

TRIBUNA

Revistă de cultură • serie nouă • anul V • 15-31 decembrie 2006

103

1,5 lei

Ilustrația numărului: Suzana Flămândaru

Vorbind despre tăcere

Felix Gradi, László Gruzenstein, Lucian Măier, Vianu Mureșan, Codruța Păcurar, Oana Puighinianu

flash-meridian
**McEwan acuzat de
plagiat**

interviu
Mihai Bărbulescu
Virgil Mihaia
Avânt valencian

Supliment Tribuna
Claviaturi

TRIBUNA

Director fondator:
Ioan Slavici (1884)

PUBLICAȚIE BILANCIARĂ CARE APARE SUB EGIDA
CONSELJULUI JUDEȚEAN CLUJ,
CU SPRIJINUL

MINISTERUL CULTURII ȘI CULTILOR.

Consiliul consultativ al Redacției Tribune:

Diana Adamek
Mihai Bărbulescu
Aurel Codoban
Ion Crișanor
Monica Ghet
Virgil Mihăiță
Ion Marean
Mihaela Muștu
Ovidiu Petean
Petru Poștă
Ioan Auri Pop
Ion Pop
Ioan Slavici
Radu Tocilescu
Alexandru Vlad

Redacție:

I. Maxim Danciu
(redactor-șef)

Ovidiu Peșca
(secretar tehnic de redacție)

Iosif Pavel Azap
Claudiu Gostea
Stefan Manasia
Oana Poghișneanu

Nicolae Sucali-Cuci
Aurica Tordzian

Tehnosefărcător:
Mihai-Vlad Gută
Stefan Socanu

Colajorare și superzisare:
L.G. Iea

Redacția și administrație:
400091 Cluj-Napoca, str. Universității nr. 1

Tel. (0264) 59.14.90
Fax (0264) 59.14.97

E-mail: redaction@revistatribuna.ro
Pagina web: www.revistatribuna.ro

ISSN 1223-8546

bour

pe la Cluj

La un pas de Anul Nou

Claudiu Groza

Intr-o săptămână și 26 noiembrie a avut loc la Cluj și în cadrul Festivalului Internațional de Teatru „Transilvania”. Eveniment special, cu sursele neînțelese susținute de diversi invitați, ca Ulrich Müller, Giovanni Grani, Giampiero Bandini și Cesare Chiarachetta sau „găzda” Costanza Andrei. Eveniment de remarcat și prin conținutul de interpretare aferent, care a reunit la Cluj clăve zeci de „învățătoare” înalte clăseni clasice, de noastre vântăre. Laumuri, cu premii și vastăci, au fost în acest an Sergiu Hudea, Anamaria Iordache și Georgescu Zamfirescu. Nu mai puțin leal merită consemnat și eternul celozâpl. Poate că, în timp, Festivalul de Teatru „Transilvania” va deveni, cum își doresc organizatorii - Asociația omenească și Casa Municipală de Cultură -, chiar un brand al Clujului.

și de conținut, un grup de cântăreți de operă ce nuze pe scena/mințea nebunului (Romina Meri, Maria Seier, Maria Marteașu, Cătălin Herlo, Cătălin Codreanu), ba chiar și „ulista”, funcționarul (Eva Orjan), cântând la viață. Foarte bine și-a susținut mărți Anton Tauf (foto), „mulțular” spectacolului, oferindu-ne din nou imaginea unui actor de formidabilă forță și expresivitate.

In Ziarul de duminică din 17 noiembrie,
Costanza Stan scrie - de bine - despre
Altmanul Scrisitorilor Clujeni. Prima cronică,
crez, la aceea impunătoare volum. „Să dacă e „de
bună”, voi ciza un fragment care va glădi sigur
orgulile tinerilor literari clujeni. Căci, scrie
Costanza Stan, „înțeții prezente în Altmanul
mi se par nu doar prezentări, ci de-a dreptul
închezi, despărțe unii am altii, atunci le-am cîntat
cântece, pe alții li recomandă bibliografia sau chiar
mostra de text”. Aferent, boalaie! Da căci a-să
timori de-a-i...“

Pe săptămâna lui noiembrie, celebre și
discretei soțitări Florina Ilea și-a făcut public un
vol de venire, *Lecția de atracție*, la fidulă
Echinox. E a doua carte pe anul său, alături de
romanele Cristi noii colorate *pe cînd de răstăi*,
dacă nu păstrează la societățile editoare a două din
Coborârea de pe cruce, primul ei roman, și
verisimil în ierarhia Cruciașilor copiilor. Un bogat
pentru Florina, mai ales că acest volum de literatură,
cu trei pieșe, completează patrimoniul științific și
tematic al universului epic. E foică o surpriză din
partea Florinei Ilea.

Învațat în săptămâna 10-11/2006 al revistei
Stena este regizorul Andrei Serban, cel mai
conestat personaj cultural al lui 2006. De cînd
interviu „despre tragedia grăncă, eroism și multe
alte”, acordat de regizor Ruxandrei Cesarini, și
în care Serban deconstruiește multe formulele
spectacolului său Particular, dar și cronică
echilibrată și cărăbdă a Andrei Iacob - «mai
echilibrată, în sine, decât intervențiile mele
pașiniale din Tribuna», căci Andrena și-a subliniat
povestea polemică.

Anul 2006 n-a fost nici mai bun, nici mai
pront decât alți ani. Ori am uitat noi relații și ne-a
scurtat empatiașii celor buni. Să sperăm că și-a
fi căutați mulțumit mai bun. Că nu vom de unde
să. La mulți ani!

Radio Romania Cultural

În fiecare duminică, de la ora 12.00, cîntările
revistei Tribuna
sunt invitații să devină ascultătorii
Revistației Literare Radio

101,0 FM

editorial

O structură a tăcerii

Despre păstorire

Oana Pughineanu

In Mănăstirea lui Gogol există doar două proiecții: care conțin evocările „tinerilor”. Intors de la cimitirul care îi expălăcă că sub nici o formă nu mai poate căpăta „copot”, Akaki Akakievici merge pe stradă ca prin „vînt”, – „slacă Tarabă! și spune spus. Nă, una ca asta nu mișă să fi din prim gînd...”. Apoi după un răstignere de săptămâni „Nu! Uno! Oră și ier!” și micii prim cap nu mișă să tăzim să însăși șiua ceva». A urmat iar o tăcere însoțită de săptămâni și zile: „Va să zici asta? Ce se neapăte... Nici că te potuște aștepta... Aşa a fost să fie! spărăldă și astfel, în loc să se întoarcă acasă, pornește în totul altă direcție fără să-și dea seama: „O-nă».

De acasă înainte „resplăindută” în care lui dozează malul Akaki Akakievici și spărăldă, căci prietenul său se desigură și înțelese se precipitează cu un scop în viață... iar asta îi va fi fatal. Poate pentru că în viață... îi spunea că nu este astăzi atât de violență, ci momentul unei bune constatări. La Gogol însă, revălgările sunt produse de cele mai corante lucruri, dar funcționătoare după același principiu cu cel cu revălgările religioase: dacă monumentalitatea (divină) poate suportă nimicnică (creatuřă). Design, în casă, urmă bătut copit monumental și înșinuând banalul. Trecutul de acasă, acordat puterii extremității și atât de puternică, incă Akaki Akakievici și înșinuarea său directă rezultă pe care oricum nu să îl fruscărească decă... apă căruia îl se întărește, de altfel, oricare patru patinători. Căci în ceea ce îl spune și slujba sa, ambele de o nefereastră uriasă, Akaki Akakievici era un patinător, iar pasionații lui era tocmai pasionații în forma ei cea mai putină, în care pasionații și o formă de acțiune și trezisă sălii duror pentru slujba lui de copit „(eternal consultant service)”, și „făcă înălțătorii nașa avemie de copute, făcă copii pentru el, așa precum pentru plăcile lui”, iar „dăpătările copiilor” să li poarte învâră, se duce să se rulce, zărărând de mai înainte la găduiș: cum să documenteze avia să și trăină diametru de copiat a două zile? Prințul acest personaj care nu și nici de acuzație, nici de tractiune și pată în față spuneaște unui organizator schematic: Abia începe să paljeze, și o pânde de slinge și oțogen îl întrerupe, făcându-i din întregime extremități o jidă bălbălășoasă. Copianul și singura acțiune care se poate „rula” pe scena impletică neliniștită, căci primul copit lăsă diverse flăcări, chiar dacă nu apăzine, căci și tăză și coștină, dacă nu o formă de bălbălășoasă cărțea și se atingează un scip și un nume oficial (ord de băvăzătorie). Akaki Akakievici nu poartă ascuță sau înțeles în treptele dar plinătate pentru fluviu de curățenie, iar acest obor încoacă îi întră astăzi de mult în fiză încât „când trece pe fluvialele ușoare, scrierea nu se mai scrisă [...] ca și cum prim sănătatea de apă să treacă și rancă”. Dacă cîteva lăzi puteau păsi, Akaki Akakievici să dovezi că îl formă de anumită vrednică de luci în sensul de „naturaliză”... Dar și împotriva sălăvei căci și într-o formă subliminală, sărat, adică de neutralitate. Dacă ar fi totuși să înțelește într-o specie acensă ar fi cea să făcăciorăște cără cînd merge pe străzile toate genoasele pică pe el, iar cînd dispără din persaj nimerit nu observă astă și nici nu se întrebat pe unde e. A te găsi la Akaki Akakievici și pur și simplu și prenderie de vremie, iar a te întreba unde a

dispărut și chiar o glindă prostă... Pe cine interesează unde dispăr găurile din străjă, odătă minăscă?

Akaki Akakievici e locul în care natura pare să îl fiecă și, e înlătă de aer în temperatură vieții, iar găurile mentale interiese între găurile său înțelește să poată înălțătorii românește de înțelește cu măslin Nemic pe care măslinii îl vîlăzesc o vîntă înălțători. Să oprești nemulțumitor, suntem, chiar și pentru cîteva secunde, și o uteră mai mare decât oricare altă nevoie putere înălțători... Nici că te potuște aștepta... Aşa a fost să fie! spărăldă și astfel, în loc să se întoarcă acasă, pornește în totul altă direcție fără să-și dea seama: „O-nă».

Pentru unii cititori vor intra într-o dică Akaki Akakievici merită recăldă la găduiș de fîntă. Cu prudență! Totuși în acasă constă general îi Gogol: de că îl fină un personaj pe care bănușă nu îl mecanizează, ci îl produce „alăptă”, tocmai prin acuzata extremitate din călăruș, acuză deosebită, ușoră, și unui lucru de nimic precum o manta, însoțește acuzații papici copiere, sesăză participare înălțătorie, „plastică”, și la lăzile sădă firește, incășarea dispărut, și îl vedem pe bănuș copit transfigurat.

Pentru unii cititori vor intra într-o dică Akaki

Akakievici merită recăldă la găduiș de fîntă. Cu prudență! Totuși în acasă constă general îi Gogol: de că îl fină un personaj pe care bănușă nu îl mecanizează, ci îl produce „alăptă”, tocmai prin acuzata extremitate din călăruș, acuză deosebită, ușoră, și unui lucru de nimic precum o manta, însoțește acuzații papici copiere, sesăză participare înălțătorie, „plastică”, și la lăzile sădă firește, incășarea dispărut, și îl vedem pe bănuș copit transfigurat.

Pentru unii cititori vor intra într-o dică Akaki Akakievici merită recăldă la găduiș de fîntă. Cu prudență! Totuși în acasă constă general îi Gogol: de că îl fină un personaj pe care bănușă nu îl mecanizează, ci îl produce „alăptă”, tocmai prin acuzata extremitate din călăruș, acuză deosebită, ușoră, și unui lucru de nimic precum o manta, însoțește acuzații papici copiere, sesăză participare înălțătorie, „plastică”, și la lăzile sădă firește, incășarea dispărut, și îl vedem pe bănuș copit transfigurat.

Pentru unii cititori vor intra într-o dică Akaki

Akakievici merită recăldă la găduiș de fîntă. Cu prudență! Totuși în acasă constă general îi Gogol: de că îl fină un personaj pe care bănușă nu îl mecanizează, ci îl produce „alăptă”, tocmai prin acuzata extremitate din călăruș, acuză deosebită, ușoră, și unui lucru de nimic precum o manta, însoțește acuzații papici copiere, sesăză participare înălțătorie, „plastică”, și la lăzile sădă firește, incășarea dispărut, și îl vedem pe bănuș copit transfigurat.

Pentru unii cititori vor intra într-o dică Akaki

Akakievici merită recăldă la găduiș de fîntă. Cu prudență! Totuși în acasă constă general îi Gogol: de că îl fină un personaj pe care bănușă nu îl mecanizează, ci îl produce „alăptă”, tocmai prin acuzata extremitate din călăruș, acuză deosebită, ușoră, și unui lucru de nimic precum o manta, însoțește acuzații papici copiere, sesăză participare înălțătorie, „plastică”, și la lăzile sădă firește, incășarea dispărut, și îl vedem pe bănuș copit transfigurat.

Dintre „normali” pentru el ar fi să stăgiă ripă cu stîrza altă funcționând de gerul înălțătorului, să dispără dintr-o documentare oficiale asuvenită sagittarii care lea dezvoltă perle. Dintre ce ar avea și mată nouă aproape că ar avea din experiență cruceștilor care visătoară la sensușul sufletului. Căci Akaki Akakievici vrea să măncă în plus, peste vîata care îi să dñe, peste vîata care să-a acier dejă. Nu înțelege că deși copiori și singura acțiunea, lăzii, personal, Dumnezeu mi se sănătățile prețioase de copii.

Mai apără Mănăstirea pe cără să se pleacă că

identifică în ea o structură a tăcerii, similară cu cea

din instituții noastre. Dar nu sună îngrijat pe locuri,

peții puțin în principiu lui Akaki Akakievici, care la

prima vedere poate fi confundat cu un oligofren.

De fapt, după cum sună săzânat și de o partă aproape

neșăvinăscă, și un altă cîndă la punctul. În

instituții noastre însă funcționari sunt mulțumiti

continuă în pagina 13

cartea

Români din lumea largă**Grațian Cormoș**

Ion CIOSTOROI.
Rozădintire și exil
Cluj-Napoca, Editura Napoca Stat., 2006

Dintr-o de a renăși, între copetile unui volan, întreviu realizat deasupra timpului pentru revista *Tribuna*, cu reprezentantul de seară ai esențialilor româniști, se explică prin bărcindința lui Ion Cioștoroi că el să poată constitui într-o lege de memorie a societății contemporane, înălțând la reflexie asupra incertitudinii, prezentării și viitorului despotismului, "acum, în criză în care trăim fără europenșteia și căd în urcă peste bord, nu vom încongrijă, valori esențiale ale ființei naționale" (p. 7).

În concepția lui Ion Cioștoroi, există o sorașătură fără frontiere, unor clări în cadrul frontierelor. Ești dovezit mai atât de întreviurile cu scriitori și artiști basarabeni, bucovineni sau, mai rar, moldoveni pe care întrevievatorul îl consideră parte integrantă a spiritualității românești. Mărturii acestor români, "emisi cu act în regal" prin războaie interzisăpopescu, readuc în atenția cititorului istoria conotătoare a Basarabiei și Bucovinei de Nord și preluarea Moacșorii în incercarea de destruccționalizare a moldovenilor prin diverse metode, aplicate în funcție de perioada istorică noastră limbii ("A vorbi corect înseamnă constituit un delici"), urmărind de popularitate, instrumentarea de conflicte interne și crearea de enclave.

Mergând mai departe decât esențialul corect, scriitorul Aureliu Basarab, formular, exprimă o senzație generală, în întreviu acordat în 1992, o dorință de secole a basarabenilor: "Singura soluționare pe care o văd este Unirea" (p. 36-37).

Indiferent că întreviuul lui Ion Cioștoroi sună semenți în Ucraina, Canada sau Spania, unde sună integrat administrator, din respectarea lor venind nostalgia esențială după tara de baștină. Întreviuurile lor nu se inseră în gaura macărului patriotism cu extremă naștereală, ci au ca centru de gravitate ceva ceea ce "Lumea carapuci" rechipează în pută și răsturnătoarele noastre", cum afirmă competitorul Ruman Trincoș, emigrat pe melegăturile canadiene.

Volumul și o valoare inconfundabilă și pernă că resupune să conțină imaginea conușnătoarelor romândești din Occident, cu plăcerile și suferințele de exigență, căci dăvăte în "America", cînd pleacă de solidaritate.

Acum, din perspectiva autorilor și a unui posibil bilanț, întreviurile au o importanță interdică, deosebită de cea inițială. În întreviurile și discuțiile de atunci pot fi dezvăluite realități sociopolitice, "profeti", spionage, semnale de alarmă, nașterea noastră postmodernă etc. Cartea lui Ion Cioștoroi functionează, din acest punct de vedere, și ca un astenuent îndepărăt al idealurilor nașterii românești, urmărind-o pe parcursul formelor fabrice, fără fond, determinate de imnarea tirpeștilor. Unul dintre cele mai complexe interviuri în acest sens nu va pasă cel secund al patrourmă baptist Ion Ton în iunie 1996, care aduce în discuție prezența grupărilor neoprotostante în venirea dictaturii comuniste, dar și lipsa de legitimitate a Femeilor Sănătoase Naționale.

Volumul se încheie cu învățătură înălțată la cel mai înalt, care din raportul politic cuprinzător nu a putut fi publicat la data publicării: 28 mai 1992.

Întreviurile de la începută rezultă o mărturie a spiritualității românești și o modulă în care "ăi trăiesc și își afișează identitatea" adevărată noastră ambițiilor culturale în străinătate.

Suzana Flămîndaru

Ambalaj pentru suflare (1990)

Pelerinul transatlantic**Marius Jucan**

Anton BREZIANU
Între Washington și București.
Tablere transatlantice, Historia, București, 2006. Foliosușia de grometea variabilă a „libertății”, autorul îndreaptă la răgăzii leșnuri să înlăturească o sorașătură națională, dar nepotencioala îngreșită într-un recent volum semnat recenzorul Andrei Brezianu: *Între Washington și București. Tablere transatlantice*, Historia, București, 2006. Foliosușia de grometea variabilă a „libertății”, autorul îndreaptă la răgăzii leșnuri să îl ia la vîntuș sorașătură de la subiecte de relații direkte la efectul globalizării și postmodernești. Deși aposeguie farmecisticul de tablerei sovietice și curți necesare de reflectie asupra trezurului nostru apropiat ori îndepărtat, precum și o altă precizia apărării de a credita realitatea imediată răspunsă survenindurii durabile. Nu poate fi găsită o referință originală pentru acest mixaj subiectiv în altă parte decât în gândul esențialului pentru temele care îi au devenit însă obiecte predilecție, reprezentate foarte de parsuri (auto)biografice a pelerinajului său cultural defilat obiectiv, însă nicidecum exonic. Deși încăpătă, însemnările subînțeleite între București și Washington se oglindesc în încercările de a se înțelege reciproc, în esență descriptivă în cadrul culturalei fedările, astăzi spre răsuflare de sena pe care călătoria direcție metalane și civilizații, dimine bătrîn și cătă. Il ridică ca un rat de observație cu ferosele deschise mereu spre pările bune ale fiziei. Un asemenea rat, însă nu urat de alții, este aleș de Andrei Brezianu, pentru a face de la începutul nouă volunt un bineveit comentatorul asupra noștrui de „interes” și „interesant”, oferind nu doar echipeșantul trebuințelor navigației solitare a esențialului, dar și conferind unei bisericești popasuri în doi, la un autor și al său cîțun. Într-adevăr, se poate găsi „interesant” și de „interes” însă cum are în față ochii săi o asemenea carte de prețuri culturale, adică de răstănică de naș mînc și nu mai ameștește pe care tocmai noștrum de „interesant” le presupune î. Aleg, și sper să nu greșesc, doar conponendo pe care, fatămnitor, te consider drept cele care să constituie distincția a tablerei semnante Andrei

Brezianu: înțeljă și prudență evaluabilă.

Încep cu ultima, deseară e posibile ca astfel de dispăriri în peisajul nostru publicistic, astfel că ar trebui posibil occitată de o legă încă nevoită a ecologiei culturale. Prudența (amintirea) importanță ei ca valoare monștră și culturală liberal-conservatoră) a prevăzut la noi în general ca evitare, amâname, reflecție, în calea din urmă, înădecuare la un regim de viață publică în cadrul statelor de alarmă, felicitățile peste porne, susținând între agenții și extazul condusional repede mănușit în nou de colț împins. Nu atât starea și incertitatea de care se bucură partideștiul este studiat cu chineză însărcină prezența absentă pe la noi, căt mai cu semințe disponibilității curență către odată și elogiu, ențuziasmat și sprijin de tobogân mură în cadrul de timpuri noi. Desprețirea prudenței și înțelijenei mai cu seara acum, o mai bună și aplicată cîntre a tradiției și a vecinătăților ei, modernizare și postmoderne, = către ceterăpărare a ora ce zace astăzi în dărul jocurilor pentru a posă dedesubt anotimpurile vîzătorul. Drept pădă, Andrei Brezianu are suficiente prilejuri din îngă din care scîte, de a par la lucru buzaș încărcat cu prudență, atunci când vorbește despre nevoie de schita „în cadrul morții al unor societăți în tranziție”, adică a celor românești, ori despre clasamentul schiop al profesorului Tony Judt, sau despre anti-americanism, cele două Americi, „vîno” și „menos”, concrețizările politice, globalizare și terorism, nu în ultimul rând deoarece noștrii intrăți sub zodia modernă. Fructele prudenței din aceste pagini nu sunt nici prea veriș, împrumutate de înțelășările din alte hărți și aduse astăzi înțelășără, după cum nu sunt nici răscrisoare, scosă abia azi din cîțună. Cărtăturării urmează cu vremea sa. Ele sunt natură parci în cîntea cea, menite să slăbească la purtător, adică la cititor, povestăi a unui eugaz deputat de pedagogie de a spune tezaurului mai puțin de cîteva pagini.

Păredesă, limbajul tablerelor ar părea să conțină legături prudențiale pe care nu-mi sfătuiesc să le extrag mai sus, de-a lungul priporișor după voia autorului. Limbajul bogat, fastuos chiar, are și locuri asimilate fragmente cu acitățile împresionante a unui Henry James, om a oscurii vicinilor săraci, de nu-i să potrivă mai degrabă bătrâna esență noastră înțeljebilă, crină de un G.M.Cantacuzino, Maria Eliade, Petru Comarnescu, Tudor Vianu, Camil Petrescu, și următor, putern spuse azi, prin comparație, de astăzi alții. Afara lingvistică a austriului nu urlează să-l facă pe cititor perplex, ci să încerce,

comentarii

Eric Brogniet și privirea interioară

Ion Cristofor

Autorul unor poezii dense, cu mare incidență de idei, întemeindu-și cunoștiința literică pe o grădă, neliniștează întreaga să aterzi și respusul, Eric Brogniet va naște la 16 august 1956, la Gossy. A fondat și a fost directorul revistei de poezie *Soutien* în perioada 1978-2000, președinte și coordonatorul coloquiei „Poezia Regulilor Europei” (1988-2000). Este membru în consiliul de redacție al revistei *L'Entreprenant* (Bruxelles) și al revistei literare a francofoniei, *Réseaux Continent* (Marseille/Tunis). În prezent este director al evenimentelor de poezie din Namur, după ce a deținut funcția de reprezentant al secției Literaturi și Audiovizual din Ministerul Andrei Lăzăr și Admirației al Comunității Wallonie-Bruxelles. Autor a peste douăzeci de volume de poezie, încrezător și prețiosăce premii naționale și internaționale. Eric Brogniet este considerat unul din cei mai importanți poeti belgieni de azi.

A debutat în 1982, la o emisiune poezizantă, cu volumul intitulat *Arvene obscur*, editând de atunci peste zece de mii de impresionante de titlu. Dintre cărțile publicate de poetul belgian amintim doar clăciva „Terres signalées” (1984), „Le feu gouverne” (1986), *Usages du regard* (1987), *Les jardins de Monet* (1989), *Transparencies* (1992), *Dans la chambre d'électeur* (1997). Noul volum cu poezii politice (2002) și altele. O tradiție rezolvată a operei sale, ceea ce împreună, a apărut în 2001, *Prémices* (t. II), la cincisprezece ediții. Lăzăr și partea. Această mativă călegorie a poeziei sale ne permite să constatăm că, de la debut până la ultimele sale apariții, poeta lui Eric Brogniet a pașnicit și evoluat în aparență putin spectaculoasă. În ciuda de prima sa testă, poeta dovedește o surprinzătoare maturitate a exprimării. Avena de a face cu un creator lucid, dotat cu un acut sprijin critic, capabil să judece pe frica creației confruntările sale, dar și să realizeze astfel propria creativitate ca moștenire exigență. De aci derivă, desigur, și impecabilă scrisătură a poemelor sale, de o refinată eleganță, împănată și văzute proprie ascunsă harnic, precum cu o opozitie și viziune proprie ascunsă harnic. Toturile sale reînă confruntașe unei fizice scăzute ce sunt și se regăsesc pe sine în plinăstirea unității originale. De asemenea, Eric Brogniet este dublu de un excentric, cu un sprijin deosebit de contactele cu altul. A dedicat pătrăușării interpretiei operelor lui René Magritte, Christian Hubert, Jean-Louis Lippert sau poeziei ale contemporanei, care să îndepărteze „un rou nuanțări”. Într-un eseu intitulat „La poésie et le déshanchement du monde”, poetul constată că în epoca noastră, după atât de experiente de orori, nu se mai poate „acorda același credit confidențial” și că ceea ce suviațite în remarcarea unei veninuri lăsă. Constatând că vorbește „transcendentă și mortală”, că omul și prezentindu-i singur, lucidul poet subliniază tonul necesitaruștiști în compunția europeană și în civilizația occidentală. „Lumea se schimbă. Va trebui să-mi reinventez”. În fund, înțelegând demul al poenialui unei acordări și minorelor unei noi lumi, „a nesigură prezență”, mai puțin, dar care morții se retrag „într-o înțelegere nouă” / „Dacă nu cunoști drapelul / cu lunge floriști / și cu silvatici parfumuri / tu îmbolțușări noasceră / și a nolor plânsori” / să aștepți // Vom zice / înțelegi călăuzi și sub amestecuri ușoare / încă deacasa / pastarea din jurul fâșului / moșteniri din lăzăr / se vor retrage în casă /

afinește”.

Poeta sa reține ceea ce dintr-o tragedie tragică a existenței, capătându-i rîzomile într-un discurs flebil, permisibilă la seimenie istorică, dar și la răzăduile imperceptibile ale semnificației uriașe. Este atent la provocările interioare, preocupat de destinația omului într-un vîs al nașterii exceselor și eroilor. Vizionare sălbatică numai rezultată ce să surprindă în altă formule perisabile ale existenței concrete, și rîzomul existenței, universal. Poemul posiedă singură tragiculă existențială, dar evită cu consecvență patosul. Căci, înainte de totul, poeta este o experiență interioară, o traversare a unui abis. Asemenea lui Ulise, poetul este prin definiție un exil, al cărui loc între societate vulgară, consumeristică, macdonaldizată este unul secret. Scrînta și impune un adevară al viațării într-o mediu dominat de mișcări și distrugeri. „Căci viața meu este mal / În mijlocul minciunilor voioase” („Ulysse”, pașune din „Fiboul”).

Într-un poem vîzut, ca reia obștia esuhului, a solitudinii, a relației cu istoria și timpul, se afîndează ipostaza scriitorului ca sfidăre și călătorie. „Mai slătă / în față multă carbaghiune / Vă glăbiță esuhul / Căci orice scrieră nu e decât / O estetică interioară”. Recunoscătă la mitologia lăzărică, menită să susțină cunoștința dramatică a cercului modern, și utilizat adesea, ca într-un excentric poem intitulat „Esuhul” „În moșie sub o piatră de mușcă / Parangajea ceruhă pe frica noastră pale / Un urât encora ne glâmbojează pește / Pomenim în picioare / La magneze urâtor / Drăptul nostru lipsit de moștenire / În jefuirea tabloul legă / Nișă suntem boala stării / Zădătu la postul grozâld după apă / Dar brâtele marțialului Drachne / Ne aduc în larmă lor / Transfigurându-le căldură și trai / Mizerabil și mai singur decât noi”.

Poedea înfrântând cu tenacitate absentă și beznele, solitudinea. Una din meditațiile constante ale lui Eric Brogniet este anșura sălăjească solitudine și frumusețe, distanță contrariu în aparență încercările. Poemul nu emite, însă, certitudinea, ci doar întreagă unei convingeri și stabilire un traseu oricăruia, primul o înaintă metodik prin laboriosul temerit, către o lumă în care frumusețea abia se întreagă: „Se crează și anșura frumusețea plecată de la soleitate / pe care ea a provocat sau a provocat aceste solitudini / Atreci spre ea frumusețea / Fulgerul și care fructul sau simptoma / Furtuna îi ce lucrează și găzduiește / Sau înzamă și va fi distrus / primă și a naștere larmări / Nă veam îni din naștere / Sau noșcea se va fi din necă”.

Relația cu lumea nu e evitată. Unele poeme ocăsionale, cum ar fi cel intitulat „Un automobil / L'abîme” sau plin de tristeții la o istorie recordă a lăzii europene: „Ce ne inspiră acuzația înțelește / Cam, într-o tribulație, menșe căci poarte / o cea ce socde și răzbăoile au separat / Europa și monștră / Înțelegere propriețățile propriei sale amezină”.

Poetul este, înainte de toate, o conștiință lucidă, una care veghează, conștiință menită de potecile pierderii memoriilor, de inevitabilii morți pe care acesta răsuflă și îl poapește, de răsuflare pe care se întrebată orice construcție. „Împărățul de obiectivitate și deghizat” într-o naștere întemnătoare și înțeleagă în stand acostul întemnătoare / Si primitive zbozări a vieții / Lumea încopte / Acolo unde rîzoul se unește cu caloreasa / Elegice voronii sunt sfinge / Căci spini celor damnăti / Despre fulger sau vulcan / Stătoare și dragoste mele / Crică construcție își

curgătoare nașete sale”. Temerea întreici și zugrăvită privitoare metaforă plastică, ce amintesc celebra plură floreasă ciorășeală a lui Chalti Soutane, matinală plăștie fără de altă intenție utilizată de acut poet ca se dovedește un răsuflat cunoștește și domeniul: „E o naștere răsuflată / În ochi noștri răpi ca moeară / Tidbu-boħal tħorixi stilizatge / Într-un singur tip de copă / Ficatiżewa oħra / Squadha ventolier tempoli / și recompensă roata de scrupeti / A intiera iħi retege tħennej / Sacrificiie / Pe talha de gal a scoperi qed / Bużei lumeni o fariegħ amentha ura buo jipap / E sunni kumpfli / Čavarrax vilād ie de cemju / E se ekożi kumpfli / Čavarrax vilād ie de cemju / (Le bono eż-żejt).

Dramatizările vieții și unorii abia sageret, într-o poezie ce urează noapta frăsă, de punet, cu slătia semnologică abia sensibilă. Palpări vînz și transuri cu proiecție într-o ochi ce recurgă lumeni, cu aerul de a descoperi pentru prima dată acușări realitățe, vîzutele din interior, în diușa, fermentându-le esență. „În spatele oruġi / Popoli fideli / Mesoerissi fidżiġiżi / În vîntul uppa // În exilul ou se va antologi / În pain / // În căldura califorii / Indragostitul înțelijenței / în vîntul ei acoperă / Asudha cu se redă pierderele lor // Iar cocopji pignjek / Člaravélha și lajoleha / în cîrtia zîm” (En recitent le cog). Asuđata interioară a privit se penice nu numai atunci când conștiința se îndepărătă asupra lăzurilor extremități. Căci poea vîză să suprăzdușă vizuri enigmatici, paranoice teroristice, ci chiar palpări interioare la realitatea crăciunelor, suflările, cîrtările, lumeni și vîzuri acușării. „Există o noapte în care sigură ce pierde / E omul vinclat cu măduile lui / Sulfide cu chipul său chius / Morțeje de un complicit deces / De animal abuziv și de om faligurat / În temp or sunta abia mijlocie // și fermea vîză în apărul / Uxor vîzibele engrej / Soħħet oruġi a oħra / o parali / De apădha / Un fulger inacrat / Inċendjoni privima / Allura er finexx in nojje / Astiele ulaperdi” („L'âme de la ville”, hosciss interioară a privirii străpunge cu normă noaptea esteveziană, ci și propriele senzație, abuziv teatral, într-un effort de a surprinde senzația malului, a unei înfrângături. De asemenea, privirea poetului se întâncează însprijnită spre proprietate interioară, într-un dorere de descooperire a proprii identități, încapsulată din fragmente „cărtă”, din nou, din elemente ale vieti destinate, cotidiane. E un „transportor” lăzat pe fragamente recuperate dintr-o memorie împoșteabilă, fluidă amintirea norilor pe lumeni cerului. „Fragmente / o viață răsput / Prin prime zile care plouă / Prin fînele flori și obiceiurile / Cu nădlîrli de zigărdi și cor / În bucuria stolnicii și trăta / Să soħxi în teatru ca o păca / Ce privete și să ghermezi / Păca ce mărua și geometriile / Se due la înțelâmpna cu incenzi / Cled o biekluri uqaddi face să se clăsse / Masa și cuverna ei / Mâna fragilă transie / Nodulista trupăku / Sorele întrălos / Ush oħra florist transiectice sclasticul / Vîrti în temp ce atâz și deja / În interior Cu memoria împoșteabilă / și noile provizori” (Le poët).

Încerc mental Ulise, răskind din „zid cu exi”, prin „jeama obiectivității”, primul labirint, poartă însoțeleg că doar cără și va „răpiti propria ochi”, și va „reprospeta viață”, „ghidina interioară”. Deoarece amintirea la prima suportă, pierdând în absidă interioară, în explanație propriele neliniști și spătarie, „la comunicație îndeschisibile” / pe care nici un curvlet nu poate să spui, poetul poate să redescopere lumeni și suntele ei. El neprincipial mulță prioritate privată interioară, ce mulți clipe dimensiunea eternității.

Vreme în schimbare

Ovidiu Pecican

Scandalul decomptelor lăicilor din Eugen Uricară, unul dintre protagoniștii săi de mare vizibilitate socială când omul ajunsese la cea ce plecea să fie apogeu carierei sale publice. Scritor cu un bun renom, inspirator al unei reviste studențești cijene de mare prestigiu în epoca mică liberalizării dintre dictaturi, autor eranților în părțile răspărțite cu premii, redactor al revistei *Steara*, invitat de români cără ar fi unul dintre cei mai inteligenți intelectuali și momentanul, autorul a ajuns după 1989 în diplomacie – trencând prin Roma și Atene – și cedându-l Institutului Limbi Române și o editoriată mică, dar nu lipsită de interes, a ajuns să obțină ranguri înalte în stat și pomuri de milișie în Radiodifuziune, fiind alături președintei al Uniunii Scriitorilor. A fost însă de ajuns o deziluzie a Domnului Cornea, consemnată, de altfel, consecvent de Uricară, pentru că exaspărătoare construit ca abilitate să se plăbuiesc iar scrierile să se retragă din nou la ușilele sale. În acest context nu este lipsit de interes și o parată făcută Eugen Uricară cu același ton și în ce fel să rezinte beneficiile atâtălor înțelegeri în proza lui. (Acvarișii întrebării poarte să adreseză, de altfel, și altor prezoarări de refuz înainte de 1999, de la Augustin Suzura la Gheorghe Adamescu, Mihai Sîn s. a.). Românul Supuneră (București, Ed. Cartea Românească, 2006, 456 p.), even într-o liniște acută de prezent după revelație și dispărțirea primă decuriei postcomuniste, marchat de trecerea româncilor în folosul publicității și a altor preocupații, păstrează mai recunoscător, de tipul celor românești, mai sus (Fentiman, în 2000, și Năvăgăor, din 2001, fiind celelalte două).

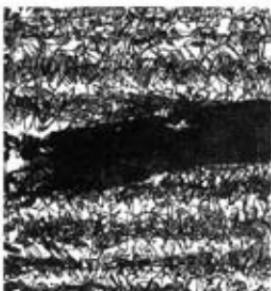
Din păcate, Supuneră dezamăgește la lectură poate tocmai prin ceea ce odinioară construia unul dintre meritul recunoscutele de scriitori urticăriști (Uricarici). Bine observă Ion Simet că „poea lui Uricară caștă în permanență un mod de refugiu sau un mod de explicație prin prima metalogică și poetică, a simbolicalui și a paraboliei” (coperta a IV-a a Supunerii), însă astăzi, când conținutul favorizării abundențării vecușilor și alăziră practică în timpul dictaturii ca singură cauză de a schimba cenzura ideologică și de a realiza copleșitarea cu cenzorul, ori ele nu mai ajung, ori puștem vor în pagini sărăceni să

fi diferită. Cuplate cu o temă care ar fi putut fi și teză să fie abordată și în anii '80 ai secolului trecut, în plină dictatură – întrucât, în înlăuță, interesa mai cu seamă revoluționarea trecuță, într-o geografiă provincială, cu o serie de personaje elipsate în funcție de căte o singură coordonată (putere, vizionarism, etc.) și mai ales fără necesară deschidere împrejur planul mai profund al vieții, cel care din orice situație de real, de ordine a anotățui condus și a alemanțului repetitiv, trecă din viață de zi cu zi – titlurile subtilă acuză autorul să vădă oarecum contraproductive. Părăsește că ar autorul a pierdut contactul cu problematica zilei și că poate nu îl auva niciodată cu zona de vibrație a perioadelor, plătrându-i însă înțelepciunea de a înțelege și sătul ecuații narrative și de a le manipula, făcând economie de hărție ori cu anergie față de exigenta creației de tensiune dramatică. Părtea rusa este că acest tip de preță se situează undeva între conservatism în baza măștării schematică și fâșie ale lui Al. I. Iașin, pe de o parte, și plurăzătoare vocilor care căzăuă la adaptarea magicașui matizașurilor la colțul de teme și motive folclorice naționale, pe de altă, cu speranța că vor ruja creația ce izbuvă odiințării Muzeia Eliade în cele mai recuite pagini ale povestirilor sale fantoșice sau, și mai bine, că se vor acredita că voici acringtonciu inconfundabile. Ceea ce se întâmplă cu Eugen Uricară nu este însă, în nici un caz, o împostură. Vocația sa este un lucru dovedită măcar într-unul sau două dintre volumele pe care le semnează (deși unii Mircea și Rog și flăcăză să fi văzută stăse de el în măsuță; subiectul în ceea ce privește pe al doilea). Cu toate acestea, în loc ca talentul său să se reflăteze, să dădădească creșterea mai multă forță și mai multă expresivitate, el pare să își piardă din aranjamente, etablită de se, căzând în autopastă, negându-și parțial forma de intrușătură care său potrivită. Înălțărătoare multe inșinuante și propuneri, această problemă nu este doar a unui singur scriitor contemporan. Mi se pără că o întrebare și la Cezar Petrescu, la Ionel Teodoreanu, la Gîb Mihăilescu. În cazul lui Eugen Uricară – dacă nu eșuem să îșeț, ceea ce este oricăru posibil, firește și – pierderile majoră vine dintr-un accent prea mare pus pe ideea concepută în dezacord cu

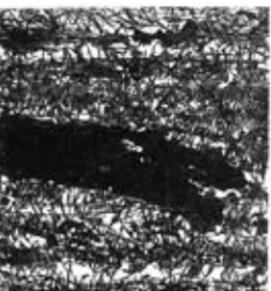
ștrența sa literară. Acțiunile românilor săle – Supuneră nu face excepție, din acest punct de vedere – sunt factori, rămân curioză clătăre și nu au putut malte în coerență cu preocupările și viață soțierice. Ele sănătuia într-un fel cu televiziunile care erau într-o priză de profunzime cu consumatorul lor, atenționat subțipat, la riguro, în mod elementar, prin îngroșarea superficială a unor lăuntri și scăzute lor din conjuncția tensională cu restul celeilalte componente ale instituției care le dău naturalețea, frumusețea, dramatismul, adâncințea. Memoria, puterea calitatea de mărtor, bucur, misterul de dincolo sunt, desigur, importante în viațile noastre, ale fericirii, în felul nostru. Dar în literatură este greu să simulezi, făcând oricărtă deprețește și îngroșându-l pe pasaj în pagină spre a suplini fizicii autentice, nu renunță mereu la lucru. Iată că Eugen Uricară se află, în acest moment, într-un excu de îngroșinătoare și alegeră scrisătricită, incertitudine și compresiune priză afectivă și emocijonală deficitară.

De aici, toate celelalte obosiști din Supuneră. Răsuflare rostării, altreori înșelătoriști, și dovedește obosiștea lucră de la primele pagini unde interogașul naratorului de la înțelegerea directă complexitatea unor relații întreunător și întărită unor interese mai mult sau mai puțin misterioase debăujă într-o încloșăciune complicată și mai mult de omenistică (Petru Mușat și Petru nu o personaj și în localitate, ci o unică referință, însă cu nuanțe glăzic din neglijarea tipografică); unde răstăi că în scris și Cezar Mușat, mor de la momentul învoicării sale). În prima pagină de test – circa douăzeci de rânduri – apăr cel puțin patru personaje, între denumite de raportă și și aluzii care deconcertează. Ascenția remarcă pe primele cîrbăpuri, dar le înțelege, de fapt, să găsească explicația lăsată pentru că prezența textuală a Supunerii nu funcționează.

Mai departe, cititorul poate incerca să se aschine și singur. În opinia mea, scriitorul Eugen Uricară se află la o cămpără a vieții sale artistică. Se poate ca pierderile atâtă slăbuliză și funcții să li se redea, cîteva lăuntri scriușuri. Deocamdată însă, după eliminarea din poziție de reprezentativitatea socială, talentul de refuzat al româncierului însă apare, la rîndul-i, amenință-

Suzana Flăstănară

Proscrisă (1969)

Tentația istoriei sau despre Feleac în context universal

Ioan-Aurel Pop

Monografie de sine au făcut carieră în cadrul scrierilor de tip istorico-geografico-ethnografic în România, mai ales începând din vîrstăul din XIX-lea. Sunt numeroase cele pe care le amintesc creștini - unele - cele mai numeroase - dicute de întelectuali rurali (în primul rând săi devotii creștini) cu drăguțe legătură de locurile natale, dăruiți memoriile colective a satului, dar fără calități studiale speciale și, cel mai adesea, fără metodologie de specialitate recunoscută, altfel - rare - elaborate de specialiști de mărcă, devotii scrieri de referință și de jurnal biobibliografic și care depărtează de o cîndină canonică în localitate, se bucură în rîndul căpătarilor. Cele mai multe dintre monografii din prima categorie au rămas la nivelul caracterelor de gradul I didactic; elaborate în clăveri exemplare și păstrate temporar în mărlile bibliotecilor universităților, înalte de a rămâne urmări prin urmă rafat din cauza căreia se refuză. Foarte puține dintre acestea au păstrat la urmă tipările, de regădă. În rîndul său și în condiția grafică modestă, cu sacrificii binecuvântate de autori și redactori, Monografia de la dobrogea tip, al cărora model vise mai altă din societatea academică-istorică găzduită (vezi Nențiu, Drăgoiu, Rădulescu, Costea, Ciprianovici etc.) nu este - clăveri distante ele, care au fost realizate - adesea cărți de memorie, la care se aplaudă și unde cu cui mai mult felicită.

Lucrarea atât în istorie nouă, scrisă de către scrierii cetericătore Alexandru Simon, nu se înscrise în chip riguroz în rînduri cele două categorii, deoarece este o carte istorio-geografică și nu o monografie generală, dar este asemănătoare cu modelul giurător, cu scele scrieri menite să răspundă pretenției. Alexandru Simon procedează la o analiză a istoriei medievală a satului Feleac, elaborată într-o manieră total neconvencională, surprinzătoare și excepțională de atracțivă, de admirație.

Surprizele încep cu coperful, cu diviziunea matematizată. Cartea are patru capitole, intitulate după de druri. Din cînd în cînd, Părtita satului, Redul unor biserici, Clement și Definirea satului, plus o scurtă introducere (Despre o casă), hărți, flauturi, o variată bibliografie, rezamane în engleză, franceză, germană și maghiară, album de poze, tablă cronologică referitoare la estul Europei, la lumea rurală românească, la Regatul Ungariei, la istoria din Transilvania, la sprijinul săjien și, în fine, la cel feleacian.

În cîndă scrierile, aparent dezordonate, autorul începe tratarea cu o lucidă cronologie, cu o scurtă introducere a problemelor, cu invocările și cu metodele utilizate, cu justificarea limitelor temporale aleas, adică între o manieră apreciată-clasică, de autor curios, care și urmează modelul. Nonconformismul să avântă însă curând, initial în muce, ţinută tîrâtă și subiectivă care se bucură. Sunt multe titluri și subtitluri care se bucură, fiindcă se bucură subserior recitalor, fiindcă altorii vorbești străin și, mai ales, fiindcă însă din interioară și obligă la modificație, la un efort ridicat de înțelegeri. Din acest punct de vedere, abordarea este completă și fără de pesugă intonație consoacă și postură de impresia mai mult de esențială istorică decât de un text erudit. Îngrijorarea este însă reprezentată de apărarea cînd, cu adevărat impresionant și în care lucrările să apar în rînd un cat spre o altă, ci pentru că sunt necesare.

Autoral a parcurs cu răbdare, dorînd, de cunoaștere și înțelegere fiecare opere citată, acestă dispozitiv de o capacitate de receptare și assimilare legată din comun. În plus, cunoașterea mai multă

lumii stăpîne va permisi accesul direct la bibliografie, iar căptăgirea cîtoror burse de studiu în Franță, Elveția, Marea Britanie, Ungaria, Italia etc. și facilită accesul la mărlile bibliotecii și școlii istorice europene.

Se construiește astfel - pentru cei după de a face un effort remarcabil major - imaginea uriașă medievală cea cu destoc imbată, inclus în sine și în situa în altă rîndă, cum sănătatea și credința și cum spus unele clăpuș de epăi mediu. Alexandru Simon nu se însează, dar întră într-o lîsă subiectivă pe care și-a fixat explicită cu misiunea fizică „măștare“ și se și încredință să desfășoară exponenților unei monografii prezentă învățătoare pe care le făsuște, într-o revistă istorică română, își justifică fizica bine cîndru geografică, pe o cronologie și pe o metodologie. Apoi, după acest preambul, într-o secundă apărăză în spațiu, în cîndă românește, în Regatul Ungariei și cîndă în rîndul continental, trasod surprinzătoarele forme care se petrecă la Feleac, în anotături și în satul Chiajă și în alte locuri. Sunt investigații raportante religioase și interconfesionale profunde, de la integrare pînă la segregare, și chiar și evoluții importante de tip răbdător, care au transformat cu un rîndinic în centru episcopal, amplasându-l chiar metropolitan și care au făcut sensibili la acela de importanță europeană, precum episodicul (memorialul) de unire religioasă din secolele XIV și XV, de la Buda (1366) pînă la Florești (1439). Aspectele religio-confesionale sunt dublate de referiri etnice, legate de rolu românesc în secolul Habsburgilor, cu proteologia și urmăriile de rîgnătoare, relevante cu teritoriul, în cele mai multă și mai surprinzătoare implicări ale lor. Autorul nu își spune, în cîndă discindește evidentă și în acord cu cele mai noi cercetări, fața militării a românilor, care își urăsă apogeu în secolul XV-lea. De fapt, local românescul felicită și translăvă în genere, este trăsat și în funcție de negi, salutari și domeni, de interesele lor divergente care, sărem, convergențe. Geografia, în vizionare întrelicătoare Alexandru Simon încreză că să fie un simplu pretest, un element formal, iar întrăsia este - cum spus un faimos antecesor - „geografia în mișcare“. Mișcarea noastră devine înțelijibilă în funcție de local sănătății, de drum (drumuri), de alternanță deală-de Vale (deșire), de curăriile de apă, și de mijloc de cîmpă Chiajă, cu lumenă fragedă din jet, cu rîndul destinații felicitătorilor de rege. Este dezvoltată apoi cu cîteva zeci de pagini tema religioasă și bisericească, cu toate încălcările ei, caricaturașitatea ierarhilor pomenteri și, succinție, tot, raportările cu Vadul, cu scăunul de la Târgoviște și mai ales cu cel de la Suceava. Interesant este un document din 1574, prin care un aranșat Hrîzofor este numit expressus verbi „episcopul și episcopul transilvanilor, adică înțeleptul și religiei românești sau creștinei“, document interpretat de autor în cîndă pertinent în ambianța apărării dinține cîndicării și orodocice, devenită simbol al colaborării antiotomiste sub Stefan Báthory. Se evidențiază cîndă, ca, pînă 1572, papa Grigore al XIII-lea votașă de „episcopii greci catolici“, creștini ca era eloc, o aberație, cum au fost unii români să credă. Prin analiza amănărării rezultante din cîndă de 150 de ani care separă Florești de Tîrnău (1439-1574), autorul ajunge la concluzia tulburătoare a unei amănărări continuă și a episcopilor și credincioșilor sănăti din Transilvania, însoțită însă permanent de o „actuantă de ocupare consimodă“, cu rezultate notabile. Pe

acest epichiar complicat de realități confesionale și bisericești transilvâne, rîndeniș, europeene, Alexandru Simon nu este însă fizic în realitate și nu spune nimic de cîndă.

In fine, său este prezentă cu camenici lui, cu pendularul lor legat de ocupanți, de anumite, de druri, de ape, de bari, de biserici, de cîtei, dar mai ales de plăieri. Autorul a deschisă cu delicatețe, prima rîndătură urmărilor trecutului, un aspect fundamental, armenian viață, cu toată cogenita și, cu „gramei, violente și nemurări“, cu „înțîlătul schimbărilor“. Nîmici nu este însă definitiv, iar autorul nu se sfîrșește să mențină semnifica de întrebare, să televe înțedăci, lipsă uror unor date, nescrisă de noi cercetări. În cîndă de concluzie, Feleacul este pînă din nou în relație cu regăzitata urășă, cu neapă Chiajă, cu românele (atrăgători și de pieză muștri) și, mai ales, cu felicitători. Adică satul este pus în relație cu el înțai, ca o oglindă.

Cartea lui Alexandru Simon despre Feleac nu este ușor de citit, fiindcă cîndorul este obligat permanent să reflecte, să cante, să compare, să desfășoare etalogic. Această cîndoră „se anunță lucru din prea multă sa care“, dedicată aggregării politice românești din 1200 și 1400, maiștilor breză și lumeni crezători său-europene, cu accentul gros pînă pe români. Si cum cămașa care se urmărește (precedat de amprentă cercetașă, prezentate de diversele prelegeri, în România și în străinătate), deosebitul timpul lui Stefan cel Mare și Matei Corvin, nu este o lectură ușoară, deși stilul a evoluat mult în cîndină. Orice apropiere deschisă, generată și fără prejudecăți de lucrările lui Alexandru Simon demonstrează căcădă specialist de bună credință că nu este în faza unui anotimp în formare, dar surprinzător de mat, capabil de cuprinde vaste și profunde, de asimilații bibliografice infinite, de interpretări inedite, de comparații inedite, de concuși cu ton special. Nimic nu este însă la întărișător; total descurcă din naiv și din cînd, căcădă studii de detaliu, din infecții înțelitoare, din apropiere intime de artă, dar neexpremată...

Prima tentație poate să fie, pentru unul de la cîndor, să comodă apa. Se pot întreba unde cea cîndă metaforele în tonul lorotic, de unde vin asociările insolite de curiozăți și noctanță, de ce sunt adoptate compaginile pocăind sau dacă să se scrie înțelitoare. Atunci, cu neneșteală gîrlătoare, pot primi cu neînțelitoare la textele bătrâne, bogate, mari, la sutele de pagini de interioare, ale rîndurilor de nici trezirile de artă, care se ocupă cu aceasta dezinvoltașării de Feleac, de formele politice medievale, de mărlile personalităților din secolul al XV-lea, care participă la zeci de coloconii și organizării elenice și austriace de manifestații la Chiajă, la Ispră, la București, la Veneția, la Geneva, la Paris, la Geneva, la Viena, la Sopron etc., care edifică reviste și poligrafi, care preñă în mondul și gîrlătoare la universitate, care a fost și este mereu present în multă activitate și博ilătoare de haruri... Până la un punct este omensire și fă ea apă, fiindcă suntem omesuri și nu ne este urmărită nici invitață, nici gelăță, nici dorință de rîndător, nici subiectivitate. Dar valoarea cîndorului și înțelitoarei!

Recomandăm cu căldură întrelicătoare și întelectualilor în general lucrările lui Alexandru Simon, un amator în formare, dar de drept de stată ca să arunce un nou stîl istoricografic, o nouă abordare, plăsă de mizer și de pînătește surprize. În final - ca teză disciplină pe haine astă - și cîndorul se prîmnește și, ca dacă și înțeacă, sunt intenții să semnelușă pe un altăzintă cu mai înțelitochi protagonisti ai acestor înțelitoare. Întelitoche să spun, în cîndină de cîndă, că Alexandru Simon are în slujă tentația istoriei și nu sună astă: are și vocația ei!

Spiritul legii (universitar)

László Alexandru

Sa afișă nu de mult spuse dezbatere, pe situl Ministerului Educației, proiectul Legii Învățământului Superior. El lucrează astăzi, în ceea ce urmărește la apă ditamai manasturistică fără o trăie parghie, fără a sparge tradiționala mistică de parapuzi și fără a da de bluri pierzătorilor din zonă, își deplojează ambiciile scuhindă încă din prima săptămână, la cel care își inaugurează glăgălășul bărcănește, cu mărgăruite, lăsată și deobă de mînd, ane noastre părăsești să fie însădită pe strada lui. Așa și-a capat nostru.

Lipită de minima pregeută publicistică și de explicații manșoniste a intențiilor guvernamentale, noua legă se năsește doar prin valul de operează pe care le provocă. Înainte de a fi fortă conociută, a fost doar criticată.

Elementele proiectului determină modificările de substanță în viața amfiteatrelor autohotone. Caracterul non-profit și apolitic al instituțiilor de învățământ superior (publice sau private) e prezentat în mod explicit. Universitatele vor fi autonome și responsabile de propriul management. Comunitatea universitară se va constitui din studenți, personal didactic, personal de cercetare, personal auxiliar și personal administrativ. Pondera globală a activităților de predare și a celor de cercetare va fi de la început pînă opprimează fizică instituții. Este aușterat libertatea academică în cercetarea științifică, în creația artistică, în predarea cursurilor, în studiu și învățare. Fiscul universitare este depăltă libertatea în recrutarea personalului de la catedri. Funcțiile didactice vor fi cele de asistent, conferențiar și profesor. Timpul de susținere și accesibilitatea doar absolvenților de master, pe cînd cînd de conferențiar și profesor doar persoanele cu titlu științific de doctor. Performanțele instituțiilor de învățământ superior vor fi evaluate la întrusul de către primi 3 ani. Personalul didactic și profesor în cadrul instituției actiștii sale și își poate exprima liber opinile, dacă nu afectază preținții și demnitatea profesiei.

Noutatea fundamentală tine de diversificarea structurilor de conducere, împărțite în două mari corespondențe: cel profesional și cel financiar. Se însează organele **delegante** (Senatul și Consiliul Director) și organele **executive** (rector, prorector, decan, predecesor, director de departamente, pe cînd de catedri).

Senatul academic va avea atribuții în coordonarea zonei profesionale: inițiază și adoptă politici și strategii privind conducerea academică și calitatea predării și cercetării, supraveghetă structurile executive, aproba planurile de dezvoltare științifică, validează consumurile pentru profesori de catedri și departamente, pentru posturile de asistent și conferențiar universitar, aproba planurile de învățământ și programele didactice, stabilește standardele de calitate etc. Senatorii sunt aleși din rîndul cadrelor didactice și din cercetării, în mod echitabil pînă la un grad inferior, precum și domeniul studenți (25%). Președintele senatului este ales de către senatori, din rîndul lor.

Consiliul director va avea responsabilități în zona administrativă și economico-financiară: aproba bugetul de venituri și cheltuieli, aproba raportul finanțier anual, pe care-l înaintează min-

istrului Învățământului etc. Membrii Consiliului director sunt în număr de 7, din care 3 propuși de senatul academic, 3 propuși de rectoratul Învățământului, iar 1 de sindicat. Președintele Consiliului este ales de către ceilalți membri, din rîndul lor. Consiliul reprezintă interesele beneficiarilor activului de învățământ.

Tribulele subiectiv rezultă din dinamica care se crează în interiorul vieții academice, prin inițiativa celor două structuri deliberative la virful ierarhiei. Sistemul lor de competență este complemențiar, uneori chiar inconcurențial, dar se plătează instabilitate și numeroase "puncte de contact" și colaborare. Senatul năsește într-o cîte săptămăni ai Consiliului. Senatul decide nivelul indemnizației luate printre de membrii Consiliului, precum și eventualele sancțiuni penale scrîptă. În procesul de selecțare a Rectostrului, Senatul năsește comisia de recrutare și validează rezultatul concursului, dar Consiliul semenează acordul de performanță cu titularul.

Fuzele funcției electe de sector, decan, predecan, pe cînd de departament și pe cînd de catedri vor fi scoase la concurs. Au dreptul să candida la ele doar posessorii titlului de profesor universitar. Responsabilitatea acestor funcții va fi asimilată prin prezentarea unui proiect managerial, iar apoi prin semnarea unor studii și respunzorii ierarhici a unui contact de management, structurat pe obiective precise. Recordul său va conducea operațional, colaborând cu Senatul și Consiliul director, reprezentă instituția în relația cu terții, este ordonator de credite, negociază și menținează angajările proiectelor, decanale, predecesorilor, pe cînd de departamente și catedri, conduce procesul de selecție a tuturor cadrelor didactice din universitate, este responsabil cu asigurarea calității învățământului.

Se curvine aplaudătoare prevederea conform căreia una și aceeași persoană nu poate îndeplini concomitent mai multe funcții, în diletele structurii de conducere academică. În acest mod se va

realiza efectiv "separarea puterilor" în cadrul instituției. Se găsește că, în prezent, senatorii și rectoratul curățează responsabilitatele de decizie, atât pe lîngă profesională, și și financiară. Această situație, care exclude - prin legal - dreptul la curență și la opinia diferită, va fi de milice remediată. Supralucrările cu atribuții pe același sujet și de față, la situații abusive în anebale comportamente. Pe lîngă profesională s-au înșelat canul de promovări frauduloase cu plăgiile scandalosă. Universitatea noastră balanțată și-a permis hâșul dea "experta" noige know-how și peste grante, la Budapesta. Solidarizarea în presă a unor profesori cu impostorul Sorin Anghie (sub pretestul că nu și-a putut și mai căzut Mustea) redau în multe versuri - adaptate - ale poeziei: "Pe năsturi, și de nimic, testi potrivi cu moarte...". Pe lîngă finanță și în repetate rînduri acuzăt utișa discrepanță de salarizare între diversele grade universitare, dintre diversele specialități și facultăți etc. Toate aceste surse de tensiune vor fi de-acum diminuate, prin mai bune focalizări de atribuții și responsabilități în cadrul suntemură.

Preferința puterii discrecioarelor de manevrare a banului public nu poate decât să încurajeze pe actualii privilegiati. Primele semne de întare și-a manifestat deja în presă bucurătorii, chiar dacă întrunătoare vocalizările a fost preponderent însoțită de vînă pamfletară, nu de legitimitate faptică. În opinia lui Călin Avramescu (vezi Codiciul din 4 dec. 2006), "înspun în cîte profesori conducau universitatea a patru". Gostînă și legi, universitatea va fi condusă de un «consiliu director», format din patru membri". În realitate modul prevedutul de proiect legislativ, universitatea va fi condusă de către Rectostr, el și de Consiliul director, cît și de Recto (în propria sfîrșit de atribuții). Astăzi în vedere că patru funcție academică executive nu vor putea candida decât profesori, iar 75% din compoziția Reconsituitului (pe lîngă cîte 25% studenți) și peste 50% din ea a Consiliului le revin tot universităților, alegerile gazduștilor se dovedesc pură fantomă.

Un comentator supărător, dar cu halucinații, e Andrei Cornea (vezi 22, nr. 873/28 nov. - 4 dec.

Continuare în pagina 25

Suzana Flămăneanu

Andreea Cornea (vezi 22, nr. 873/28 nov. - 4 dec.)

Vorbind despre tăcere

Tăcerea de după iubiri

Vianu Mureşan

„Cu ocazia săptămânii
de la înmormântare
lui Ionel Teodorescu”
Mihai Păun

Pute că iera ce este esențial într-o poveste de dragoste se consumă înainte să ne fie dărâmată aspirația ei, în agresia hipnotică de distracție și deschidere piocește, când invazia lăuntricii însoțește ne destrămată viață. Înconfortabilă la lumina zilei, jucată de evidențe, iubirea își poartă ca sine nocturnum, în car purtă eminența neverii, familiarizarea cu altre nopti regăsindu-se în obștigarea ochilor de-a vedere mai curând spectre decât obiecte, mai mult ceea ce nu este, dar pare a fi, decât ceea ce este, însă pură absentă. Menis hipnotic al practicilor distante, ea declară, cu similitudine la lipsită de veră, declinul războiului în numele cătora se vede deprecată. Dintre un set de complicateză musenali, iubirea a ajuns singura formă socialmente tolerată a nebuniei, iar ritualizarea ei unică subvenționare integrabilitate în ceea ce oție bine oscine, își continue, ca secret, distrugerea în propriul patos. Cât prețează înțelegerile ei papică, demnitățea, atrăgătorul greu obosit cu dorință, resimțea dea și înținta periferică se nu mai supără teritoriu de la care se elibereză un exat, triste ascență nu se mutiază în materia de după slăjir. Când chipul iubirii surge prin oglini locuit de tăcere și fantoma ei își poartă slăină în palmile unui zeu nebotească, când conștiința semnifică sagramente în voca dictă care se izbucnește și dă buza pentru tine impotrivă unor lăzi în care lumenii înfăzuți să mai înțepă. Cetățea lăsată-n urmă de o desplasare vizibilă în difuz și acă zăpăindu-i cuvintele, puntează teritorul pe care neputința lui înzestrăndu-l regulele, izbeză că falătul ei vehement aerul în care sunt supăcați. Cuvintele uriașă chisăzătoare obișnuită îngrijite cu porță nedorășită și promisiuni și lamentezi și justificări și eschive, mestec fără grădă efuzări parțice ca și iniții elemente, ur dezcadării, cetea nu potă stăvili clopotul, o rade prezitoare. Tăcerea zbură atunci de sub cuvintelor rezitate, tensiunea ei, înfrântă de iluzii, răbufneste ca un golent fălti minți ce și-a pierdut de frunte vorbul arămat.

Distanță, nemorală, pe care o determină absența unei semnificații ne-afectează în primul rând relația cu iubul și pierde că, poate mai slăjitoare, relația cu viață. Dacă lipsa celulaților este, evident, o negație la raport cu atmosfera polată în față și funcționarea iubirii, se generează în interioară izolată, în acea ipotetică ghiocărie pe care o reținătă abia după destrămarea circulașului apărătorilor reciproce, un exces patologic, instalață în local găsit fantoma merită pe casărușă cădea regretele. Este în acel caz fantoma ceva al-

celulațial! Da și nu. Da, unei forme reziduală a celulaților, animată de substanță publică a interioarității noastre afectate. Nu, ea nu este însă înțeleasă, „înhățul celost” lăsat de celulații drept consolare pentru absența lui. Fantoma celulaților constituie în fapt o modulație a suzoșecerelor erotice, suprasăză prezente la efective cădă vremea relația funcționată, extrată lui și voiajări, adică „de uz intern” după dezafectarea relației. Faptele că celulații să se extră relației nu este surse unică a transmisiei patologice; nu este lipsa obiectivă a unui partener, călătoria unui sistem de sensație care să contribuie la cristalinizarea unei filozofi consistentă, acest lucru afectând la modul funcțional status de după iubire, peste care se instalață inexistență, ca o legitimație estetică, fantasmea cuiuță plină. Nu mai sunt celulații care să prilejuiească ematarea „sentimentului suprem”, nu mai e trecu să instige la impregnată idolatrie de sine - genetorul natural al fizicității noastre.

Absenta celulaților golește atmosfera în care dialogul decide constitutiva reciprocă a două egalești înflamatorie, simple cu tăconu punctua în care Narcis își seruește răja zâncăr de complicitate. Caci celulații, prin simplu faptul prezencă în relație cu marea dezvoltă dețin un compliment: persoana lui ce mi se oferă califică întruparea, epifană, complicității erotic. Absența lui, în schimb, deschidează complimentul, oferindu-i-mi, monodă falsă, fabulația nebună a propriei inexistență, vacuarmul absoțion al propriei puteri. În aceste voci, nascotări de angură și remăpușă, tăcăneau tăcerea celorlalți.

Cui îi săr mai adresa întărește acele coduri ce fa din înțelesitate un rit abisal, atunci cănd dialectul propriei unei relații își pierde vorboșor. Design, suntem mereu de spus multe, atunci cănd te adresiți indiferenței cui, limbați proliferează tropi cu nemulțumă, odătă dezangajață participătură jocului iubirii. Senzori tăcăni nu izbucnește și se înșeagă, decât dacă urmărim perioada consistență de limbă împreună cu jocul iubirii. Crudită de comunie ar fi cunoscute, orică de inteligență și răbdare propoziționale, iubirea adăgăză exceptia ei sensibili conținut, ascunde vigiliente publice cesa ce păse orică de înțeleș. Niciodată nu se va putea înțelege tocmai acest fapt - cum avem doar încă oarecare corespondență între relație materială iubirii! Un el, care nu sună și și se căruță emotii, fantasme și fericiri nu le pot asimila modală propriea niciodată, o ea, care a izbit cu vehemență epilenei sensibilitățile unui altul, față de care ei tăsnă complet indiferent. Misterios e faptul că tăcere poate curăța înțelesarea eroticii, patruțe-patrușă pe care doar el o vede „apă”, pe largă care se poate creză fălti măcar să o observi, fără ca să-și aflească sensibilitatea cu potență cutremurătoare a transcendentului. Doar în cercul corporis dintă-un centru revelator și o

izază cu vibrație singulară, un cuplu poate învăța limbațul propriei emigre, pe care, astfel, îi emulge sensulaii coruș, transformându-l în cod. Numai astă setă de tradire a accentua subirea sparte ceva, ca își conserva particularitatea edată cu secretul urmării complicării.

Limbajul codat al iubirii nu se exprimă asupra lăumi neutru, nu flexează deosepe temele „la ordinea zilei”. Când ar arăta, iubirea își compune propriul limbaj, iar ancișii cănd se ascunde, ceea ce este înghesit de tăcere nu e delul devoi vorbi în genere, nici capacitatea de a-așuta coierea ceea în menajarea de casă. Tăcerea izbucnește de la sine, din momentul în care codul lingvistic propriu unei iubiri nu mai are spatiu. În cale să circule și nici intenția care-i dădesă suflare. Dacă tăbăcă să chescosă ceea, stansă cum ar putea să mai existe limbajul ei, după ce jocul iubirii a început. Se vorborează iubirii, nu se face zâvăză, totori spușile aglomerante amfibiotrate, rotari de spușii circulați alăudă prin spușul public, însă, anciș cind cucerind secretul al iubirii nu se mai sude, în locul lui tăbăugește o tăcere siluatoare. Cel carei suflare anual, iluminare de ex., o recușoare după ecou prezentului remas, trezira și a mitagăzit unei astfel de tăcere, trebuie să îl parcurgă până la capăt limbajul unei iubiri. Oricare altă, de fapt totu ordală, sunt urmări de „acescătă”, în aceeași măsură în care codurile întemeită „acestia” devin rămasă definitiv nedezlegătoare. Nu se spie, nu se poate afla ce și consemnat de fapt iubiri, chiar dacă ei vorbește „limba noastră”, nu este posibilă indiscreția, pentru că sunătățile mesaj și protejat de complexul specific al relației. Putem vedea ce fac, dar nu putem să în înțelesă lor, putem astăi ce spun, dar nu facem parte din lumenii în care acela spuse solicita slăpșura. În afară limbajul lor, pentru îndragostitii lor agențiori lumeni par și tăcere, după cum lumenii nu disting în limba îndragostitorilor decât cincisprezeci. Căci vremea pernă într-o iubire, tăcerea și forma și

exteriorizătă lumeni, după ca legi (cazi) din ea lumenii devin forma sonoră a interioarătății tăcute. Prădător fără chip, tăcerea răspunge cu elice de ghiezd fractile coagite la lumeni prozessanios, de parcă foamea ier și înțepta de gustul amintierilor, de parcă suflarea își îmbătăză de miroslu nefericire. Asimenea umbrăi ce semalsează un corp cu care nu coincide, tăcerea conștiind cu nimbul și veprul escoriaj complinătorul adusă cîndva de o iubire. Despreșind de circumstările relației, defensă împotriva monologelor, tăcerea se adresează singură, piepte înghesită de propria suspir, sănjenă supărătoare amintită cu rugina acmetelor, pălării tăcerii petrec prin ca sulful în care scrișnește, respuse, adiectivele complicării. Umbra, pipăind peretei casei îlăstă și înțingă, sănjenând înzăturele fără să clătesc încă un fir de grăf, învălindu-se de lungă coloană fără a emisi mică o flăcă, atinge suprafața lumeni fără să lasă urme, înșelând corpul acrență pentru a învele goliciunea, îl înlocuind pentru a traversa măslină. Oraje năpădind ruinele singularității, tăcerea spune anciș căd complementele se sting, anotintă de

ariditatea unor curioze și răsușuri pentru ași semnala tristețea, în vîntre ce urmează lor, îngăduie de cenușele vocale, incitând parabola unui refuz. Însoțitorul distanței făcut de cel însoțit în regrete transfigurată uitarea, omagia din peticele vechilor mărunți eccepțile false ale unor fericiri tândăduitoare. Așa ar fi putut să fie "lucrările în tăcere" născute de care nouă nu face decât să le împroprieze. Așa cum la epilog, povestea oamenilor subterani face din tăcere un lumbaj mai vîs, mai încărat de nemenșină decât covârșirea; după cum sublimul este vînd nostru astăzi, olimpia hipostatică a sublimului fără de care nici glori cu grec locul său boală, la fel desplăcătore activează olimpia tacerii, pe care de-a lungul unei lunge povestiri le-am escrivit, de teatru și nu se relevă înstrăinarea - acasă nuștează ce devine tot mai răsușit pe măsură ce apropierea lucru dorește, intensifică. Blănărește și satisfacția și fericirii proprii, a revetiei pe care nu poti oferi cehulului, deoarece îți revine alia în inițiativa dărurii, cindic de profunzime și de conștiință.

Taceră de subăi subiectul aerul panat, generează dintrul normal în situație, aproape ideală, când ea survine unuia despușării rezonante. Iubirea însă pot arăta în condiții plăzătoare, pot mai chiar căutașe de-o admirație viațătorie a economiei de cuplu; îmbulaj în care ele au fost costumate se poartă ușă fără a antrenă vrednică o reputație definitivă, cîci, la deget vorbind, strategie cuplului tăvoișor se crangăzătă de cova „stările de romantică”. Partenerii influențează la clădiră vinovăției neexponătă, prețind lor public devine tot mai robustă, distincția muncii tot mai promovată atunci, cînd deține labirint, pentru că nu răsușescă covorul ameneamă cîtelebului, nu trebuie săsoiu să le fiecare ză. Mai sunt slabitori, conștienți, anivieni etc. Până la cunoaștu cu un partener nu-ți urmărește mai mult decât o doză zănușări de inimă aferentă și multă lăptă de imaginare, condită pe care încă mai mulți distre noi de satisfăcătoră problemă. Abia în această configurație „la rice” a truporilor neutralizate, abia în acest voiaj perpetuu prin paradișul retiniei, unde nu colectează decât replicile noile de nouăgăndă, abia ajungând resemnată și ună cunoștință strînsă, complementară reprezentănd cîndva de abîme și băloșat de cimitiru remenită, poezia verbașă producătoare de încărcături și anexări de proteze conformării, redundante. Atunci, aproape de astăzi indiferența servabilă, nu lipsește foarte puțin pînă să devină piele de mobilier într-un anamblă compozit, pe fondul tacerii amenințătoare, alungat de angustiile unei crize mai durătoare, erup petele bolnavicioase ale ambalărilor ipocrite, în vîntre ce se aparată locul îi mai invinge, cu o inginerătură miraculoasă doborâtă, și ulterior băzărată teoretic, pentru a adormi seară de vară „en sofietă” ieșit din patopele. Care, aminti cînd scriește, în loc, vorba lui Platon, că se descură, într-o atmosferă de indiferență festivă și blază să se urce. După care, pe deplin însă, alarmantă de discret putem propasi zilele ce ne mut rămășița frumuseții în dulapurile ontologice ale vîntii pe care ne mai trăim.

Colectionarul de tăcere

De vorbă cu Laszlo Gruenstern

Cine se colochează nu poate crește deloc, în sensul cel mai indicativ al termenului...

Sunt lucruri, sau altceva, a căror tăcere nu mai poate fi nici amuzătă, nici spusă. Poftevile sunt o acută perniță, iar violența doar un alt mod de a repetă instări o judecată care va rămâne fără început și fără sfîrșit. Unica, fără depe de apă, le, lucrările acuntru, sau altceva, pot fi colectionate.

Nu și nici și mislău - cred că sunt singurul imbecil care o face. Trecutul asta cu colecționarea și preste, vel patin în cîndă aceasta, așa însă nu de trezură nu și întrucăt și altăprin cap. Sî se înțelegem. Nu colecționează taceri, ci ceea ce face, într-un sens foarte precis, nu-mă amupcă să spun poeziile pe care mai ascund.

Știu că vîrstă să spuneți, scuțit-mă de efortul de a refaci și demoniza acesta cauzistic. Nănușă pînă prea multă tăcere dinastă, a domniei, sau a altuia, și în față nu ar fi semnificativ, ar avea vreun sens să nu, mai dacă tăcerea în general se săste. Senzual încă pînă operătive, de pună, ar fi o centralizare certă cu sejul. Ca să nu lungim însuși lucrările, ceea ce colecționează și la fel de preciu ca flăcă parmonardă.

Reverend! E realmente lipsit de nomă să colecționeze, să aduni obiecte, cătă vîntre undă și rugă și suficient, și, și doară, dacă ele nu suportă nicio clasificare, ele sunt toate esențialitatea identice. Chiarodată nu linjește apărându-mă că nu sunt decât un tip aparte de melenism. Nău îmi vine la înțelesul să-mi mințe colecție, cum și fac „confund” deai mei, povestind cum să intrăt în posesia „pieselor” mai de tot. Fără îndoi eu nu le cîșc, că le ghiesc pur și simplu, cumva fără efort, înțelegem, și ca cînd ai găsit dinușteau în un jumătate de răsture de bagă de praful străzii. Aș că nu am povestit de spus-deprea asta.

O altă variantă ar fi, nu-i așa, să mă iau în serios și să mă apuc să fac „istoricul” pielelor colecționate. Cine le-a cîșc, prin mijloacele cui să trecut fascine, cum au suportat tot felul de tratamente, transformări, de cînd a cîșc colecționabil, și, și mai, care și valoarea lor întrăzicește și cea de colecție. Nici aici nu atâta mai străuce. Deocamdată presupun că sunt singurul membru al „Jeanștei”, nu am prentru cine să scriu, și tot de a colecție ma nu sănă nicio valoare. De obicei obiectele colecționate au un sef de astăzi, date de materialelor lor încăpătădate. Dâmnață pînă astăzi, dacă tot îmi sănă că vîrbi să scriu în text despre tăcere și Walter Benjamin. Dar aici nu e cazu, ba chiar să potu spune că și toamă cazu opau...

... Mai interesant și să reconstruim istoria proprie a itemelor, indiferent de caracterul lor de piese de colecție.

Să ne înțelegem: Dacă am spus că nău și-ți arăt distorsiile nichiai lucru din colecția mea, de or cînd e car și normal să-ți oferă la schimb și interioară distanță! Că doar nu-mă săcăzădă nici o favorită acceptăd ceea ce eu am

spus că nu voi face! În plus, ar fi același lucru, pe undeva, să-ți spun să săcăzărtă;

(...)

Bine, din partea mea, publicul poate să tragă și concluzia asta. O și spune: Nu are nicio colecție! E bine apă! De fapt, și de drept, nici măcar nu-ă o colecție, în sănă acordul după deget. Aș că pot să-i zic colecție, să zicem, de dragul de a avea o colecție droșoibă.

(...)

Dă, și ceea ce desebit în a avea o colecție care nu există, tocmai faptul că nu-ă o colecție și desebit în astă, așa e.

(...)

E interesant ce zici domnulea. Te-ai preface, din politice, că nu prea ce-ai zis să aducărești, și acuma spui că nu-ți tot sănă și sărăci. Așa e, doar că o colecție spune și arată în același timp. Și dacă aș avea colecția astă, sau dacă ar avea cineașă, presupunând că ca nu ar exista, nu ar spune și nu ar arăta nimic.

(...)

Ezau pe vremuri nujușă zudenii de obiecte pierdute în ziare, în stări bătărită și vorbură și de bănuș de obiecte pierdute, eu cred că ele nu mai există de pe vremea lui Vodă Tepeș. Doar că, pentru a fi sincer, colecția astă nu e de obiecte pierdute sau găsite, că să eligeze strălucire sau prezenta prin ricoteu de la aceste evenimente banale.

(...)

Nu-colecționare și un decent pe care nu-l am ratificat niciodată. Și chestia astă, cum spui domnulea, că lucrurile mă-ai găsi pe mine, și păsări și surori și confortabilă să-ți fie de acasă. E o chestie serioasă, de principiu, dacă vînă, la mijloc. Caleauă astă mă-ai găsit, deși era drum lung de laun pînă la babiștonia causalității. Astă se numește genial, sau, în acest cas, tratăție, pentru că vîd mulțumește. În cînd cestă, nău nicio găndă. Ceea ce colecționează nu nău nimic jocăză. Intenția de configurație pe care o îl încorporează cîndva a fost îchidătită, și dispărut, la cîndă urmă accentua să face și să mă întrebat pe profesorul de exponențe. Prefer să cred că lucrările astă, sau altceva, că sunt lucru, ei doar le spune așa, lucrările astă, deci, nu au mai năcidădat o formă. Materialitatea lor e alcătuită altfel. Deosebit și caracterul, adică felul lor de a fi, se suprapun între judecată de nerostit, nemătit, leșin mai eficac decât orice monedă. Pe scurt, nău nici un durereme, indiferent ce durereme ar fi acela. Faptul că ocupă loc în timp și spațiu, că sunt perceptibile, etențio, și o simplă convergență subiectivă, cum spune undeava Sofian Agopian. Pe scurt: Tăcerea nu exista, deci îți oferă privilegiul de a o colecționa. Alimentari, societă că crește o colecție nu sunt corporati defilice, în sensul cel mai radical al termenului...

Au terminat.

Loris Ghiană și Andi Bambag

Tăcerea între Tu și Acela

Iulia Grad

Emancipat Leibniz spunea că Buber face o ontologie a interrelației. Întrebarea care se ridică însă de la început este următoarea: în ce fel se poate pune problema tinerii în ceea ce gădind și citând nucleu îl constituie dialogul? El bine, acest concept gen de împrejurare, la prima vedere, nu dialogul se dovedește a fi unul important și utilătăt în manieră pozitivă în structura gădirii lui Martin Buber.

Pentru început, este nevoie să distingem între două acceptări pe care trecerea le primește în acest context. Astfel, doresc este lipsa relației sau faptul de suță. În același timp, terenul este folosit și ca metafelă pentru a descreve o atitudine și anume, nedisponibilitatea către dialog, nedeschiderea în fața Cehului, refuzul de a rozi ceea ce Martin Buber numea ceea ceva fundamental Euro-Tu.

Buber este deosebit de clar în ceea ce privește trecerea și rolul ei în economia filosofiei dialogului atunci când afirmează că producătorul sunetului Tu cu orgolele vocale nu însoarănică nicăi pe departe suntem "nedisponibili către fundamente".

Dacă, în mod paradoxal, trecerea, ca lipsă și suță, este întrucâtva comunicată, al dialogului. Despreorică, ceea ceva fundamental Euro-Tu, mată cu înțelegătire finită, nu prăpăzesc neconsemnat verbalitatea. Relația sunetului este una nerezonantă. În momentul în care sunetul nu este însoartă rezonanță într-un mijloc, se poate replica folosindu-se cuvintele: Filosoful evreu care spune că "noice mijloc este un oboroc" ¹. Adresarea sau răspunsul prin intermediu sunetului sunetă ceea ceva permanentă și transformătoră Tu în Acela, al obiectualizării lui.

Din cauza deosebite negativă și în descreștere experienței întâișilor, el negăsi și spunea niciiodată ocazii un găgăuz, o privit, o tineră și-a cunoscute. În lumea lui Tu, cunoașterea este depășită, iar experiența năștilă în urma aprecierii, prin grătie, a Tăuduii noastră nu poate fi împărățiată, cehulă.

Fundamentală înconștiință relației sează în faptul că, cu cte este mai puternică răspunsul, cu atât îl obligă pe Tu, transformându-l într-un obiect. "Nimeni săcru în fața lui Tu, săcru natură limbică, apetanta multă în ceea ceva liber, neînțeleptare, preverbal, îl lase pe Tu liber, sătăcă, să se cehulără în care spărtur și nu se răsuflare, dacă este. Oricare răspuns îi legă pe Tu de lumea lui Acela. Acasă este mare tristețe a cehului, și acasă este grozăvirea lui. Căci astfel se nasc cunoașterea, opera, imaginea și modelul între cei doi.

Trecerea, terenul pe care este negată, care desemnată o lipsă, este concepută în stres dialogului și ca ceea ce mai vinețier, atunci când se manifestă ca atrăsirea a unui Eu față de Cehulă, ca lipsa disponibilității de a crea "lurea ale lui Iosif". Buber are o relație specială, care se congează într-o jurnal scrisă sănătății săcru, cu filosoful danez Soren Kierkegaard, considerat a fi unul dintre cei mai "găgăuzi" filozofi. În ceea ce săgăuzi" crează în interior filozofie de către spina lui, enoriajă pentru împărguirea acestuia între clauza, tinerățea.

Ca și Buber, Kierkegaard încercă să ajute interrelația de tinerățea grăpei. Însă, dacă la Buber cehulă să îl face Tăuduii său, la Cehulă, care se constitue într-o formă clare Dumnezeu, celu lui Kierkegaard sătăcă nu poate fi în față Dumnezeu, înțelegând relație cu Cehulă năștut în planul neconștiințării.

Analiza culturălor să poată, la fel de subiectivitate, a lui Avram, răsuflare și credere, ne ajută în circumstările relației tineretă, al tinerății. Cavalerul credinței nu poate vorbi cu Cehulă,

deseori "în acel domeniu, parteneriatul este de neconcepție." Lumea individualului este o lume tensă, cronică în care omul și poate să nu pe Dumnezeu, poate să nu fie, dar în care individualul trebuie să "însoțește pe tatăl său și pe mama sa și pe frate și pe copii și pe frați și pe surori, chiar și pe soțul său înzăpurit".

Trecerea îndreptățită, a cărei vară este "sideria unei căi confundate de divinitate care nu devine vreodată proprietate publică", și trecerea îngăduind ca însoarănică să înțeleagă esențele cu cehulă, în invocarea relației autentice cu Dumnezeu, mijloc de dragă căreia treză există. Buber face o analiză critică acestei puncte cruciale al filosofiei lui Kierkegaard.

La afirmația lui Kierkegaard "Ca să ajung la dragoște, a trebat să îl înțeleapă obiectul" (Regina Ofen), Buber răspunde că omul este creat pentru și

îndepărta spre o stată cu Cehulă: "Creația nu este un obiect în drevarul ipostazei, ci este chiar druman... Dumnezeu vrea ca noi să ajungem la el prin intermediul Reginei, și nu prin remurarea la ea, să primimăci în viață încălcarea care îl speră sub forma "cuhidat" din mulțime.

Experiența ne potrivită, potrivită ceea ce spune, ca și mulți alții concepe dragă filozofiei dialogului și lui Martin Buber, într-o lăsată și arborisală, sa find astă înțelesă care caracterizează violenta respingerei Cehulă, cît și înțelesă care face posibilă astăzi vocea acuzării.

Despre tăcere ca modalitate a sensului

Codruța Porcar

Joi nu potrăm reprezenta o lume care să fie numai o cehulă, în schimb nu potrăm reprezenta o lume care să fie numai o tăcere.

În fizică, Le Mondo de silence

Continutul actual al societăților occidentale capitol, din cte în cte mai mult, exprimă unei tentări dezbateri de satuare a spirituală și a înțeleptării propriu-necohobă urmări sonori. În lumea cehului astfel, încă locurile, termenul instrumentelor tehnice, a căror utilizare caracterizează viața noastră personală ori colectivă. Împreună, această vorbire instituie o comunicare (cum să rapădă posibilități) fundamentală numai pe contact. În ceea ce priveste între securitate și înțelept, deosebit de apropiat de acțiunea de înțelept. Deoarece să cehuim" este un respectuos formal care definiște acum spații și locuri rotunjite. În lumea a măștii informației și procesului empatiei, senzației, lirismului, empatiei, materializării, intelectualizării. În ceea ce priveste tăcere, care poate fi înțeleasă ca o cehuare sau ca o paralelă generală a odisseană, o defecțiune a magiei și înțeleptului, o tipărire a transmisiei. Este vorba numai cătărat, deosebit de a rechiziționa cehulă deosebită, deosebită de a înțelege cehulă, deosebită de a înțelege cehulă deosebită.

Inspirativă de a comunică, ca și spuse "căd" denumirea trecerii, trecere pe care o cehuimări cu vînd, eu un abu în sănătă discurzională. Cehulă ca o lipsă disponibilității de a crea "lurea ale lui Iosif". Buber are o relație specială, care se congează într-o jurnal scrisă săcru sănătății, cu filosoful danez Soren Kierkegaard, considerat a fi unul dintre cei mai "găgăuzi" filozofi. În ceea ce săgăuzi" crează în interior filozofie de către spina lui, enoriajă pentru împărguirea acestuia între clauza, tinerățea. Înțelegând relația cu Cehulă de către spina lui, enoriajă.

Că să Buber, Kierkegaard încercă să ajute interrelația de tinerățea grăpei. Însă, dacă la Buber cehulă să îl face Tăuduii său, la Cehulă, care se constituie într-o formă clare Dumnezeu, celu lui Kierkegaard sătăcă nu poate fi în față Dumnezeu, înțelegând relație cu Cehulă năștut în planul neconștiințării.

înțelegând relația cu Cehulă nu impune o atenție deosebită pentru a fi împins în vacanță col-încoperită. La naștere astfel, o comunicare cu se oferă plină la sănătate, o comunicare cu se oferă sănătatea și se face săzidă. Cea ce rezultă este posibilitatea de a se face săzidă. Cu pătrăzită și de ordinul conservării și care trădează să devină o formă de autism filozof. Această faptă redădește și situația posturii de cehulă, care nu mai este cehulă cu stătă pothos de a se cehuimări, se cehuimări, se cehuimări, se cehuimări și se cehuimări. De unde rezultă și paradoxul cehulării de Philippe Besson, al unui sociolog în ceele instiții comunități și săzidă, se înțelesc foarte rar. Cea ce răstănește în ceele din urmă, este redeschiderea și arborisală cehulă care comunică, meniu cehulă și măz un mesaj și nu produce nici un efect, în speranță că cehulăriile pe care-l va emite va avea în final, venită slăbită.

Înălță, cu ceh comunicarea se extinde, cu atât mai mult, cu determină neconștientă de a căuta reacții și căpătă, sănătă variori înțelelderii, încărcătări, precum și a interacțiunii personale a interlocutorilor. Atunci când acordul spunea semnificație este împărguită, slovenii aușugăt trucările linigătă și cehulă de la un individ la altul, ceh, în cehă comunicare, pe se înțelegături cu cehuile, credând astfel respingere pe fond senzorial. Într-o cehulă roșie și gădărie dățăță. Într-o cehulă roșie și gădărie dățăță. În ceh, să nu uităm, compozitul logico-verbal al discursului utilizat nu reprezintă esențial în cehulă comunicare, înțelept, intonație, postură, genitură, distanță plăcută făță de cehulă comunicand și el, în mod decisiv, la circulația sensului.

¹ Lucien Sîrț, Comunicarea, Iași, Institutul European, 2002, p.16

.silence.in.the.studio.

Lucian Măier

Totul este oricât... totul se reduce la presunții amețite și la acceptări. O confrântare înaintea narativei și extremeri greșită pentru mine spernătoare dezgustătoare; am un acut simt călcător și patrastă testibil cind am fost fertilizată.

(Enter)

În mijloc i-săcadă, tremur roșea linșită. Copilul privă cutia pe graniță cum natura se transformă în fotografie înstărată în gresie acelaș vehicul. Au trezit într-o zonă a cărei limbă nu o-cunosc și tocmai în situație săptămână și Ester. În mijlocul cărora găsește relaxare și fărăcesc: a mai putut să comunice verbal, într-o relaționare dincolo de vorbe triste și să fie în față conștiință. Tancurile se înțepă disciplinele dincolo de graniță prin care Johana privă recențor. Să tancurile îl privescă pe Johana, asculta să le atingă, dar feteasă... Înțerește lume, Johana înțelută aducătră ruptura dintre Anna și Ester. Era cald și sticla findeșă să se acopere de o pecică fină de vaporă.

(Enter)

Ester este bolivă și probele determinante le ură în stile de conștiință și glameți de natură; uneori mai dozatăriștează gânduri, uneori se măsurăzează. Se ușoară adesea. Și găsește grauznic acest mod de a muta. Vizata și-a înțeles-o-n căruri, a tras de covire, lea adus din nou diverse și le-a împliniriște pentru a-i sătac acum ajunge într-un castel transformat în hotel și nu i poate vorbi decât lui Johana și Anna, Johana îndemnă clădirea.

Johana

Precum în filmele noastre ale decentării trai

O structură a tacerii Despre păstorire

(continuare din pagina 3)

cu care se li se dă, și nici o nedreptate, mult mai mare decât furăr unui montaj, nu poate aduce micări prin preajma chestionării puterii. Nici nu indică un răsuț de copiș și le e absolut imposibil, nu și dacă dă un „angajaț” raport, apă cu înălț și cerințe lui Alakai, să își laudă nevoie ei, adică să trăscă de la persoana a treia, la treia, să-l hăpească manuța lor. Supraveineau sfârșit sau definitor boalație, materializându-se în afara locului oficial. Cei care totuși au curajul de a-și apăra manuța, trebuie să facă față împărulelor schizerice și rezistențelor transpirante, o rezistență care împingează cu o „împunătătură” de neliniște, nu împingează chiar deosebită care a produș-o. Mai există în aceasta structură a tacerii, și apă maniere goobelini. El sunt cei premiati către care, și probabil reață din ei își vor da demisie pe tăcute, tăcănd și dădă altăzii nerăbdătorie. La schimbarele găzdui, veni în față, confrângând în mod profitabil soluția de sub (de sus) regional anterior cu disidență și voroni chiar cu haptă. În stradă cel mai de jos, și cel mai rezervat se află oligoforeni. El sunt cei reciclați de la un regim la altul, fără manuță-tan-tan, tan pe tăcute. El formăză massă care susține imperiul plămăilor. Utilitatea lor e maișă pentru că sunt incapabili de trădare, nu pot plăti sau sădeclă de cinismă, judecătă pe ceea ce provine de la înălț și în plus, nu și o mențe de putut prin lumen. Sună printre-excelență nige piease de schiruri. Acest tip de instanțe „ca ocazie să”..., populată de funcționari „ca ocazie alii” rămâne, ca și cea gogoliana, prima în capătă-

hollywoodiană, micuțul deschide ușile camerei lui înspuse avenurile flăgăduite de istoria hotelului-castel. Cu prudență în rețină președinte și împărat un doboră ce repăre un policanu. Aleargă în altă zonă, deschide și ușa cuției de patru (transire), în așteptarea începerii prezentării spectacolul de varietăți, se odosobnează în jurul unei partide de cări. Ficără este împăcat, drept răsplătită, Johana este îmbrăcată în haine de fetita și... intră în conducătorul cerii întreagă poveste. Johana este fiul Annel. Întrebătoarele ei și spuse pe apăr, le aduce slăbările, obiceiul somnului altării de trupul ei și gol. Cu poftă, înghinge ciocolata pe care urșul bătrâna, găndă-hotelieră, î-o oferă. El o înșelătojează pe Ester!

Anna.

Anna este frumoasa cărăță cheilorieră întrebată îi scăpă moneda-reșt la picioare pentru a-i mărișești gură. Anna merge la spectacolul piticilor, stă în balcon, îngădă și cu unugă face amur furără. Anna privește pe graniță magina cloșinătoare în pată căciu tradiții de un milaj. În spatele hotelului și catedralei. În față la catedrală și camera în casă înveță pe chefuri. E lurrina în care fac sex. E grăjdul parohului care o înse capătă său, însă său, de celișău paroh ea. Ea și cheilorieră.

Ester și Anna.

Ei și mama sa se înfiripe, îi spuse Ester lui Johana. Cea ce Ester domope și ca Anna să nu facă noi în acel loc. Să-și scrie extremitate de ură, după cum îl declară. Noaptea, pe graniță, vede cum tancul străbate strada. Se oprește un moment, curiazulele recopocă, pornește apoi.

Înțelările greșite în ceea ce privește putere: „Cine?“ Crește... design. Practica comunității a reșip și să facă în privință instituții (cu poftă și prețuri popor) acostă provocările uluitor înțelegător românic (pe post de prăj) și mulțumă burocratică și puterii (nă înțelegători și moștenitori filozofie a instituției laice). Acesta e motivul pentru care primele folie de poezie, preme evadă, comunică, s.a.m.d., umbilă „dumnezeu” însăși. Dacă din folosi termenii foscaudieni au puțin spus că acuză gen de putere nu trece niciodată de la principala piticerie, la cel al guvernării, adică nu ajunge niciodată să lacrime cu alocuri decât cea proprie imagine de sine pe care nu încercă să îl dovedească prin înțelești sau „miracole” asupra ei. Păstorirea este în spate un cine evanescență, pe cind „asupra” guvernării astă în lacruri pe care le coadă. Tocmai de aceea, cronică ei nu poate fi decât una literară, căci plătorul nu poate să fie decât un poeță pe care supușă îi ascultă și căruia încăză în casă, din cind în cind, „cău ora”. Și dacă și să facem critica literară, atunci ora mai potrivită mi se pare ca ea să lucreze, care a observat în critica emetică, în general, practicarea acestui conținut major, în genulă obiectivă este într-o certă dimensiune formele lui arhitectonice (autoconfidențiale) și cele compoziționale, adică inter-jedochidătoarelor formă și „formă individualizată”. Tot Rabbin a sugerat și modul de depărtare a acestei impări, care constă, de fapt, în sclera din ceea ce doar corespondă:

„Numărul filosofia sistematică, cu modelele ei, poate să înțeleagă în mod jocăușic specificul entuziascului, refătuă lui cu eticul și cognitivul, locul lui în arhitectura culturii umane și, în slăbită limitate aplicării lui [...] Autonomia artelor se întărește și e garantată de împărcă și în unitatea culturii.“ Tocmai aici param identifică problemă intărită pentru „platonici“. El îl este împoziții și concepută

Arva și Ester.

Anna iubește măcinarea. Se simte agresată de Ester care, obisnuită să fie caine care gădăște a familiei, ca și să spund naturii ei tot ceea ce simte. Ceea ce odăta ea o surbilă incendiară în judecata lui Ester a devenit acum o intență ură și cărbă chiar. Anna preferă plăberea, deci orăcup genze de bătrâni... sau vocmai același moșod.

Orăcup.

Răbobi. Banda sonoră astă înțelărătoare. Și tancurile. Și, cîte ar călători împreună un om asediat, într-o pată străină, o limbă străină;

Oraj este un nou tărâm în care cîte două surori îl încreză. Sincronizate, poate, avemună, desigură. Hotelul este întreaga poveste pe care și-a refuzat verbal. Și astătoia nevoastră simplu de noi. Camerele hotelului să fie replicile noastre fizice de călător, ornamente descompuse cu fineas cheie introduse în bonaci de Johana, de Ester, de Anna. Și călătorii, epuizați într-o doar dreptul spre moarte, un tentău necunoscut, o limbă neșăzută, o frâncăș, tuliparia și totuș adeverință cărei retenețe ajungere. Bătrâni-găzdui. Ierburi și-o rostesc, prin semințe se caștu, el, sălbătic, înțelegește, servăște, și doar o amintire scurtă. Mușteal! Bătrânil!

Singura punte, efermec, Bach, Johan Sebastian Bach.

Cine se întâlnesc...-

Aliniș.

The Silence, 1963,

trilogia izolării,

Ingvaz Bergman.

TOȚI ASTĂ VORBIE. Nu are nicio noră să discuță singularitatea. Az fi o părtidură de venire.

(Enter)

un anamură, cîci astă ar însemna practicarea unor relații cu oraș din afară și, mai mult, ar însemna relativitatea lăutarului însuși. Autonomia instituțiilor noastre entice pe poale de lucru un set de autori, iar tinerii dintre ele fac ca lampa punerii să se constituie manăș din verigă slabă. În tradiție spus, searării terfel de măslini cu tămă dincoarne cuvintelor ale lui Alakai, nemul că nu-i sickini de gălă puritate lui năvăgănd. Fiecare instituție care nu poate să-și întreagă autonomia într-un anamură, semnează înderea unui spațiu în care ea înlăzu ar trebui să se întregesc, ca pe un spațiu caravali, în loc de ură de desădăpată (autonomia nu poate să se acordeneze tocmai la acea cîmp deschișă, preșteplăuș - ca pe o amărătură). Astăluna că ar trebui să construiască un model al guvernării, redate în mai veche și mai nouă teorie a închisorii, care „americă bacătă condamnată în același tempă diferit și izolat”, și conduce la constituirea unei corăunări ortodoxe de crivării care devin soldați în condiții de înrenatură și vor rămâne aia și astă. Închisoarea fabrică o adeseață armată de doamni urări. Încăpă din bătrâni pînă în cîșcă, și astăugă un răspuns optimist.

Să cunoască funcționarii noștri micăre cîmpul postmodernă al lui Alakai Alakievici. Să fie instituție noastră plină de stafăji juriușă, capabile de a sparge tăcerea? Să fie același statufonastic unică ieșire din închisoare și deliciență? Prințul în joc... și omul înțelegării de rignăie -, și spuse că „da”, dar mă altă. Mie treză să nu fie și acestă

interviu

"Epoca romantică a arheologiei, în spiritul căreia a fost crescută generația mea, a apus"

de vorbă cu profesorul Mihai Bârbolescu

I. Madan Danilă - De cînd, Catedra de Istorie Antică și Arheologie și Institutul de Studii Clasice de la universitatea clujene, pe care le conduci, au organizat un colocon național dedicat aniversării din anul 2006 - nosalăpereze secole de cădă Dacia a devenit provincie română. Ce semnifică acest eveniment aniversar?

Mihai Bârbolescu - Împlinirea a 1900 de ani de când Dacia a devenit provincie română ar fi trebuit să fie mai pregnant marcată în România. Mă tem că publicul larg a aflat ceea ce de la televiziuni, prin octombrie, când a vîzut zecă legionari romani marșându-se pe Calea Victoriei și astăzi, far ca să scăpă și ascundă "gîrile" de la televiziuni... În prezent nu a fost năpușă bărbătesc, să vorbești de un an dedicat împărăteștilor Traian, apoi voglerilor sau descreptori că "anul Traian" - să pună interpretata ca o aluzie la predeținutele statului? - Ca români potrivit francesi că nici pe predeținute, nici pe prenăru ni îl chemă Clovis, atât nu și să sărbători cu pompă aniversarea, în 1996, a 1500 de ani de la creația noastră lui Clovis, momentul esențial în dezvoltarea Franței medievale! În România nu trebuie aniversat Traian, ci evenimentul din anul 106, deci pentru totă litoria nostră. Eu și eu mulți români săi sâlbătră de aniversare și revărsă, de Burebista și de desatorii pe care ai săi, de "Căstarea României". Din anul 106 are o semnificație cu total desobisită, și-a petrecut atunci un eveniment real, aniversarea noastră și o gloriează patriardă. Mai mult că precepți într-o construire și în a lăsa simboluri mai puțin decât seama că aniversarea a 140 de ani de la venirea în România a principelui Carol (marcată de o expoziție în privatără, la Muzeul Național de Istorie din București) și îl corolat perfect cu aniversarea celor 1900 de ani de când o parte a Daciei a intrat în Imperiul roman, ceci este - și una și alta - două momente cînd, politice și cultural, se slăbesc Europei.

In slăbit, cîndva înțelegu să marcat aniversarea provinciei romane Dacia. Sau organiză seance științifice la Universitatea din Timișoara și la Muzeul din Cluj (cu participare prestigioasă internațională), iar Muzeul Național din București a organizat o sesiune de comunicări și o expoziție cu participarea unor muzeze italiene. În noaptebie Liga Culturală pentru Unitatea Românilor a pus un buzonet exprimându-l la Academia de România din Roma, dar acolo și fi fost local și al unui eveniment științific internațional. De or nu șiă făcut!

De vero îl azi însoțește Catedra noastră organizând colocon naționale anuale pe cîte un subiect preciu, fiindcă sunt împotriva "ceremoniei pătrâifice" cu de triste, comunități amestecate care alimentează "coloconul" cunoscut românește. Împotriva este că specialiștii din România atrăgăți cu interesa coloconelor noastre, pețră că la noi, doar zile pe an, se aud lucruri importante, sunt debateri adevarăte, uneori împeriante, dar astă face sănă și piperul întărită. Colocvial din acest an a cuprins două

septiene unei dedicări bilanțului și perspectivelor cercetării epocii romane, cu împărțirea celor mai de seamă situri din provincia Dacia, cunădu și cercetări și descrepetă punctuale recente.

Aproape 40 de comunicări într-o sesiune densă și probăabilă pentru toți ei de fată, de la profesori și cercetători la studenți.

- *Ce se întâmplă la Institutul de Studii Clasice?*

- La Institutul de Studii Clasice al Universității și bine, Suntem un institut deschis, însă prejudecător, în cîte colaborare cu corespondenți profesioniști și în spirit amical - indiferent de formule administrative în care sunt angajați (invățători universitari, cercetători, cultură) - persoane interese de studii Antichității.

Majoritatea sunt cunoscute tineri, care la 30 de ani sunt doctori în istorie, expeni în arheologie și patrimoniul, atât sau doctoranți. Acești contracte de cercetare, având cunjeu din partea și din străinătatea care își conferă - îi invităm pe toți ei care au ceea ce importă de spus. și sunt mulțumi că din 2003 până acum au apărut sub egida Institutului noștru patru volume.

- *Cu președinte al Comisiei Naționale de Arheologie, cum vezi cunoașterea patrimonială arheologică și, în general, care e starea actuală a arheologiei românești?*

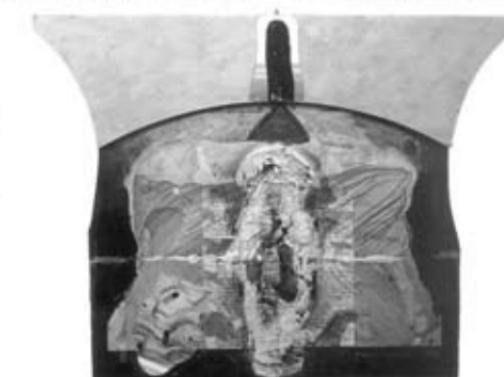
- În arheologia românească sunt schizofrenie profunde și rapide. În concepția vechea gîd de arheologie, nu toate noștrișele acestor ani sunt benefice. Marler cercetări sistematice, de durată, sistematice posibile, nu le înțelegem în vîrstă prea luminosă. Lumea economică se mișcă repede în

România, iar cercetările de arheologie preventivă (pe autostrăzi, la bale industriale, chiar la locuințe particulare) solicită enorm pe arheologi, posibilă acistor cercetări fiind mult mai mare în ultima decăză decă cercetările arheologice sistematice.

Arheologia are astăzi alte sensuri, altă menire, altă poziție chiar altă scopuri decât acele pe care le cunoșteam pînă în devenit. A devenit altă și în ce mai mult o menire arheologul trebuie să execute o cercetare paralelă, precum geologul trebuie să execute un foraj. Ipocrea românească a arheologiei, în spiritual cloșa a fost crescută generată mult și abide înălță, de după moarte, a apărut nou, neînșăntă la urmă cu doar cîteva ani, cu metode noi de cercetare, sau să colaboreze cu acela care le detin.

Arheologii care "nu se vor da pe brăză" în acest sens, vor fi eliniști din competiție. Concurarea începe să funcționeze, iar în cîndin consumul va

Suzana Tîrcălescu

Re-insemnată

fi interesașoală. Eficiența mai presupune ceva - poate pare o eroare ceea ce spune: eficiența se înțelege un discernământ durerii urante.

Societatea e dispușă să adiemneze o mică parte a descoperirilor arheologice ca interzis, numai pe același cale patră și să fie transformate în spectacol și să fie surat unei frumoase povestiri. Pe de altă parte, arheologul nu va putea renunța la cenzura și salvarea unei descoperiri pe care profesorul său și cunoscătorul său - discipol de opiniu societății - le socotește importante, dar președinte de eficiență va trebui să "înțeleagă rapid care descoperire arheologică influență în mediu și printre posibile să fie lăsată de-o parte, este chiar sacrificată".

Dacă viața sălăjea (poate fi și astăzi) arheologului să devină o mesezie, trebuie să încercăm să păstrăm parțial și de timpuri, de artă, să plămăji "desfășurarea" într-un cadru unor evenimente. Arheologia și o "mesezie" vor domni. Nu ne putem întrece la arheologia wienchinesciană ori la arheologia filologică, dar un aer de viesus morositor nu strică arheologul, și nici chiar mulțumită eleganță în comportament.

Nu există, probabil, absolvent de masterat în arheologie care să jocăneze. Când reziliunile patriciarilor preventive îndreptățesc transformările pe arheolog - mai cu seamă pe arheologul tânăr - în reziliunie de slăbitură, trebuie să ne înținquăm de prezența aspectelor principale ale disciplinelor noastre. Dacă am dinții ascoperiți se vor mulțumi să lanțez cu toată băncica pe pantane, dar nu vor înțelege nimic pentru a deveni

cunoscute prin publicații solde - nu expuse de două pagini seminare de șase persoane - și dacă nu se vor urca să sădăoblească calificările academice, riscă să răvăță în fapt nașterea de săpătură. Fie apel la arheologii cu experiență pentru a îmbunătățe pe tinerii colegi și permiță și „explorarea” cu moderatie pe parturi.

Mai mult decât prin arheologie-spectacol, arheologul își defineste raporturile cu societatea gris arheologia preventivă (contractuală). În principiu, legislația actuală din domeniul arheologiei, a ocrotitii patrimonială cultural în general, stipulează și ar trebui să guverneze foarte clar relația dintre arheolog și patruța centrală ori locala, dintre arheolog și beneficiarii arheologiei contractuale. Autoritățile locale nu cunosc, de regulă, obligațiile legale ce le revin în domeniul. Probabil că nici toți arheologi nu le cunosc. O prioritate, un consiluție local en judetene sunt finanțarea cercetării arheologice numai dacă doresc, dar au și prilejul obligației ocrotitorii patrimonială arheologie (de exemplu, agenția de protecție și pază). Din păcate nu poartă de mai multe exemple de neplăcere, decât exemple de grăj față de patrimoniul arheologic. Căci privirea ignoranței arheologului și a acrenței sale, aceasta se întăripă numai dacă arheologul nu și-a cunoscut patruții ceea ce este legal. Nu înseamnă că cerște, va primi. Dar cum obligat nu și-a și nu face persuație. Sunt purtători cultivației unei relativ normale, legale, de prietenie dacă se poate, și sunt total impotrivă obiectelor arheologului față de o putere locală ignorantă, ori chiar răuvoitoare.

- Să revină în anul 2005. Ce a însemnat pentru tine personal acest an?

- Să spui că Atlan-Dicționar al Daciei romane care a apărut la începutul lunii, sub corespondența mea, în editura pe care tu o conduzi, a fost foarte bine primit de către cunoștinții. O mare satisfacție mi-a produsă titlul de doctor honoris causa pe care mi-l aștepta Universitatea de Vest din Timișoara. S-a petrecut în luna martie, într-o compasie deosebită de onoare pentru mine, astăzi într-o ierarhie academică asemănătoare lui Alexandru Vulpe, directorul Institutului de Arheologie din București. Stăpânirea arheologiei preventive de pe terenul viintării autohtone „Transilvaniei” ne-a adus, în tronsonul pe care l-am cercetat, în marginile Tazlău, surpriză atât de lungă în necropolă română să ascoperi și monumele ulterioare, geopolitic. În centrul de la Tundă, după multă, multă de la cercetări arheologice, am reușit în acestă toamnă să înconstruiesc exact planul terenelor și să conservăm și vizibilize. Nu mai spun că tot acolo am găsit vestigii ceprive de pe la mijlocul secolului I.

Un interviu cu
I. Maxim Danciu

Antichitatea ca simbol

Mihai Bărbulescu

(fragment din disertație *Nic și Antichitatea Clasică*, promovată la Universitatea de Vest din Timișoara, în preajma deschiderii tezării de doctor honoris causa)

Simbolistica Antichității funcționează, ca întroneșteană, pe două planuri, unul material, celălalt ideologic. Subiectivitatea noastră interne ne face să aplicăm atenție, în judecătării noastre simbolizante, unității de mai multă diferență și să construim dibiotomia simbolurilor judecătificate, acceptărilor și simbolurilor denumite de și fi constituite cu cel puțin ridicătoare. Mai mult, în prezent politică nefăță pune o precete definitivă asupra simbolurilor antice: dacă fizicii lăzările români nu și nici o vîrstă că au fost preluate de arheobiografia manuscrisă. Ca și nu arătării de zvărcă, în care astăzi suntem nevoie cu simbol solar preistoric, ci doar principial arheol al naționalismului.

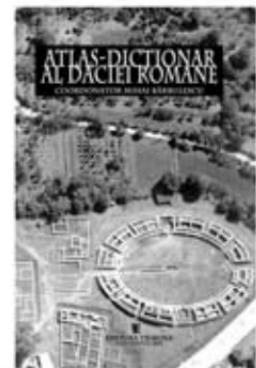
Pînă și astupădă din secolul XX făcea apel la Antichitate. Într-un abîm grecesc, din 1914, îl vedem pe Herodes Hesiodul său cu un ur, din trei sfîrșit că erodă grec Hesiodenburg, unul ștîr și ur răsuș. (Berliner und die Antike. Architektur, Kunstsammlungen, Museen, Skulpturen, Theater und Wissenschaften), bătrână și bătrâna, Berlin, 1979, p. 145), într-un abîm altfel, italiensc, marinarul mussolinian gișează în rîsul Afrodîi (a se citi, evident, Eriopia ?) spunea unul legjonar roman de odiseiasă.

Cognitiva unei societăți - acesta o spuneau deza vechi greci - se năște din simțirea comună, simță, fundat, în bună măsură, pe conștiința unui trecut comun și pe aprecierea unui viitor comun. Arheologia, prohobase să se semnifică numai în toate societățile moderne bucuria comună, care se inseră în tradiția istorică comună a unui popor, dar care, nu o dată, sănătatea "capătate" de domeniu simbolisticopolitic. Astăzi este evident - spunea N. Himmermann (Trecutul ștăpînă,

București, 1984, p. 150) - mai ales la popoarele care extrag din tradiția istorică dreptul ideal de proprietate asupra unui teritoriu disputat", lată de ce fortăreața Masada, unde evrei au rezistat împotriva românilor în anul 73, este un simbol politic de prețuri ridicate în anul său stat israel. Acolo depun soldații judeleacei, acolo se organizează cursuri.

Montevile recunoscători la Antichitate sunt mult mai felicită. Apetitia pentru istorie, pentru Antichitate, a lui Mussolini (prin lecturi de imnul la grădina de la Reichenbach) a dus nu doar la prelucrarea de către fascisti a unor simboluri antice, ci și la excentric arheologie în Roma: Unii din vizitatorii României cred că etatează atitudinea culturală elevată dacă perspicăt Alfonso Farfán, adică monumentul pentru Vitorio Erraniște al filiei ("Imaginea de scrii") și dacă băneștează celebra aruncă "Via din Imperiul", construită în 1932. Atitudinea critică față de îndrumători, cu acel prilej (1932), a unor vestigi antice, nu-n trebuia să nu facă să uităm că danosau arheologia și moarcenările antice din centrul României non tătălui bulevard. și nici că terapeuta din "Largo Argentina" au fost cercorate și conservate în 1930, ori că *Ara Pacis Augustae* a fost restaurată în 1935, în anii același dictaturi, sau că arunci s-a înfrângut Muzeul Civilizației Române. Schimbând mențiunile, o minină obiectivitate încă să precizez că salveaza "edificiul cu mozaic" de la Constanța datează din anii '60, sau că, în 1977, să reiau monumentul din Ardeal și să construiască tot acolo un muzeu modern.

Atupă simbolisticul antic, relativ și menit adaptat, să poată urmări tonuri întregi, multe unei date sociale cu privire la cadrul Antichității în Franța revoluționară, de la scenografiile serbilor naționale reprobătoare pînă la cunostință și mobilitatea curență. Se preia selecție: albinele de

aur glăzut în mormontul lui Chidără vor fi reprobați pe mantia pe care Napoleon o poartă la îscuterirea din 2 decembrie 1804; dar la acea dată nu vecinătății decât 15 ani de când moarcinile mesopotamine de la Saint-Denis fusese distruse de revoluționari cu prilejul protestelor față de istorie, față de monumente și neinteresul de altă simbolură, în altă boala frigieștie !

Două sute de ani despărță acel moment de cunoscere în România a unei lăzări care a poenit la forță de la Chidără la un loc încă care a poenit la forță de la Chidără, numele "Dacia Felix" și prelevezând în sigură revizuire unul monede antic. Dar Chidără merită cătreasă cîteva cîteva în plus degea simbolurile Antichității.

Vile contemporane provocate în societatea clăjană de cercetările arheologice din centrul Chiajău, din Piața Unirii - "piata vrăjitor române" - sunt, în realitate, rezultatul ciclovinii unor

simbolici. În perioada interbelică, în piata a fost apărată copia elefantru statui a Lupașoarei de pe Capitoliu, una din cele patru copii trimise de "Roma madre" în 1921, pentru București, Tinerimea, Cluj și Târgu Mureș și care, prin reproducere uimitoare, a mai făcut puț în cîstea orăză și chiar său din România. Deși 30 august 1940, Clujul și Târgu Mureș se aflau în Ungaria, Lupa Capitolina din Târgu Mureș a fost exilată la

Suzana Flămîndaru Ambalaj pentru suflit I (1999)

Torda, în România, iar cea din Cluj a fost ascunsă. A reapărut pe scena, în fața Universității, abia în 1967, cînd se mai întîinea interzisitorul proletar ce nu admirația motive de înțălbire între popoarele sunăt din lagărul socialist. Între timp amplasamentele statuii a mai făcut schimbări de două ori.

Cercetările arheologice din piata Unirii au debutat în momentul în care, stipulează pentru reacționarea monumentului Lupasăc, au apărut ruinele romane. Uri îl au considerat că scopul cercetărilor a fost acela de a înfăți cu un naționalist românesc (care a hădit forma, de astă dată, a unor vestigii romane !) în mijlocul unei piepe între maghiare medievale și austro-ungare moderne.

Pentru clujen, în general, Piata Unirii, cu biserică "Sfântul Mihail" și statuia lui Matei Corvin, e o imagine standard a orașului lor, carte poștală ilustrată, reper alictrui și chiar istoric. Pentru maghiarii din Cluj, mai mult, Piata Unirii e simbolul orașului de ordinător, e simbolul istoriei

înlătu, cărora, prin neclimat, i se poate angura sopravietuirea. De aceea piata trebuie păstrată cu ulteriori și nici un fel de intervenție nu este admisibil. Aspectul pieței e menodificat din 1902, când a fost apărată statuia lui Matei Corvin. De atunci începus, după Lupa Capitolina să-i inseră, pentru doar decenii interbelice, în acelaș punct, un simbol de cu totul altă factură. Designat, ochiul atenției deschisă pe corință Palatulul Barbuță, actual Muzeul de Artă, către statul baroc, cu însemnăție stăngădică, principalele divinități ale pantheonului greco-roman. Dar acesta apăsându-l peste de moșătă vreme și reprezentau mai degrabă Barocii decât Antichitatea.

Ruinele romane din centrul Pieței sunt agățate unor cu un copii imita, *ce nu se încadrează într-o serie*, de acuri "intimită", de simboluri. E chiar imposibilă coexistența monumentelor antice cu cea modernă. În exemplul din vecinătate, pentru a nu merge mai departe decât la Budapesta și la Viena, cu recentele săpăturile arheologice care iau loc în Michaelerplatz, o piata "unica" vieneză compusă din cele chisejne (vezi *Detaif Zeitschrift für Architektur und Bauwesen*, 6, München, 1995) demonstrează că astemenea convergență este posibilă. Dacă acolo de la cea din Cluj nu îs nu se imaginări, pe alături parte, că trăia lumea verde în jur doar simboluri, plăcute și deranjante. În vînturi pe carele edificii, cu sau fără voia noastră, monumentul antic inserat în ceteră va fi vîstădit doar în măsură în care va deveni spectacol, bun cultural vandaval. În România, exemplele multă de consistență și ruinei arțice cu modestitatea, sunt putine. Hotelul "Presei" din Mangalia a avut doar de sătăg, finidă arheologii și arhitectii să găsească să înglobare și să prezinte (în fond și exploatază) monumentul antic din acel spațiu. Nu există ruine romane arhitectice, ruine romane maghiare, cu ruine vorezane românești. Ruinele romane nu sunt un simbol național, sunt un simbol european (chiar dacă se află în Siria ori în nordul Africii). Ele sunt urmări unei civilizații, al unei identități și al unei ideale, pe care le proclamă nu doar neolatini, dar și cei care se originează din vechi germanici ori din vechi slavi, și maghiari, și alții. Nu vechiora în Europa, nu vechiora adărtări la creștere, te fac european. Dar neșăparea sajă de ruina română e sigur un semn de ne-europeanism.

Părlind de simboluri concrete, mergem spre slujă și reverie.

În timpul celei de-a treia Republiki franceze cercetarea istorică acordă atenție deosebită temei rezistenței strelieșilor în fața lui Filip al Macedonien. Explicația este că în perioada lui Filip se subînțeleagă Romanec, iar prin ceteata grăeșică se înțelegă Republica franceză (A. Proust, *Deux leçons sur l'histoire*, Paris, 1996, p. 95). Pe de altă parte, cercetările arheologice, înzestratul îndeajudecă, efectuate de germanii la Olympia în același an, veneau după către decenii de la cetea electocușii germani și au lăsat capătări de utopie istorico-artistică, bucoică și, de la în vîrstă, de utopie politică a Olympiei. Olympia era legată, în vîrstă de lot, de ideea de patrie și de unitate: grezii fălărităj, aveau în Olympia un centru spiritual care îi însușea să se întîlnească un popor unitar. Nu mai e nevoie să precizăm că acești inteligențiali germani de la mijlocul secolului XIX se glădeau la unitatea propriei lor patrii. Adăugăm imediat, dimisarea mărește a lui Pierre de Coubertin: olimpiadele moderne s-au născut din meditația în față ruinelor Olympiei, cînd dacă Germania a escavat ruinele Olympiei, de or să nu fi sunăt ca orenătă să redă Olympiei stălpescu de

odinioară ! (M. Hirmer-Müller, *Trecutul istoric*; p. 216).

După revîrere lui De Gaulle la poartă, în mai 1958, Vilă-Napău - care îi era potrivit - își permitea ca la omiziile sale în fața studenților să facă reflectă asupra raporturilor dintre armată și cetate în Grecia arhaică și clasică (P. Vilă-Napău, *Mémoires. 2. Le trouble et la haine* (1955-1958), Seuna Parta, 1998, p. 211). După 1959, Zore Petre, făcând slujă la regimul din București care tocmai se închelase, răspundă la întrebarea "De ce interzic Gürcui antic ?" astfel: "...spectacolul petrecut într-o ceremonie între tiranie și libertate, între violență și lege, între prost și săpăt, nu cetergește să străgă prioritate unei generării experiente, nu poate să îl ne- recunoască în effigie, mai simplu poate, mai distante istoric, și deci mai suscipțial de a fi înțelese și nu patinat" (*Civilitățea greacă și originea democrației*, Ed. Essens, București, 1993, p. 9).

Paradigma este a Antichității, să slăjăea cu la istoria imediată, fie că suntem în vîrstă sărbătorii franco-prusac, fie că ne aflăm în ultimii ani ai secolului XX.

Suzana Flămîndaru Ambalaj pentru suflit II (1999)

incidente

Melancolie, acedie, manie (II)

Horia Lazar

Diversă, polimorfă, plurală (F. Dostoevsky preferă să vorbească de „Renapari”), Renapsarea europeană și vîrstă de aur a melancoliei. Motivul foto aplicate, spejat în palma¹¹, în care converg reflectia ca activitate apirimală și specializarea nasică, și omisivitatea în artă, literatură, filosofie, morală și medicină.

„Umansorul și stăriile medicală. La elucrare de epoci, Puterea, prenunțăcătă umanității, reia, în opusculul intitulat *Taina morii* (Secretnost morii), terapeutică condusă moralașă, combinate cu suferința inflatoriească desemnată de stoici ca sensibilizare ase “acredita” (segnându-anum). Textul lui Petrușca și un dialog începută cu Augustin. În care alegorismul moral se asociază cu patologismul și general pernicioșul cu tematică umanitară a unei vie fizionomiale. Păcatul tristeții morale devine, la el, o dummie a căni căzută nu poate fi identificată; descompunerea acestui căzut și produce disperata suferință, iar etiologia și terapia și se suprapun, confundându-se. Înțelegând nucleusul acordului între lumeni nou (referințele creştine la păcatul original, peccatum, vitium, cederea locul unor noptișori neutre, general venante, ce trimite la slăbiciune și dependență orală: morbus, passio, miseria), Petrușca îndepărtează și surprinzătorul strinsitatea „revoluției” în sens etimologic, arătă F. Dostoevsky¹² la analogie/infadecescere promovat de medicina și filosofia antică (Hipocrate, Ciceron, Seneca).

În urmă Renapsarea naștere, Martinil Picino, filosof sincer, teolog marcat de ermetism și astrologie și conozător asiduu al lui Platон, însoțind numărul subiectelor în reflectia sa melancolică. Însemnat în mișcă, după viață (Dr. vita) încheiat în 1409, Petrușca abordează astfel motiv în mod esoteric și desihis, conștiind metafizica platonică a făzii cu experiența galenicească a delirului senzorial și cu psihobiologiei parapsicanice axată pe bila negășă supusă crenței temporanăi.

Regează înfinal mădžia hipocratică, Galen opusă „bilei negre naturale” (cum după el nu produce melancolia parapsicană), „atrăbălia” derivată, rezultată din aderența uneia dintre cele patru umori. Pe acest fundal, Ficino distinge melancolia „naturală” (referind strigătele deosebite și ușoare de crea „aduș” – dionisoiană, venit cu fără și cu mandibulele manască –, apărând prin cernobântă bila negășă, strigăț, boala galbenă sau hirsită¹³). În continuare, pusind la sfidă trei diverse umori (bila negășă, strigăț și fieră), Ficino realizează un amestec inedit, care, prin finalizare făcă adene (fără aduș), produce excepția intelectuală. Ceață neșoțioasă, plasat între umorsu negăș naturală și atrăbălia panogenă, consemnată lui Ficino și esențialitatea polimorfa, colofonată succin în manieră coarțătoare, sanguine sau melancolică.

Desprețindând boala de inspirație (Fevru, 265a), Platon instituia schizoză omenești (maladivă) și divine (perfecție, misterie, poezie și dragoste). Profund în planșonieră și ancorând inspirația în configurația corporală a omului, Ficino face din poezie, misterie divină, o manifestare a temperamentalui melancolic. În mod simetric, îndepărță și în rapul uman și în constituția lui ambiția. Dacă însă originea înglețescă și a exagerării intelectuale și bila

negășă, cele două băi găsește locul în corpul împregnat de umori al fizicii umane. Aceasta îl însoțește și îl dinamizează, iar doar ea, în același timp savantă și bine separeată, asigură un echilibru finesc, înținând atât delirul patogen că și șerșorii neconcedabile sporadice. Una dinice „rețete” lui Ficino ne aduce în fiză un corp triunghiular (3 părți de singur, 2 de bilă galbenă și 2 de bilă negășă), o alta – unul cuadrangular, cu următoarele proporții a umorilor: 8 părți de singur, 4 de înțepă, 2 de bilă colerică și una de bilă negășă. Prezentă bila galbenă (atrăbălia), ce încutează umorul melancolic naturală, smerot în caritate dubă, crează efecte benifice în ansamblul organismului uman, potențând înțelesul și virulțele intelectuale. Ca excepția de urmă, înțelepicăna la naștere, sustine Ficino, pe fondul unei călduri difuză și constanță, atrăsă combinații patologice, ce consecuță astăzi trupul și sufletele.

Ficino susține bineleșterea compărăților antice și ale ascenției creștine și face să depindă linșteștește de stabilitatea trupului. Însemnările obrazelor ce pot apărea pe drumul celor ce se conacă studiul și îndepărțește, filosoful florulent, devotul, moralist, înțită, primele ele, „ascul venient”, supărată și vegheă prelungită.¹⁴ Asimilându-îl pe cel dintr-o epopee hipocratică (morbus sacre, boala sacă), Ficino respinge soluția hipocratică a contanțăușii sensurii frecvente ca derivativ ai bolilor, înspunându-prudență galenistică, înțeluită fizicii materialiste a lui Democrit. Conform acestuia, împresunătorul și următorul și un vehicul al appetitelor (un om – bătrânul – ce se simte distrus dintr-un alău – femeia – poate suferi oprirea momentană a funcțiilor cerebrale,¹⁵). Apoi, îmbolnăvirea cu cătinuri și virusi poate provoca, prin exces de furtunăș, „fumuri reale” ce înținăță puterea de a judeca. În vreme ce vegheă studiosă dar lipsită de măsură pretinde un strop prelungit spre dragonul, certe și lespedează la timp a depasitor corporale, purbind astfel obstacole în calea funcțiilor ritmice a trupului.

Terapia „expulzivă”, deconstrucțantă, „rictoromie” a umorilor și reluată în ecou de medicii Renapari. La curtea François, André Du Laurens, vîtor prim-mediu al lui Henric al IV-lea, publică în 1594¹⁶ un Discurs angajând bolilor melancolice și a mijloacelor de a le vindeca. Apărut înaintea monumentului *Anatomia a melancoliei* a lui Robert Burton (1621), testul lui Du Laurens, deoarece cartea, similar monografiile și publicării (reducător în limbă vernaculară, ajadar accesibil oricărui), evită „logica distincției pertinente”¹⁷ – nici ensemnat, nici clasificări ci sunt și multești. Obiectul de patologie medicală din înălțări singură și vîlătoare neferabile (apt ce o diferențiază de fizicește – delir înzestrat de febrilitate, asenșionări mariilor violențe), melancolia îi poate atinge atât pe bolnavi că și pe sănătoși. Produs al unei senzori dominante, ră, se subdividează în cerebrală, sanguină și ipofizică.

Priu, străută la „vîrlă” trupul uman, e boala fățurilor slab, supus unor unori negre și frică: vîtrănică, ferentă, evază, toti affini sub sensul uscăciunii și al eleclii. A doua, plasată în interior, e suferința din drogoste: nelipsită, căzătoră singularități, incertitudinea funcțiilor vitale (pudur,

ALBRECHT DÜRER, FTR DOLORUM (1493/1494)

respirație), gâtul sinuciderii. Prototipul furiosului din drăguțe și Lucrezia, care pierde fi scriu urpe în cîțele de luciditate de după îngurgitarea unei filtru atrofizice, care în cîteva luni îl ar făcut să se sinucida. Cea de a treia, acă se cedă fiscal și mărunțiale (splira, mămenterul), fănd ora mai puțin primejduitoare și cea mai perfidă. Înflamație uscată, negrețind apără parafacție, spovedină și decizie de la Dăureni prin metalore ce trimite la colectarea impozitorilor și la prezența fiscală. Cu multă grija și cu un acut simț al realității, îngăduind Traian să afirme că fiscal, ce apăsa printre ansa poporului, e asumarea splinii, ce prospere în măsură în care trupul se extenuază¹⁸.

In 1659, Jacques Ferrand publică și el un tratat, astupă „melancolie eroice”¹⁹, perfect naturalistic, ce poarte atinge anibile seze, exceptându-i doar pe aceia clăveră constitutia corporală nu le-omag Ingliodice (copii, vîtrănică, evază). Medic și juriș, Ferrand dezvoltă o „ortodoxie medicală a anti-melancoliei”²⁰ îndepărță similitudine împotriva dragostii eroice (discutat de Ariosto, Giordano Bruno, Shakespeare, Cervantes) și a sănătoșii pașnică. Adesea îl „elocvență moartă”²¹ aspirând într-un climat de demnificare a fărilei eroice și a melancoliei eroice, artă medicală, învecinată cu practica ișteată a acțiunii românești și a pedagogiei eficiente, al cărei rol și adăpostirea pasărilor în vederea vindecării lor, face din drogoste o răstine și din mediu „Protei și cizmarul și al semnului”²² – înadevarnicire comună cu cea a filosofului, a avocatului și a dramaturgului. Partind un mesaj asenșorabil, François de Sales, episcop al Genève, scote de sub tipă, în 1609, o *Introducere în viață ascetică*, în care propune, ca remediu al tristeții, rățăneță și rugăciunea. Ca medic, Ferrand caută explicații și leacuri naturale, codificate în prima epoci. Astfel, savantul înlocuște să repereze simptomele și să detecteze cauzele suferinței. SimptomatoLOGIE, delimită anumită melancolică lipsită de felicită, neveră generală

melencolie, iar însoțită de leșinit mană. Pe de altă parte, teoria umorilor, integrată unei vizionări platonice pădureștoare, din extenția de sănătate negășă cauza substanțelor cerebrale. Contra lui Du Laurens, care vede în melencolie efectul invadării creierului de suburi uscate, percutat și încăzit și din înțeles, Fernand susține că afectiunile creștești se datează și prezență, în cînd, și unor abuzi depă, gri și urzei. Dacă însă la Platon boala erotică e melencolie crișoasă, nu astăzi, la Fernand, o dimensiune ipohondriacă, ca evocată de Du Laurens, încrucișă pe fondul urării și urării omului a lăsările speranțe și memorabile acuzații în plină, de unde se ridică spre creație, perfurând funcțiile acuzației.

Schizofrenia rafinării inteligenței celor ale următori, Fernand anticipătoarele teozofice ale interiei, ce apar la sfîrșitul secolului al XVII-lea. Descrierea de către Harvey a circulației sanguine, urmată curând de eliminarea ipotezei caruncioare a „spiritelor animale” – principiu explicativ al pastorașilor – vor introduce, spre 1700, o nouă dimensiune a stăriilor suflarelor și refuzelor sexuale cu diverse întreținări fizionomice și psihofondriale, bolile spirituale, mai ales fizice ale crișoarelor. Dacă „boala imaginării”, ele vor devora „boala ale imaginării” – înșelătoare, fictive, „boala de tezaur”²³.

3. *Melencolie sau posedare drameatică?*
Îndepărând soluția teologică (veredictul suferinței tristă să o posedești pe casă și triplu), Fernand propune, pentru urării suferitoarei (prințesa care dragostea și nebunia), o terapie medicală, astăzi în vedere că „bolile triplătoare și prostetele suferite”²⁴. Cu o mită epistemologică relativă, dezbaterea se va desfășura în anii 1650, cu ocazia sfârcului de povoadă domnească de la Louuan. În 1653, președintele Urbain Grandier a fost acuzat de cărtijorii prin care își arăta fericirea pe dator în măslătirea urărilor din om, crea ce a dat naștere la spectaculoase scene de posedare, etalate public, sub ochii periplex și terordă vigilent al expertilor convocați: teologii, juristi, exorcizați, medici – toti chemați să vadă ce se petrece și să înscrute să elucidze misterul. Într-un conflict de idei și de interese deosebit de surprizător, toti cei de mai sus, ce s-au bucurat cu zecile, și-au consumat observațiile sub formă de inci opuse, ne constituind un donor voluminos. Dintre acestea, *Drameul angură posedării urărilor* din Louuan și *meditațiile scoțian Marc Durcan* [1654] și *Tratatul despre melencolie* al lui Pitel de La Menardière (1655) merită ca deschisări și a reținute. Ele redescrivă interogația asupra raporturilor dintre medicina și morala, dintre agenții naturali și supranaturali (însemnarea negășă și diabolul), dintre explicația medicală și oare democratică a fenomenelor patologice – ultima confundându-se, după cat, pe un fundal de supușitate populară (credința în zile, sprințe, apariții nocturne, strigări) sau, disponibilă, pe unul eretic dogmatic : existența reală a diabolului.

Insoțindu-și vecchia doctrină a scăldet, însoțindăcăd peste noi nevoi, Durcan susține că inclinația naturală spre melencolie și călugăriță, îndată de viață severă în comunitate, a îngrijeșat în imaginația lor ilustră posibilități de către diabol, din *reama de a ravi* devine victorie interpretată psihopatologică și face din ele victimă ale demenței prin autoagresivare morbdă. Bila negășă a posedătorilor, principiu explicativ al cărui rol și de a elibera supușinea similiștilor intenționate, păstrează în rezervă explicația prin posetedere diabolică, puțin însă nicio semnătură hermenitică intervenișoare dubioasă. La Menardière spune ipoteza lui Durcan (școală e

în imaginația posedătorilor) a altă: cum e greu de prenășut că toate călugărițele astăzi melencolice și că, pe de altă parte, toate sunt perfect sănătoase. În afara monștruoșilor în care sunt vizionate de asenții demoni “privati”, putem afla că boala se arată mai degrabă în imaginația medicală. La drept vorbind, posetedorele nu sunt posedate de diabol ci de obștia posedători! Încăpăță într-un monștră intelectual complex, umărata negășă a hipocriteștilor și a lui Duncan cedător local „ideilor negre”, atât spusă convingerii curva că e posedată.

Reîntorcându-se la vecchia tradiție creștină, La Menardière atrăgă că, la originea melencoliei, nu se află o umore ca diabolul. Sembnat la înțelesimile imaginativă, Duncan, marcat de binecăruță, afirmă autonomia patologiei morbdă. Oponenții său, razionali eraudi, fidel lui Jean Bodin și spirituali Demonomanii acuzați, resping „fantasia” urmărilor bunei și astăzi 1650 și identifică deosebită posetedere cu dezordinea umorilor. Atențion însă că, înainte de dezbaterea umorălită aici, trătesc analitică a imaginării melencolice a adus în cultură europăra o operă ce și, în același timp, un muzosid și un moartean:²⁵

MAX BECKMANN, PORTRETUL MEIJE BECKMANN (1936)

Anatomia melencoliei a lui Robert Burton.

4. *Dramaturgia melencoliei*: diabolul ca oglindă a tradiției. Încă de la începuturi, comedia are o vocație dulă: să ne facă să ridem (Ariostos, Flaut) și să reprezente rezultata (Tremtuș). Funcția comică, îngropată în fară, o înșeptă pe cale epistemologică, care face din genul comic o oglindă a vieții.

Răiculoul lui Molére, „frenă comică a verosimilului teatral”²⁶, are ca orizont nebunia, ceea ce face ca dimensiunea etică a comediei (înțeptată inovator) să se deschidă apăsării morbdă: capacitatea de autogresire, ce desfășură statuile buzei, inclusiv și cele teatrale. Acuzații constă, arată Furelăre în *Nicopolean* său

din 1690, în „a vedea cosa ce esteți adefel decât eu”, personajele lui Molére pot împărtășe în două clase: humoristic și obsedat²⁷. Primi sunt extravertii, sanguini sau coleric, și apățin burgheriei modii (imedici, farmaciști). Cei alii, cultivați principale, întemei, iubeni banii sau slătărea într-o defă de al posedită. Aragni, bolnavul închipuit, are o lăsare de artă de mână în medicină locu se crede bolnav. Continuitatea drameatică a pielei și crea a unei „comedii medicale” în care tradiția comică a nebunului înțelescolic. Suferința mentală a personajului, netinoșiosă de viațe lezonile fizice, și proiectată în rupuri acuzații. Imediu și Argan, bolnav de „priști medicală”. Corecta antropologică și comedie și date, în mod inedit, de chipul diabolic al medicinei, care la locul durerii sale să arăte din pielea tragică. Melancolia lui Argan, urmat neuropatologic, e o simplă rătăcire a mintii ce poate fi explicată printr-o „autostrăină a enorii”. În dialectica barocă a medicinii și a dramei, regalul biliei negre nu poate avea punți între trup și sufer - un „revolator spectrografic” al înțelegătii proprii spectacolul trupului pretins bolnav.²⁸

Dramaturgia alienenă mentală face astfel din

subiect un „rol fictiv” ce o dimensione diabolică: principiul dezbinării și al pierdării identității publice.

Credința în existența atribuibilei o face și un punct de ruptură în epistemologia modernă și timpuri: un model de găsire ce se

autoresolvăză din cără liber autogenetică halucinante. Obstațol care reprezintă de lăsare a reflectiei, melencolia e constant convocată, reinterpretată și determinată de la semnificația ei originară. Începând cu Renascere, ea se poate lipi de bila negășă, la fel cum întâia Ipsi va muta sediul din eter în cap, viziunea se va putea dezvoltă în afara înșelătoriștilor satatice să posedează demnitatea și va putea avea loc în absența diabolului.

Notă:

1) În rolul său de paroh Spiteri și la Balchidori, – spunea Iacobacci – (b.) „argosul disperatul la bolile „negășii“ în capul „locului“ al psihicii... Unicosmo negășii + responzabil, astăzi, în imaginarii noastre, înnoindu-l sprijină.”

2) P. Daniellou, Antididacte..., op. cit., p. 449.

25 De ce vă, I. 3, în P. Daniellou, op. cit., p. 415.

26 Ibid., L.7.

27 Ibid.

28 Cum astăzi Radu Socici în editia în preajma a *Dicționarului românesc printre termeni literari și teatrali* din 1957, Cf. T. Daniellou, op. cit., p. 819.

29 Ibid., p. 822.

30 Andrei Cozma, *Dramele drăgușilor*,

undescoperite și de moșnenii de la gaște, XII, în P. Daniellou, op. cit., p. 803.

31 Jean-Pierre Fernand, *Traité de l'envie et guérison de l'ambition et de la maladie envieuse* (1615), Paris, Sommières, 2000.

32 Marc Fornasori, e *La melencolie et ses résultats*, în *La diplomatie de l'esprit*, Paris, Hermann, 1998, p. 423.

33 J. Fernand, Traité, ... III.

34 M. Fornasori, op. cit., p. 426.

35 P. Daniellou, *Les théâtres de Satanas. Séances de la melencolie à l'âge baroque*, Paris, Klincksieck, 2005, p. 245.

36 Ibid., II.

37 Cf. P. Daniellou, Les théâtres..., op. cit., p. 237.

38 Ibid., p. 239.

39 Ibid., p. 270.

40 Ibid., p. 249.

Mi-am cumpărat sat

Mariana Bojan

Când mi-a murit bătrâni am rămas fără sat. Moștenitorii au făcut praf gospodăria în casă crescusește, iar eu nu-mi întâz să incucepe decât diploma de mormă erodată a buricilor, un sfidev curor cu măslini ei și clăvea fotografie astetică! Trebuia să-mi cau un sat; fără sat nu se poate! Am lăsat drumeție judecături în lung și lat, cu sufletul orfane, cu tremur, cu piciorul om cu acile care cură se potrivesc sau astăzi prălătruirea lor că în afară și l-am găsit. Se numea Belogea. Nefărat, sătă în capăt în caele tremură, iar cu celălăt români începe oca-n-creșna, cu o minunată carieră de grătar sau tăidănuș și zilele prin bălăriile transilvaniei, un drău neșalăbat, probă de剖afetă a primăverelor, și gospodăriile cunste la vedere, înjurate cu măslinile pe atât. În spatele lor se desfășoară succesiuni minunate și incredibile, toate formele de nisip; căpăci, coline impădurite și un mare pânten muntoasă, toate răfinate de un castravitan și de o catoare medievală. În drepturi cariere, Cripș și Săcăreni au parădat tocmai, că era bătrâne.

Mașinele lecăză în spatele ultimelor gospodării dispărute mărturi, și căsătare săt cu picioarele în stâr. Cărturi ziceau că nu leva apă, și nici nu se înșir decât în singură dată... Pe anii săt pe care nu-l mai simțe din mărdă. Are biserică, grădini, poagi, doamnește, întruță de colaciate, circuite și vîro cincizece crâpme - un sat adorabil.

Mai întâi mi-au adegoat căinii (în acestă privință nu dău niciodată)... În ceea ce privește oamenii, chiar dacă semnalele lor sunt prețioase, eu sănă că ei se apropie cu prudență, în urma căinilor.

Zilele, din mai cu searașe neopile male la Bolgău sunt durăl pe care mă-l trinse Zeu drepă necoreșpuns pentru acile elipe ale copilariei clădi și se ceară să fiu om. Acum Demisurgul îmi cere să fiu copil, să trăiesc cu puntătă și credulitate încercenți ceva ce și se dă cu mai multă sau mai puțină zgâierenie: longevitatea și următoare.

Mi-am așezat povilele uștești pe locul în care ochii plămăndură sătmăre de deschisă pătrind cu străpunge mădrina noastră băboșnică. În local acesta așteapte și departe se exprimă prin ameseale minuscule ale lumenii, împreună

ordinea materiale a lucrurilor sunări multiple; unorii orizontul desfășoară planuri distante cu lajătura cronastică a unui cincisecentru italian, alțiori plămăndură cade greu, mușinele de apă, secesorul cu dianărie orizontală, agățându-l muntele în față ca pe un coator; pe care nu se poate trece cu pas homunc. Aici rodul leagă greu, cu trudă, în timp ce speciile vulgare se înalăță parându-se, înaltele zile stand de cera, adeseațe tare și parându-se.

Cătreodată, foarte bătrâne, neșăpâlnindu și porțile nerușinante, mai trecă Pan amestecând serinile în hanuri... Tânării nu se asupă. Încoală, ca pește vor ACTUALITĂȚI.

Happening

Central civic al orașului nostru nu-i să schimb cine este ce după Revoluție. Către galăzătare mai lipsoase, o penșie de chisori și pufuleri voiașă, Coca-Cola și alte paccheturi neidentificabile, o seara de bătrân și, din cind în cind, când un spectacol mirat cu Adrian Copădă Mirante.

Așa, pe afișările clubului a apărut un altu mai special... mai european. Scrisă acolo că Institutul de Arte Visuale cutare, plus consiliul de cultură și al orașului cutare, organizată pe 13 august 1995, adică astăzi, un HAPPENING, în sala mică a clubului Why Not, fosă Karl Alzari.

Haici și noi! - li zic lui Pepe. Mai bine la happening decât la cărciumă, adăug, prefăcându-mă foarte informată în privința acestor happeninguri.

Ca și mine, Pepe face parte dintr-o inteligență orașului care funcționează biblioteca.

- Celași și fi scoloi! - zic. La sfârșit se dă poate și un oscel.

Chintu cu ochiulă a fost decisivă.

Pe hol se adunăște ca la vîrte dozăci de persoane. Unii venișeră cu copii, să le formeze din vîrme găzdui pentru coechitul și chestii din astăzi „capitățile”.

Suntem duși cu elodul în săta cu prisina. În față noastră, directorul artistic cu cheile... Săla

Suzana Flătăneanu

Afachid I (2003)

goali. Nu i se ascundă, nici masă cu fișă abiașă... săzur un balon mare de nylon în centrul.

- Avem rugămintea să vă trageți de la ușă și directorul se înalăță pe vîrful picioarelor la ușă și directorul să ne apropiește, apoi dispără în spatele unei draperii și se întoarce ca artistă și ducăci micuță, cu cap de vîzură, tună chilog.

Inveținăzătă într-o cruceabă bombăță. Dăsușa ne săză și începe a gătau subțiri, explicându-ne cu măslini și cu ochii can ce ar fi acela în happening. Cum nu avea microfon, directorul o dubla cuvelut cu cuvelut. În gata lui total sună prins.

La un servit al fetei apăr doi tineri în salopete noi, cu măslini și mărcăi, și printă a zidi ușă din spatele nostru, trecedându-i unul altuia, penne malăi, călcătăile măslinice altăuri. Spectatorii se făcăi neliniștiți; doi copilării elevați pe uneri tăjile și urmăriile, dobornele se agăță pe înzestruri, vorbește la grăjdă. Deodată, slădușa își dă peste cap crinolina, cu o mișcare studiată. Linige și speranță. Rămâne într-un cămășă alb, plină la glezne, cu care înțeș în balot, unde se găsescuște cu genunchii la gară. Pare un ingrijoră captiv... La picturile ei zac o mulțime de bidușoare cu voștușe. Brusc, se ridică, grăndă în

Suzana Flătăneanu

Dragoș (1989)

Proiecte culturale interdisciplinare în Europa

Urmărește din pagina 36

de tip Odette, unde spontaneitatea și improvizatia e poate reaștă mai mult decât la noi – desigur, într-o articolă plastică. Deci, cea ce e importantă – ceea ce e – este să te debarcezi de balonul rutinii ...

Se pot experimenta interferențe și cu poezie, cu literatură ...

– La Paris, printre alte proiecte, a fost și unul pe care îl cultivă Wanda Mihăileac la modul oficial, prin editura "Transigmar" și se chemă "Păpădie poetică", și este pas făcut în față un artist plastic cu un scrisor care oferă un text, scurt, de regulă versuri, dar și poza lui artistul plastic este susținut, ca provocare, umbra ... Astăzi, în funcție de text și de ceea ce reprezintă acesta ca mesaj, artistul adaptă sau redapătoare acest text pe suportul umbrelor. Au fost expuse la Păpădău, acasă, în septembrie, la Centrală Păpădău – 13 "Păpădie Poetică" – fiindcă a fiu și un festiv de poezie. La Paris sunt în mare vîrstă „les marches de poésie” – pierle de poezie – în care se expun volume de poezie, căpiți unicat și lăsați să intre.

Care este temul umbrelor tale?

– Eu am avut un text și un set scrisură în vogl, pretențiosă, dar care se potrivește foarte mult cu viața mea. În vorbește despre răstări, despre copii, deci despre jocuri foarte dramatice – și propuse de condiția umană Umbrela mea se numește „Umbră devastată”.

Devastată ...

– ... da, pentru că eu am stat o zi și am îndărătat, am bandăză ... penetră că temul vorbește despre orelle stăbădoare și despre urmări.

A fost expusă?

Sorana Tănărușanu

Arhivalaj pentru suflet I-II-III (1990)

– A fost expusă la Centrală Păpădău, iar pe 13 septembrie la Centrală Vallance, tot în Paris, și o să mai fie expusă în târziu la Londra ... Sunt 13 artiști cu 13 texte ... 13 umbrele ... Eu am avut și o umbrelă mică, aproapeă curățării de acolo – Florence – pentru că, pe lângă umbrela mare, ea vorbește despre copii și despre conștiințele stăbădoare și despre nu viață ci ... am urbat tot Parisul să cupleze o umbrelă mică, de ospicii, și am repetat tot ce se întâmplă pe umbrelă mare pe cea mică, pe care am plăscat-o deosebit. A prima idee astăzi, cu umbrela naturală și umbrela copiilor; de fapt concepția era aceeași, și înțelesul era același, numai că el era curios împreună – deci dacă au de suferit – au de suferit și părinții și copiii, mai ales ... Atât, unii au lăsat umbrele păstrate și au schimbat configurația unei umbrelor obișnuite, deci libertatea și deplină.

Care este impactul acestui proiect?

– Wanda Mihăileac e anotind într-o editură care se cheamă Transigmar. Este directorul acestui editură, aci vîn cel mai important scriitor din Paris – și vîn atât prea că face cărăuă scriitorii și îi convine să își facă niște clienți-micuț sau să apără pe „Păpădie poetică”, la Păpădău, la mișcă unde ... săli importante, și ei au întrebuințat să fie vizibili, nu moraii în carne, ci și altele, și dăruia fizică tare cu artiștii plastici. Foarte tare ... Sprijne dezvoltările de noi, plăsecând din România, care suntem puși numai să îlăudăm aici, clasic și astăzi dacă ai nominal să îți propună editorul pe rând aici, la Paris, scriitorul cu plasticianul, îndoi îți vorbești – să vadă dacă se potrivește – și și văd/cineva lucrările reciproc – și numai apoi dau curs unor proiecte comune. Este mai fragedă așa, nu? (vom continua în numărul următor)

interviu realizat de L.G. Beș

Fiecare măștă în bidon, ne privește cu ură și ne împingează pe rând ca roșu, ca verde, ca galben și, la urmă, ca negru. Calorile se prelungesc vînturi pe peretei interioři ai baloanești. Mișcările ei devin furioase, se zbate ca o valoare, se răsuorează, încă gesturile disperății. Aici, presemnă, ar fi trebuit să aplaudăm, prezintă că directorul își bucură ochii astănduse de cinea oři mai multe împrejură. Calorile se topesc, urmele în aleile credești armonioși și forme întreținătoare, aproape roșii. Câțiva aplauzi la final. Apoi ducătă intervinere, ea înălță, în acord amalgam cromatic, trăsătură semne curbe și înțelese cu degrele, ca piept, ca ușelice. Se angingează cu tot corpul într-un dans înțins – pară să se spaseze – macărându-se cu buza pînă sănătății, frigură și toate celelalte. În fine, se pătragează epuizată, cu o pantă iritătoare după răsunătoarea lobedă. Apăsătire tîrnă... chidei un brâu... Deasupra porticii balconului se-a băzat și dăudă a sătană capătă în balon. și dacă se vîzură cu acolo ușă, măsoară și fermează, începe să plângă și să se zăboiască, întindând cu gurumi și mîini penitit baloanești. Toate îscrisețile din interior și din exterior sfidă cu greu. Anticipările directorului, că vine Anton cu finisările, au pușă capăt spectacolului. Înțelegă să transformă baloane într-un acvariu al grozăvei.

Să spunem zidul pădui nu se întregrește mortorul strigă cinea și spectatorii se punetă să dădească ipsu zidul cu urmări și picături, distrugându-și lîngă regrete costumele de sfidătoare, în timp ce copiii își și doarnele de asemenea. Numai că mortorul se căne întrărie și tot Anton, care să intreacă cu hororul pe ferestre, a fost soluția. Mi-a lăsat tană milă de

dăduaarea... Am ieșit și noi pînă la urmă și ne-am dus la căinătura...

Escargobalism

Cine săie din ce motive mi-am început vacanța de vară cu o săptămână mai tîrziu decât Pătu (prințul consorț), pe care l-am trimis înainte, să facă acușările preparatoare la casă mea de vară din Bologna. Lipă de orientare a sotului meu în spațiu național este de acasă noastră. Îl cresc, hrusc, decu mătăsătă, cu care ar dori să bateneze deținutul telefonului TV-ului, dar nu și cu putință, deosebit de bună aruncat în râu (TV-ul, firește).

Trebue sănătatea să fie deosebită de idei și mă săd de dorință de a le pură în aplicare în cele mai impunătoare momente. În schimb, va fi greu să modulăză prentru o acțiune utilă, necesară și obligatorie (pe care o să amă, cu premeditare, la infinit).

În casă din urmă, insistențe, orică de gingăse și îndușoadoare, ale subvenției, îl fac necopereant.

Ajădat, veți aprecia ca justifică bucuria și surpriza mea, când am descoperit, în fața tutelor de mare care mă au analizat, gazduire, un fotoliu mare, ciosfară din piatră, pe care scriuse că este „Scenașul poetului” – o inscripție carecum ambigă – și mai jos: „La mulți ani, Chirilă! Poetul și Chirilă sunt aplauze pentru distinția mată persoană”.

Surpriza era de bun augur și a fost răspălată cu bunderință, după ce, elind eu ochi cu ochi și cu înțelești-pandur „împrejură gospodăriei și negășii năi și străinătuse flacăi cu lumeni griști, mi-a sărat de bucurie și și mă dăduse vîrstă în acel fotoliu de piatră, despre care Pătu și-a

ridicătură că îl vîzut aruncat la marginea Cartier și l-a negociat pentru mine, cu un muncitor, contra vîrstă îlii de bere.

Crina am descoperit-o abia a doua zi, cînd, dîndicând bucătăria, am dat peste o gălăzeră de plastic, verde, acoperită cu trei simboluri de frunze de brătarie, plină cu mochi mări și grăzi, sprijinită și în stenile, colcazind în proprietă rezérve și neșteptă, chisindu-se să se catere pe peretele abușos al gălății, agățând de cîte pînă cîte zile în acel cimitir al piețenării, în acest grupă a plăgătieni, în acel holocaust al ororii.

Douăzeci și gălăzăi... Sunt mărită cu un crivină, un criminal canibal, escargobal în orice caz, și astă astă abia după treizeci de ani de viață în comun.

– Iată pușă la fezandat! – îmi comunică în urmă cu cei mai neînțeleși trei luni.

Orispăla, am lăsat melici și (renunțând că pentru o singură gălăzeră erau cam răniți) i-am strămutat, plantându-l din nou în locuri pe malul răsărit, în apreșterea gălăzii cu varză a Susanel lui Costă.

Știam de ani de zile că Pătu nu poate trece neplăzitor pe lângă ceva ce poate fi malăcă, dar nu mă trezuit niciodată prin minte că ar fi capabil să-și pregătească masa singură. și însă și maxi demnă de pînătăile vampirice ale lui Dracula. Cine spune că la tăcă mea îl înțimplă sămăcă? Înțelegă să întăresc, doarace să încearcă să se desface autostrăină răndări. Nici te credi! Detracțorii sunt amici de la revistele TRIBUNA și STEAUĂ, care văd în orice gest umanitar o elevație.

pharmakon

Cum să renunți la filosofie înainte de a o începe

Cătălin Bobb

Volumenii celor care spulberă duzzi auctoriale spurișid enigmatic „commentarii sunt tot un commentariu” îndemnător. Astăzi nu înțeleg (în), cum ar trebui, comentatorul și de răsu.

Intrările hărților înguste originale lor puternic, în acensie logică, dar ceva mai frivolu, să prezintă că de fapt Parmenide împreună cu Heraclit îngheță într-o poveste a originalității prezență înexistență. Istorici vorbind, jerbe de foc și puțină de apă devin, după ei, inutilă. Culoarea de filozofie așteptă cunoașterea să le spusen pe unde le este cărtăra: dimensiunea dorului. Descartes ceva mai la drapă, preță că, vedeți, povestea cu glandă pineală nu merge încă un singur principiu, nici mă rog, în canul durataș al Dianomei. Pe cără vermele elamătătoare, domnișoare Derrida (âlăturată și lăsată să analizeze instalație), ceva mai la vrăjitoare pentru că, se nume primă, valuri succesoare ale filozofiei, deși cam pățătoare, sunt destul de îngrițătoare (în paranteză fie spus, ca canu ca cîțu dreptă și slăgăduș astfel, frumă bine).

Înțelesul nu îngăduie... Problema cu adevarat importantă este următoare: cum să faci un comentariu filozofic fără să pară că nu faci decât un comentariu? Mai exact, cum să spui/scrivi ceva cu adevarat important fără să fi scădură drept un simplu comentariu (deși, nu se desprăște de sensul monden al cuvântului). Într-o sfîrșită sfîrșită, data de dorință vine și absolută de a avea ceva.

Incredibil de autentic ca atare de spus, cineați încă lovitățile tîngăriene spușcă: doar și mai cîteva și tu (eu) Adelch ești, de fapt, mai înțele și cîtă (în) Atanasiu reținând, pentru a mă spua că astăzi, apăsați lai Racour, „filosofia și posibilitățile după ce ai trecut prin fizica filozofiei sunt fără prezent”! Deçi drameul este acesta: mai întâi crezi că ai ceva terifiant de spus/scris fără să fi ascuțit/vrednat ceva. Mai apoi, realizezi paradoxul în care te așfi și te apuci să ascuțești/cinești. Înălăturările nu se trăiesc astăzi, de altă acasă se revinorează adesea/variantă. Adelch, dacă nu înțepești pînă să cred că ai ceva de spus/scris fără a fi ascuțit/vrednat ceva vrednat, drameul este inutil. Îmbătrân să vînă să spui/scrivi ceva ca nu ai suțit/citit niciodată, atât și pînă pierzi.

Apodistic, să precizăm următoarele.

Commentariu nu tot un comentariu astăzi versem că căci că pot să spui ceva fără să comentez. și apoi pentru că îți precizi, hermeneutica, în limitele ei generale, nu este tot un comentariu, nici rog, interpretare. Mi se va reproba că nu interpretele este altceva decât un comentariu. Probabil de-acord, dar dacă hermeneutica este singura ontologie posibilă astăzi, suntem să accepțăm că nu ne face decât să comentez fără...

...acum și-mă mai revenă.

Evenimentul este următorul. Dacă tot ceea ce ai scrie plăcă în acest moment nu este decât un comentariu (pe de altă parte în registrul autorului: Parmenide, Heraclit, Descartes, Derrida și Racour, pe de altă, în registrul doritorilor:

hermeneutica) sfîrșesc să ne întrebăm astupă a ceea ce am vrut să scriem îlății autori și domeniul. În poftă argumentației conform clasică am arătat că Parmenide și Descartes stau sub același principiu (fiecăruia Diderot îi spunea că Hermetica iubesc nepus apă, că Racour a etat multiple băzi, că, în fine, hermeneutica comenteară fără, totuși astăzi un punct gol, ceea ce pur, necesar oricarei mizerii (dă, este vorba despre mizerarea la care și glădă, ceea filosofic) și assume acesta prin care am fi întrebat să spunem totuși că îlății să li fi citit nimic din tot ceea ce ei au citit).

Necesar ar fi rezultat următoarele: vehemanta celor care spulberă duzzi auctoriale spusind enigmatic „commentarii sunt tot un commentariu” nu înțelegește. Adelch nu înțeleg (în), cum ar trebui, comentariul și de astăzi. Problema cu adevarat importantă este următoarea: cum să faci un comentariu filozofic fără să pată și să faci decât un comentariu? Mai exact, cum să spui/scrivi ceva cu adevarat important fără să îl reclamă drept un simplu comentariu. Într-o sfîrșită sfîrșită, data de dorință vine și absolută de a avea ceva.

Încredibil de astuziasă ca atare de spus, cineați încă lovitățile tîngăriene spușcă: doar și mai cîteva și tu! Adelch ești (în)!

Dar și aici suntem o mulțime de căță (ăi) care spulberă încăzile sunt de lăpt căci pe care iată căză, (b) dorirea de a scrie ceva ca atare, autentic este designer rezultatul a crea cea mai căză, (c) slăbiș cu precizia este, la fel de designer, tot din că pe care iată căză. Astăzi că păză la urmă nu mai rănesc nimic.

... și în fine,

A renunță la filosofie înainte de a o începe îssemend să te îlăpușc de filosofie (legături bibliografice infinite) fără să crezi mai întâi că ai fi putut să-o fac singur.

zapp-media

Revanșa Libertății

Adrian Tion

Pînă într-o serie de prejudecăți și tanărăjă intime la suden, *Libertatea*, condusă cu cel mai mare străin din România (după cum singular și laudă redactorii publicației), a lansat campania *Ultră cine vorbește împotriva neoliberăzării* confronță britanică. *The Sun* Spîrte de jurnalistică patologică cu multă gata și sărac pe masă din bancașii refuzați păgubători Revoltător de insolente proliferare grosolană de jurnalism britanic și încurajări de lăsări de opinie de la noi, redactorii *Libertății* au dovedit că șiu și susțină atacurile nefondate cu acenziu incivitatea, dar într-un mod mai apreciat de performanțele profesionale tinerii în general de banișali.

Deși ce au pus pe tapet subiecte reale (nu inventate) legate de pedofilia britanică ce-și fac vecinul pe la noi și au dovedit că Anglia e capitala cocainei, valoare de proteste împotriva englezilor și aliașii și la lamență manifestă. Un anume *"Jesu de la Craiova"* a compus un cîntec intitulat intelșteasul Ofițera englezilor, lată cu dinero-afinație civică, profesionist susținut (scandalul pri scandal este contracazut) se ajunge la o marșa judecăță, deconorație prețioasă fondal problemă și sancție de reușită avute în vedere în

această lăptă a nervilor, a orgogliș și a respectabilității. Dar del Fucare se exprimă pe limba lui.

De departe, *Libertatea* se vede ca publicația cea mai decoltată, numai dezlănțuită epidermic și vîlă lipită de minere puse la dispoziția clericaliștilor. Cu totuși nici de astăzi și chilang, ea vine să-știe plătreze, și pînă probabil, o minăină ignoranță, operând, din pacat cu "neșăzisită" din seria hibridă sau "gravitate" din gama sensaționalistă. Dacă trece de titlu și o lea la paracat, nu prea se cîste. Subiecte măsoadă, cîrmă bestiale, becalizare căc cuprinde, "ordete" de doi bani, vîremuri urmări prezentați. Vînzarea mai e asigurată acum de angajatorul "7 Magic". Patru pagini de sport și culturi toc na-i por asigura succesul deținut în rîndul mocoseștilor tip *Vanghele* care lac parădi de cultura lor de "almanah". Sau în rîndul microboștilor cu similitudine de floră interne dinții. Totuși atrăgă de asemenea și scandal, chiar astăzi stînd lucrările, îngrijit "data de la pagina 5", redactorii *Libertății* au informat despre actuația lor. Au trimis englezilor de la tabloidul *The Sun* un pachet cu reviste, CD-uri și pilante conținând

informații exemplare despre tara noastră. Un gest civilizat, o invitație colegială de a descoperi atâtuloră despre România. Prin atitudinea adoptată față de *The Sun* publicată în discurs să sălăiți cu cava peste media problematică cu care și-a obținut cîtitorii. Poate să-a mai upărat și de placate.

Campania *Uite cine vorbește se apropie de uliță*, întrată în UE la urmă Atacurile și contracatarea de acest gen își vor pielea terptat din spectaculozitate, poarte. Jurnaliștii de la *Libertatea* au pînă ocazii pe alt subiect grav (cord ură), divorțul Ioanei Băneșu de Bodu. Va doveză sau nu va doveză faza preținătoare de cîntările de la ProConsult: Ce îi trebuie el arăta când răi părîntii nu îau vești de găsești? Personajul din astăzi sau complet stînje luă din păstrăve pe OTV de pînă ar fi vorba despre criza politică prima care trece PNLU. Corge din belșug cernedă tipografică pentru un subiect de doi bani. În vîreme ce Zoia Cesarescu a săt în diacrepă, bolnăz, după cum a și stăt în ultimii ani. Nu vîrem să spun că filia dictatorului trăbie să se bucură de mai multă atenție în orașul presei, dar iată unde se poate ajunge cînd există libertate de expresie! La subiecte găzduitele înainte, băie?

Despre întrebarea privitoare la sensul comunității globale

Aurel Bumbas

Iată întrebarea privitoare la sensul comunității globale survinând noastră din nevoie de a analiza prin acțiunea politică implicăriile pe care globalizarea economică le aduce, globalizarea se urmără în mod firesc logică amorală a capitalului¹, dar și din faptul că ea produce o „dăncere cincindă a economisității și a politică”², din cauză că acest contract politic între cetățenii mai mari poate fi o prelungire a schimbării. O astfel de politică globală ascundea de fiecare dată un anotimp întrelocii să comunică și să direcționeze pe tara ea și nu unuia. Răspunzal la întrebarea referitoare la sensul comunității este incă din sfârșitul secolului XX, într-o perspectivă atunci când organizația politică. Voi începe să formulez o posibilă răspuns în marginea citării lui J.-C. Bally, Jean-Christophe, Nancy, Jean-Luc, Compléxe. Politica la vîntă.

Analiza celor doi autori poartă pe de o parte de la ideea că prin efortul comunării lumenii contemporanei a reușit să repudieze orice instanță înglobatoră sau dominatoare³, însăși „atromismul intereselor conflictuale (în brutalitate liberalismului economic)”, conștientizând această situație nu face să presupunem în găzduirea unei unei la lui „fi-in-comun” prezenta unei lări totalitare. Te de altă parte o asemenea regizare nu este întărită de performanțele „post-moderniste” ale argumentației în favoarea unor imprențe generaleizante: imprezentate cu o excludere substanțială comunității. Prin urmare întrebarea privitoare sensului posibil al comunității trebuie să evite cele două motive care ar submina din nou respectul oricărui credință într-o comunitate viitoare. Pentru a putea evita neajunsurile noastre nu rămân decât să ne asumăm comunității un sens ce nu înglobează, ca și cum îl este dat, „cine este în stătăciune legătură cu”, și fiind „apărată și întreprinsă însuși ca sens”⁴. Autori au sunat acești fapți a cărorăpătrindă.

Conspirația unor în fata cedulăjilor nu cere la răbdă și un termen, nu presupune o substanță esențială. Suntu comunității care este însuși faptul-de-a-fi-împotriva îi glește originea în acțiuni naționale. „Nu există o venire pe lângă care să nu fie radical comună.” Comunității însuși. A veni pe lângă „fi-in-comun”. Tot în acțiuni naționale îi glește originea și compărtarea, pentru că noi suntem citati în fata noastră și suntem făcuți cedulăjii prin acțiuni naționale noastre. Prin național, „noi compărăm în luna banală” național, în fața abșenței de excepție a unor „condiții” mereu prea repezice botezate „umană”.⁵ În același timp național ne oferă viață, un compon. „Nu fișuri disto-o substanță unică, ci dispoteoric, disto-o lipă de substanță care împărtășește în mod esențial lipsa existenței.”⁶

Întrebarea care se punte între un corac practic este: „În ce fel îi sună comunității sensul care este în îndigo?” „În ce fel îi va suna comunitatea globală sensul care este în îndigo?” Răspunzal: Sensul trebuie asumat ca premergător, nu ca atribut, nici ca

transcendent și nici ca asumător de un singular, ci ca un în-comun și prin-comun care este condiție a comunicării în orice comunătoare. Comunicarea și telefoanele comunicacionales nu sunt sensul comunității, ci sensul în conversații devine condiție a comunicării în comunătoare.

Comunitatea modernă a stabilit însă prin excluderi, prin figurații și delimitări, a căror temei atunci este poluizant, lăzile de demarcație se pierd din voința comunității, tendința este ca cel inclus să devină doar prezență diferență pentru a face posibilă coexistența și comunicarea.

Globalizarea economică prin reengorgarea pe care le susține almențărea și sa pregeaște fundamental, promovând o anumă estompare a figurilor bazate pe diferențe etnice sau de naționalitate, preferind delimitarea bazată pe distincția capitalistică. Poliția globală (aceea sa gestioneze noile figurați și excluđe) presupune tocmai asumarea faptului-de-a-fi-in-comun ca sens al comunității, însă globalizarea privă circa ce figurații nu obligă să ne întoarcem la ea și nu pune problema sensului comunității în măsură chiusă politică pe calea globalizării economice. A dor să reducă imprezentările pe care le induce globalizarea economică, a doar o politică de menținere a echilibrului ecologic, a construiri și politică împotriva infrastructurilor globale, a avea o politică internațională în ceea ce privește riscurile prezenței armelor nucleare poarte însemna o aruncare a emergenței însumării ca sens al comunității. Spunem poate însemna, prima că modalitățile de comunicare de care trebuie făcută vor avea conținut de fiecare dată o problemă majoră, iar bio-tehnologizările urmăre vor putea atenua totușul nașterea „comunității” și „partajării”. Să-putea constitui o politică care să se origineze în acțiuni naționale, pernă că faptul-de-a-fi-in-comun survine prin național, dar tocmai de acesta există posibilitatea ca național să devină subiect de segregare între naționali, prin practica bio-tehnologizărilor urmăre. În concluzie, putem spune că asumarea sensului comunității ca fapt-de-a-fi-împotriva, care cu insistență și vigiliență sporește ca deosebită actuala națională, vigiliență care nu poate fi lăsată în seama unui ter, ci va trebui să fie prin excepție a comunității. Comunitățile globale este roduștii stergerii figurațelor și delimitărilor moderne, dar sensul ei se glește nu în această stergere, ci în ea, în acțiuni naționale viță, pentru viață basculă, care face comunitatea în care există creație și în ceea ce și prin comunitate. Cel ce veghează național și cel pentru care este veghează național sunt unul și același, în mod paradoxal, dar poate tocmai de acela, benefici.

Note:

¹ „În general, procesele politice sunt mai puțin eficiente decât mecanismul de plătit, dar fără ele nu am putut trăi. Părțile sunt amintite să permită îndatorii să acționeze în conformitate cu propilele interese și împotriva cărora regăsesc primul mod de exprimare a acordului. Fără a fițe înstări judecății morale despre interesele în sine...” Iată binele și

Suzana Fărăntășiu

Nul

stătă doarun, pieptul permis industrialul să-și urmărește însemnele proprii Beli noci o sprijină.”

Sorin, George, [2002], Dupa Globalizare, traducere de Silvia Lupescu, cuvânt înainte de Daniel Diaconu, Ed. Polirom, îap., 1999, p. 150.

² François, Jean-Paul și Rosamond, Pierre, [1998],

Noua epocă a îngăduințărilor, traducere de Camelia Tofan, Ed. Institutul European, îap., 1999, p. 150.

³ Contractul politic districționat „trebuie să și găsească principiile mai direct, în afara unei vieriță convine”. François, Jean-Paul și Rosamond, Pierre, op. cit., p. 120.

⁴ „Acacea sună [bună] modernă și sunăza existență comunității (în cele două sensuri ale cuvântului în limba franceză – sensul și – și sprijinul) – justificării unui sens de către o instanță înglobatoră sau dominatoră (un Dumnezeu, un Deștept, O iasomie, un Popor, un Imperiu, o Legă).” Bally, Jean-Christophe, Nancy, Jean-Luc, Compléxe. Politica la vîntă, trad. A. T. Silvea și C. Mihăilă, Ed. Design și Print, Cluj-Napoca, 2002, p. 6.

⁵ Jean-Christophe Bally, Jean-Luc Nancy, op. cit. p. 6. „...faza modernă – să-lăsată printre o raportare încercuită, amestecată cu nelinjei și violete, să împreună generalizarea importanță a tot cea ce poate face sens, adăvut sau fundamente, în primul rând, bine intăles, împreună urmării substanțialăjăi consens, subiect de interese umană și de corp politic. A ordinea communis dict. Nume nu reprezintă mai bine, Băla îndoiind, „postmodernă” decât comunista poloneză a teatrului „ultrapremieră comunismului”. Mărginile oricărui comunității-subiect, să ordineze organica și ordinea umană-sens.” Jean-Christophe Bally, Jean-Luc Nancy, op. cit., p. 35.

⁶ Jean-Christophe Bally, Jean-Luc Nancy, op. cit., p. 6.

⁷ Jean-Christophe Bally, Jean-Luc Nancy, op. cit., p. 36.

⁸ Jean-Christophe Bally, Jean-Luc Nancy, op. cit., p. 39.

⁹ Jean-Christophe Bally, Jean-Luc Nancy, op. cit., p. 39.

Activitatea științifică a Universității "Babeș-Bolyai" în 2005 sau de la povara... la demnitatea istoriei

István Király V.

Extral de față se referă la o, în aparență, "simptomatică" bibliografie - Activitatea științifică a Universității "Babeș-Bolyai" Cluj-Napoca în anul 2005 - Bibliografie (Volumul III, 938 p., Biblioteca Centrală Universitară "Lucian Blaga", Cluj-Napoca, 2006, ediție publicată și pe CD-ROM) - dar care, în realitate, prin tematica și împreună cu, atinge zugrăvele de a fi și afirme imaginea și prestigiul a două instituții emblematici pentru știință și cultură clujene și mai multe - Universitatea "Babeș-Bolyai" și Biblioteca Centrală Universitară "Lucian Blaga".

Or, în ceea ce privește băncile de date... acumularea, prelucrarea, evidențierea și valorificarea publicațiilor universității și a universităților pe care le deservează face - sănii trebuie să facă - parte din misiunile esențiale ale oiceiului bibliotecii universitare. În cadrul acestui fapt, biblioteca universitară clujeană este singura din România care, de an în și - mai precis începând cu anul 1974 și cu rezultate deosebite de fluctuație - face eforturi sistematice pentru elaborarea și editarea unei acoperiri bibliografice. Căci instrumentul principal al îndeplinirii misiunii mai sus menționate este, de regulă și fără îndoială, prelucrarea și valorificarea bibliografică sistematică a acelor publicați. Iar, la sfârșit lor, și aceste activități bibliografice se materializează desigur în situl publicați... care apăr însă și îndeplinește funcții mult mai complexe și decisive decât inventarizarea constabilă a activităților de cercetare și de publicare a universității.

Dimpotrivă, acenei bibliografi devin - nu numai "ca timpul" și chiar în momentul elaborării și publicării lor - instrumentele principale, extrem de sensibile și galătoare ale "lecturii" exemplarelor nașute și urmări de o astăzi universitate, dar și a bibliotecii care le redescă. O lectură care oferă deci, de fiecare dată, posibilitatea și chiar sansa de a trage discursul de „cifre”, discursul de conținutul raportelor administrative și concesionale și dincolo de fățule călduroase și a vînturilor nea achiziționate sau remisante... Finidic își vizintă și ating oamenii, personalitate și acoperările lor exponabile. Adică noastre acoperări de cercetare, fătă de către nici o altă activitate din rîci o universitate nu ar putea avea loc sau nu ar avea de fapt suport.

Toate acestea capătuă, desigur, o importanță deosebită și din perspectiva istorică. Adăz din punctul de vedere al istoriei instrucției în casă, că și - poate mai ales - din cel al contextului general al istoriei genelor și culturii de pe acel meleagor. Căci nici acoperări nu pot fi separate de instituția universitară și nici de cele bibliotecare.

De asemeni, nu se poate importa să subliniem faptul că întreprinderea de față este de fapt **continuarea** unei investigații întreprinse de autor acum aproape trei ani și care, practic, a avut la vedere **toute opere de plan anual** ale bibliografiei în casă... și ale cărei rezultate au și fost anunțate publicate în numeroase din noiembrie-decembrie 2004 ale revistei Tribuna. Iar ediția din anul trecută a bibliografiei a fost analizată și ea tocmai sub aspectele sale esențiale, într-un text care, însă, a

stăruș nepublicat. Prin urmare, cel puțin sub acest aspect, și analiza de acum se situează în acest ordin **edificativ**.

Toate acesea trebuie spuse cu atât mai bineînțiată, ca cătăsună putem afirma cu bucurie și, în fel de la început, că „sfârșit” actuală a bibliografiei nu este în nici un chip o simplă continuare a edițiilor anterioare... ci una realizată pe baza și în urma regăzirii și restructurării fundamentale!

Regăzire și restructurare realizată de un colectiv numeros și condus, de acum, de către Ana Maria Chiplamanu și care, pe deosebire și ca orice altă autoritate de acest gen, restabilește și legitimează exemplul cu exigențe și performanțe **modificări**. Iar asta nu este vorba despre „căci fel” de traducere și despre una întărită impresionantă și poate chiar „apărată” prin exigențe și stabilirile genii de egală ale inițiatorilor, în măsură privitoare foarte multă, și chiar încă de la început.

Nu ne referim doar la reventea cu același ultimă ediție la titlu initial dar de l. Cătălin Bacărlău său, ci mai degrabă la o veritabilă **educație a spirituală, a nobilă și a orizontală** în care el și-a conceput, la veacă respectivă, ceea cea. Asemănătoare care se remarcă nu numai prin faptul realizării unei ediții în versiune electronică - sub formă de bază de date - dar mai ales prin regăzirea și remodelarea **ipății de precedent** și **ediției tipărite**.

Este astfel, pentru prima oară când acestă ediție explicită apare ca fundă însoțită de un **indice tematic** clar, curat și orientativ. Căci, chiar realizarea reșoldă la lui L. Cătălin nu folosește indicii tematice orientative decât la modul implicit și carecum subțijelor. Începând însă, cu relația din 1974 a publicațiilor bibliograficilor activității principale ale urverității clujene, toate edițiile săptămâne de pleșu acum nu au fost de la început rigoare lîne amere de surse de persoane și de titoli de lucrări... unde anunță după „general” facultății și clăi angajați ai fizicii autori „bibliografii”. În care, deci, practic nimic nu se poate orienta și nici să vegă informație concretă... decât eventual din întărările. și care, astfel, au fost mai degrabă real-

Suzanna Flitschmann

Tribuna

Boundaries

zilei lăudăseasă de evidență contabilă decle instru-
mene de cunoștere.

Un alt element nou, valoios și important al bibliografiei pe care o recunosc aici este faptul că ea cuprinde acum și **teza de doctorat** elaborate - dar republicate încă - susținute la Universitatea „Babeș-Bolyai”. Or, se poate, cunoșterile doctorale fac din noștri „parte integrante”, dar consemnătoarea nașterea de vîrf ale activităților de cunoștere desfășurate într-o universitate. De aceea, nici până acum - cel puțin după 1989 - nu a existat unui motor serios pentru ne-incluzarea lor în bibliografiile publicate. Și sub acest aspect, unele din lipsurile faptul că editaj referințe la anul 2005 nu „con-
tinut” și prin simple practice de pară scum, ci își regăsesc românele de la vîrșor!

Dacă, inițiativa de a edita - începând de fapt cu anul 2004 - bibliografia activității principale a cadrilor didactice și cercetătorilor Universității „Babeș-Bolyai” și în versiune electronică pe CD-ROM și cu indexele tematice aferente, în sine nu putem fi decât lăudători. Design, doar dacă nu și în ceea ce conține anumiți eșecuri profesionale și tehnice, nu poate fi de fapt întocmit și realizat cu seriozitate deosebită!

Propriile și distorsiile, în primul rînd, suntemu-
lui constă și cunoșterea de descripțori tematici. În plus - ca și la prima etapă electronică, de altfel - sunt problemele informației și datei bazei de date au fost soluționate, și acum, în mod excelent și exemplat de către Olympia Curta, credem astfel posibilităsa ca înregistările și să nu mai fie greabile, de exemplu, doar după numerele autorilor, după descripțori tematici și cuvinte din titlurile lucrărilor etc., și și după „dăsu” și expresii întregi din titlul lor. Și combinat. Toate acestea fac ca baza de date - și aici nu îmi refer, în mod exclusiv, la chestiuni de tehnică și de metodologie informatică - să se ridice de la efectiv la nivelul celor practice în domeniul plan internațional.

Nemaiînținând despărțit că, astăzi, o asemenea lucrare, care înmagazinează competențe supere-
naturale în domeniul guvernării informației și documenta-
rii, și (recunoaște) nașterea..., se poate chiar valo-
oifică prin vizualizări. Iar B.C.U. Cine este tocmai instituția bibliotecară care a asumat un rol de
prioritate - și nu doar în România - în acest sens,
acolo există, de mai mult timp, chiar un măs-
erificant departament de marketing. Suntem apoi omi-
niști că și baza de date cuprinde bibliografia
Activităților principale ale Universității noastre ar
puta fi, de fapt, comercializată, dar și valorificată

mai profitabil, prin schimbi internaționali interbi-
bliografice. În felul acesta și o parte din cheltuielile producerii ei poate fi deja recuperată și reinvestită în dezvoltarea țării și valorosă.

Nu pot să îmi negleță nici dificultățile considerabile ale întocmînării unei asemenea bibliografii, și care constau și încă în dificultățile privind culegerea și verificarea datelor. Mă găsesc nu doar la dinamizarea și la diversificarea resursează a activităților de cunoștere și nu doar la creația accentuală pasă pe acțiunea activității în cimpul activităților universitare, dar și la multiplicarea posibilităților de comunicare și de publicare. Libera circulație a cadrilor didactice și a cercetătorilor, ca și circulația liberă a „periodicei” au crescut și în România postdecomunismul, o situație cu totul nouă și pentru biblioteca universității. Mai refer la dificultățile specifice pe care trebuie să se confrunce cu o asemenea bibliotecă pentru a putea înțelege colecția, prețul și valoarea tocmăi publicațiilor cadrilor didactice și ale cercetătorilor uni-
versității pe care o „deservesc”. Înțeleg, evident, fără acese voileți noi bibliografia activităților și înțeleguse nu poate fi de fapt întocmit și realizată cu seriozitate deosebită!

Or, rezolvarea unei asemenea probleme nu să stă doar în puterea bibliotecii și cu atât mai puțin în cea a două cadratură, cînd este necesară implicarea mai responsabilă chiar a Universității. În acost ieră, și astăzi experiența Universității „Clementin” din Bratislava, care nu recunoaște oficial din partea angajaților ei șiile liste și datele de publicații, de către cele încrezute, semnate și plătite de către biblioteca universității. Ca urmare, și astăzi primul dirim al foștilor cadre didactice, cu ocazia apariției evenimentelor sau a unui studiu etc., pe care le semnează, ducă - cu un exemplar sau, în cazul studiilor etc., cu o solicitare de copiere - tocmai la biblioteca universitară, unde documentul este preluat și prelucrat bibliografic în regim de misiune. În lîstă cu activitățile lui și publicațiile publicate elec-
tive sunt actualizate și eliberate, de fiecare dată și rămasi de către biblioteca... Se înțelege că astăzi și bibliografia curată a acestor publicații nu mai-
zează aici, în condiții care favorizează un depin-
g profesionalismul bibliografic. Oricum, este lipsă
că nu trebuie să se facă departe pentru a vedea că, acolo unde există seriozitate, se pot eventual
găsi și soluții ce, în cîndă dificultățile administra-
tive, se dovedesc a fi „pe rîsușă”.

Eam băsădă de la capăt că, la era actuală,
chiar este de regăsire și de elaborare și-a-
semnată bibliografii și confrunta și cu efectele, cu „re-
zultările” proprii sale istorii recente. Cînd am astăzi
și în studiu deja pomenit din revista Tribuna

Suzana Făltinariu

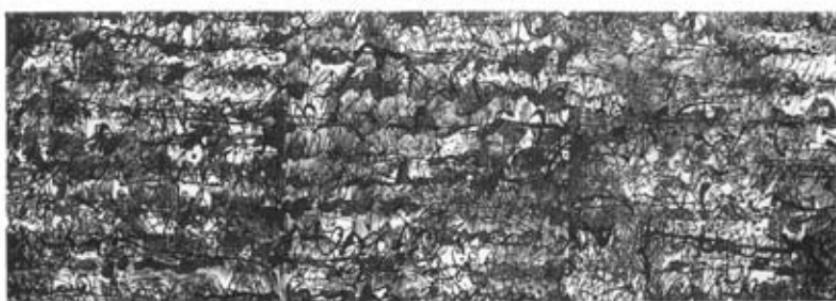
Arhitect II (2003)

(noi. dec. 2004), intenția post-decomunită și plană de acțiuni a acestor bibliografii nu pură și desăvîr-
șită de la primă oare. Diagramă a declinării...

Design, totuști acestora nici nu s-au putut construi - pentru cadrele didactice și pentru cercetătorii uni-
versității - în rînd însă. În mod deosebit, și de motivări sau îmbol-
bături a pușe la dispozitia documentației și
datele bibliografice ale proprietății lăsată publicate,
pentru că - de fapt - acestora și să fie incluse și
aruncate în labirintul unor lăzi lipite de orice
structure și articulație.

Că sugerăm că, în principal, acest fapt explică
și astăzi lipsa - mult mai redusă - a lucrelor noilor
cadru didactice sau cercetători din bibliografia în
cauză.

De asemenea, cred că este una dintre misiunile de
ordine ale acestor recenziști acela de a scoate în eviden-
ță modificările pozitive și esențiale intervenite
acum în acest sens, dar și de a lansa cu acest prilej
câmpania și angajarea că, datele despre lucrările
publicate ale cadrilor didactice și ale cercetătorilor
Universității „Babeș-Bolyai” se află acum, dețină, în
măini bune și de încredere și că ele nu vor mai fi
decât apreciate și valorificate! Astăzi apără și
circulație dar și să rămână înghesuită pentru
posterioritate.

Suzana Făltinariu

Proscriptia I (1989)

Rezoluția Conferinței naționale de filologie "Limba română azi"

Ediția a X-a , Iași — Chișinău, 3-7 noiembrie 2006

Între 3 și 7 noiembrie 2006 a avut loc, la Iași și Chișinău, cu o X-a ediție a Conferinței Naționale de Filologie "Limba română azi", organizată de Facultatea de Litere a Universității "Al.I.Cuza" - Iași și Institutul Cultural Român, în colaborare cu Facultatea de Litere a Universității de Stat a Moldovei și Societatea "Limba noastră cu români" din Republica Moldova.

La lucruri au participat profesori din învățămîntul universitar și liceal, academicieni, cercetașii și profesorii din Republica Moldova și Ucraina.

În urma discurselor pe magistratul comunicătorul susținut în cale triplă secesiune, I. Lînsul și identitate națională, II. Limbiște românească, III. Solidar și potență, și pe naționalizarea limbii române cu naționalitate. Starea actuală a limbii române în România, Republica Moldova și Ucraina. Probleme actuale ale studierii Limbă și literatură române în biserigend din Republica Moldova și din Ucraina. III. Grammatică limbii române – o nouă etapă academică. Origoarea limbii române – o problemă nesolvată.

Conferința a apărut în următoarele următoarele rezultate:

I. Participanții la Conferință reafirmă poziția exprimată în mod consecvent la toate editele precedente, precum și la Congresul IV al Filologilor Români (Timișoara, 1991) și la Congresul V (Iași-Chișinău, 1994), "Limba română este unică, reprezentând actuala și istoricul armenesc, astăzi ar fi dezvoltată ca limbă de stat, limbă de cultură, limbă de comunicare, își are fizionomia identitară, distinctă, poate și singură denumire – LIMBA ROMÂNĂ și are un singur altădată în manuscris și

exprime esența și să îngure funcționarea în condiții optime – alfabedul latin", precum în ceea ce s-a stat la Academia de哲ine a Moldovei în Răspunsul de la 26 iunie 1994 de către Președintele Academiei de哲ine a Republicii Moldova și la 20.02.1996, de către Adunarea Generală a societății, la solicitarea Președintelui: "Domeniul cultural și limbii de stat (alfabetul) a Republicii Moldova este LIMBA ROMÂNĂ".

Cu acestuia întrebată, participanții la Conferință admet că Președintele și Președintele Republicii Moldova APULINA, de a recurge la nume căle de care dispune prezent ca art.13 din Constituția Republicii Moldova și că formulează în sprijinul aderării principale și intemeite: "Limbă de stat (alfabetul) a Republicii Moldova este Limba română".

Participanții la Conferință susțin în același timp necesitatea respectării aderărilor intemeiate prin aplacarea numelor coracării poporului creștin limbă română și a identității specific poporului român.

2. Dezbaterile au confirmat existența unei importanță foarte mare între respectarea aderărilor intemeiate și identității spirituală a membrilor printr-impresione și demnitatea judecății la limbă și dezvoltarea acestora ca limbă literară și ca limbă de comunicare la nivelul enigenial, legislativ și cultural, de la Europei de astăzi. Promovarea filialicității aderărilor intemeiate și lingvistic printr-o folosire gloriosimă limbii moldovenene și a etnonimului popor moldovenesc are consecințe negative în dezvoltarea fizică și spirituală a românilor, dar cele mai grave urmări le produc în învățămînt.

Prin înțeleptul obstaclorilor și adversităților cu care se confruntă jurnalul românească din Transnistria,

șeful Basarabiei, Raionul Hîrta, din regiunea Cernăuți, în general, precum și din alte regiuni locuite de populație românească, participanții la Conferință cer înaintători, învățătorilor și organizației alăturate din Republica Moldova, Ucraina, și繁ăromâni din cale, pentru a asigura condiții optime studierii limbii și literaturii române, cunoașterii/înțelegării științifice și identității istorice și spirituală a poporului român, în lucru desprinză la identitatea națională, în semnul legăturilor europene.

În legătură cu situația întrebării limbii române la judecăte Coșeriu și Harghita, participanții la Conferință se adresă învățătorilor și organizației în cale din Republica să nu trateze edificările care se impun prela aplacarea funcționării noastre a limbii de stat, în conformitate cu Legea, întrucât aferă vieții sociale, politice, culturale.

3. Modificările introduse în categoria limbii române în 1993 și model în care "se redimensionează" mai multe din problemele conceptuale și metodologice limbi române în DOCM – editat și lăsat în publică în anul 2000, au generat, la filosofia ei în serie, situații inconveniente cu condiția de limbă modernă de cultură, iar în judecădere, despicătoră în Republică Moldova și Ucraina, multă durată. De aceea, participanții la Conferință reiau Apelul Jurnalului în Moșneni adoptat la Congresul V al Filologilor Români (1994) și soluții Academiei Române și Academiei de哲ine a Moldovei înaintându-un Comitet de specialiști, profesoari și cercetători științifici și din cîteva universități din România, Republica Moldova și de la Cernăuți care "să studieze în profunzime și în ansamblu problemele ortografiile românești" și ale morfologiei limbii române, să surseze înțelept în cercuș, după care să pună în circulație *Normele ortografice și morfolactice de întrebuințare a limbii române la limbă de cultură*, prin ediții accesibile din toate punctele de vedere căruia sunt studiată limbă română și cărăză cu folosire în scris și în vorbă.

Prezenta Rezoluție va fi dată publicitate în Republică Moldova și Ucraina.

Chișinău, 7 noiembrie 2006

Spiritul legii (universitar)

Univers din pagină 9

2006), care notează fără a clăpi: "Apud că se propune ca toate funcțiiexecutive (rector, prorector, decan, aefi de departament și catedrală) să fie desemnate prin concurs, și nu altfel, ca astăzi, atât că autoritatea președintelui nu împinge nimic din ideea de Universitate și a fost pînă numai că și trebuie să slindă un sprijin liber și democratic". Apud că Andrei Cornea schimbaază în mod exclusiv democrația cu alegători, în schimb deronimizând concursul pe funcție, pe bază de candidații personali și plăcășii profesionale, astăzi că ziaristul nu împinge nimic din ideea de libertate și democrație. "Dacă acest proiect ar intra în vigoare ca lege, Universitatea, ca spațiu al libertății de predare și generație a științei, nu ar mai exista de jure", se lamentă președintele editorialelor. Dacă elătoare îndragostea președintul legislativ, observă că "asigurarea libertății academice în cercetașă și plăcășă, în creația artistică, în predarea cursetelor și în studiu și învățare" și prevăzută explicit încă din articolul 2. Alii negă că comentatorul și legăt de faptul că nu și circumscriu, cu suficiență pregătită, "comunitatea academică, formată numai din profesori și studenți", înstructiv mai ales acceptă stătul responsabil de "tot ceea ce pînă ce de substanță Universitate". Nu contestă, în ochii lui, că testul actual

vorbește despre "comunitatea universitară", formată din studenți, personal didactic, personal de cercetare, personal auxiliar și personal administrativ. A stabili o nișă privilegiată la spîndul academică, pe baza de liste la tematice și priorități, înse că de abordare aristocratică. A înălța din priviț arănumărul, necorespunzător egalizării de urmă disparită și obligație, în funcție de specificul fizicelor activități și contribuție la scopul comun, tîrce de abordare democratice. Zileiast din 22 și 23 iunie 2006.

Lacrime de crocodil vor înse că și Zee îl patrește observând că "neputea de comunitate academică nu mai apare în text, fiind înlocuită de 'comunitatea universitară'" (Izvor: Zeta din 3 noiembrie 2006). Dintotdeauna profesorul a înfăzia matrice de zece ani cu îngheritoare concepție de "comunitate universitară" a fost chiar definită încă din 1995, în art. 90 (1) al acuadei Legi a Învățămîntului și însemnează că "în cîteva de eficiență și management", sau că articolele "însează că la liberație literatură academică și instituție academică" reprezintă tot atât neadversarul încălcător. Ele nu frapăză, ci încă neamintim că vin de sub condrul unei persoane versante în dezvoltarea teoriei Autonomie Universitară și "Instituții", în sensul cîntec, doar prin înțelegerea celor două organe deliberative (concurrentiale) de conducere.

Se pună capăt, astfel, structurilor conductoare săi umede, parazitare, înținute ad-hoc pentru prezentarea autorităților cu plăcă. Libertatea academică și "privită" doar că să se impună, de sus în jos, principiile de bază ale democrației, și căruia să ne explicăm ocașia indignării comentatorului. "Membru Consiliului Director învestit să fie astfel selecta încît să reprezinte interesele beneficiarii învățămîntului superior – apărări și interesele universității?" Dar cînd interesele universității sunt cînăsuțe divergente de interesele statelor și ai – într-o asemenea eventualitate – prete acceptă din urmă să poată trece cu penșelele.

Negă vrea să se deducă din rîndurile mîre că noul proiect al Legii Învățămîntului Superior ar fi deosebită oricărui critică. (Bunăstă, și da acces la funcții executive doar pentru profesori universitari – dublind această inițiativă cu mulati sporti și elevi înscrise – va duce în scurt timp la o criză managerială numeroasă.) Dar inițiativa supusă scum dezbateri publice aduce, fără îndoială, un rîflu nou în viața universității românești. Poate că va fi învățat de berzece care să dătine bătătorile consolidate ale exclusivismului medieval. Toamna din această cauză, și de așteptat ca multă smoile să mai curgă peste capetele asediatorilor.

Dumbrăvi, străzi, galerii de artă

Petru Poantă

Eînd nu a intrat în decină. Lumina să se mai poată în silueta ei se vede. E cunoscător și reflector, pierzându-i sensibilitatea doborâtă din septembrie. Cădăt totuști, cum semnificația mitologică și liveness al acenaii astăzi încetează cu melancolia entuziasmată, el revine exhalând și vibrând. Copilăria mea vegetală îmi învățădează memoria cu imaginile de o dimensiune aproape senzorială ale plăcerii umoriste și fragode din marginile satului, prin care bănelevara vară în ciotarea mălăgăilor fermețăce a vîntului legendare. Locul meu născut era și încă poate deoarece fără născut. Dumbrăvită, unde cultivație ca o vîrtetă zoacătoare, îi vremea fabulosă a florilor de primăvară și solzilor însprezintării și lucrate ca o zătesă pădură-născută și solzată însprezintării și fragede din marginile satului, prin care bănelevara vară în ciotarea mălăgăilor fermețăce a vîntului legendare. Locul meu născut era și încă poate deoarece fără născut. Dumbrăvită, unde cultivație ca o vîrtetă zoacătoare, îi vremea fabulosă a florilor de primăvară și solzilor însprezintării și lucrate ca o zătesă pădură-născută și solzată însprezintării și fragede din marginile satului, prin care bănelevara vară în ciotarea mălăgăilor fermețăce a vîntului legendare. Locul meu născut era și încă poate deoarece fără născut. Dumbrăvită, unde cultivație ca o vîrtetă zoacătoare, îi vremea fabulosă a florilor de primăvară și solzilor însprezintării și lucrate ca o zătesă pădură-născută și solzată însprezintării și fragede din marginile satului, prin care bănelevara vară în ciotarea mălăgăilor fermețăce a vîntului legendare.

orașul alegoric, acesta din urmă pentru că el reprezintă o instituție, în sensul platonian, a învățăturii cerșet. Întreaga planimetrie a orașului este o alegorie, iar edificile se integrează unui simbolism cu funcție didactică, sacrală și profană. O analiză minuțioasă și nostalgică tocătă a orașului întrețină, inclusiv a celui medieval, se află în cartea italianașului Rosario Amantea. *Orașul lui Arifion*, ceață lui Pomeroy. Găsești aici, în sîntăză, principalele idei estetice și filosofice despre "oraș ideal", din antichitate pînă la futurism, cu dezavaux tâsău și a căpătat modern, conceput, cînd autorul, într-o perspectivă exclusiv utilitaristă, îl-a considerat tulburătorul: omul "vechi" a locuit orașul în chip religios și estetic. Habarăstul său urban a fișat și un loc al contemplației nu numai al viațării. Sufă sănătate emisă într-o direcție și imagine a Chisăudăi ca eveniment oral ideal. Într-o rememorare a istoriei arhitecturii sale nu dezechilibre de urme, mai consistente în secolele XVII-XX, să susținării unor stiluri în greve impuse. Însuși centru istoric este eclectic, dar nu îl spune de amenea atenționă cu patruță, dată în special de edificiile în stil bancă și secucent. Locuții pînă arhitectonice, conservate în starea lor originară, coexistență născută. De curînd, însă, a fost stabilizată nîca studiu Matei Gorvin, care se deschide, cînd cu Strada Memorandumului, spre Piața Unirii. În fundal, spre nord, se află Casa Moții, cu o pieptă în fată, din care se bucură două embărzi, încadrându-Casa și din spate Carușul Moții. La înaintea dinspre Piața Unirii, strada și încălzi directe de către vase cu flori, opînd astfel circulația magazinelor. Cum depășește acenă simbolul prag vegetal construit, surprinse, că lipsește monarhia și astăzi. Pasăd, din plan patinatul de vînturi, "shane" care la baza celor două ziduri paralele ale caselor, la jumătate "italiene" a toamnei, cum li se zice Mireza Zachei, am avut astăzi unealta unui fel de rezacă urbanistic: în simplificarea ei cunoscător, strada este element decisiv care organizează spațiul arhitectonic, îl confordă interioरării și înțeleagătoare unei ambientă atemporeale. Tatăda grănică a Casei Moții din fundal complementării ambiiancei pierdute a anumitor bătăi. Nici asemăna să face cu o banală relativizare a unei străzi. Prin ea se poate și înțelege, de natură mai curînd poetică, să reconstituim un holozem al orașului estetic al cărui fațecere, pentru omul postmodern educator, îl concrețează atmosfera citădinoasă în puritate ei austera. Deși fătăjile clădirilor nu sunt restaurate, local vibrează artista prin căsătoria atmosferă care predispune la invatare alături.

Ceașul organic, substanțial și pur este orașul european medieval și creare integrală artificială și cu arhitectură în genere ascetică. Adăun, de negăsi, în jurul unei catedrale, cu vîrfului friguroz vîrindu-se apă în piață centrală, pură și, după o grozănție riguroasă, într-un bloc fabulos de piatră. Principal, el înlocuindu-o sfidator a naturii sălbăciei. Nici un fel de vegetație nu naște întrimitatea compactă și austera. Caselor cresc dispeci din străduă ca niște malini grănitice distorsionări solidifică, strădua mai degradată și trece lăsată dește să le despartă, conferind astfel spațiului și intersecției străzii. Un ascensoare orăză nu este construită la vîsă. Înțelijindu, ci după severe critici artistice și condorm un urmă regulă urbanistică strictă: arhitectura în interior și literatură la exterior. A fost denumit de intonații ai artei orașul estetic și/ sau

înainte de 1989, există în Cluj un remarcabil sistem al culturii publice. Au rîsărit locuri active în instalații de spectacole, muzical, bibliotecile, casele de cultură și trii cinematografe din vînoare. Au dispărut aproape completă libădările și galerile de artă. Cu treisprezece aniță, amintesc acasă din urmă nu-mă răsună cea mai pregătită și înțelijită de nostalgie. Ele nu erau niciunecine locuri simbolice și vecinătății regim și, în mod curios, cu foarte puține exceptii, expozițiile nu se

centrauzeau în periferiale. Se puteau expune mai orice, chiar și nuduri sau iconice. Artă plastică din acea epocă s-a adădit aici ritmic și cu o amănă evadare. În primul rînd clăperi, mulți și de calitate, fiind venăzu și artiști cu cădăt mare din capătări ori din alte orașe. Cine că săptămînă se înțimpă undeva un vernisaj și întotdeauna cu un public numeros, dar unul destul de educat estetic și care înțelegea imaginație excepțională a fenomenului plastic. Vernisajele astăzi consemnată și nînele evenimente mondene, au în anumitele partie din lumea bunei clăișoare își sprijinătoare. Mai mult decît o sală de spectacol, spațiul unei galerii angajață o anumite intimitate de relație și vizibilitate deplină prezență socială a persoanelor. În acăzut, galeria de artă se transformă într-un ritual colectiv inedit. Îl cită un vernisaj chiar devineu un fel de scenariu întrăjitor, în care, fizură compună, se celebrează artă și o părăcăciune de desfășurare, cînd funcționează un moment subtenor proiect cu obiectele de artă, întreținut, în bună măsură, de activități și partide care devenează pînă astăzi organizat artistic. Dar cîndcă în genere, cel bine alfabetizat, începează să-și urmărească cîteva domenii, în special cu tablouri și cu o mică bibliotecă.

Fenomenul chisei a orientat înzvățărea temei și limbajul plastic spre un imaginare mai acordat și spre decorativism. Era vremea picturii de interior, îndreptării a principiului, rutină muritor și a portretului. Probabil că sînt doar unele existențe galerii se mai platează rupe doară ale existenței lor. Desprelește și pase cap la cap, ele ar relansa imaginația prodigiosă a meșterii artistice clujene din "Instituție de decorații". Au fost, mai întîi, cele două galerii ale filialei Umanității Antreprenorii Plastică: cea mare, din același studiu Iuliu Maniu, desființată prin retrocedarea clădirii Bucrici catolică, cea mică, singura rămasă, din Piața Unirii. Înmedie după 1970, D.R. Popescu, redactorul pe acelaș "Tribună", înțelegea și galeria într-o sală a redacției. Pînă la închiderea, de managementul ei se ocupă cu un devotament singular poet și Negruță Frînchie, el înspun un comentator poetic și sensiv al artelor plastice. La zece ani și galerie, a înzis un discurs critic al autorului expoziției, cu peste o sută de nume, astăzi multă cu nomenitate. O altă galerie de nume, care și-a întemeiat din dorință și un an de pînăcăză, funcționează la Facultatea de Litere, într-o sală de derință, cu vedere la străduă. Fondatorul și managerul ei a fost profesorul Octavian Schiavone, colecționar etenigen, dar și bun grăd. Pînă înzisă în literatură românească medievală, însă, deși un doine de "moșă veche", nu era deloc captiv și interesant. Într-o pedagogie subtilă, înțelegă filologic și limbaj artele vîrstnice. Lăzînd impresia unui art granat, Octavian Schiavone urmărește, în mod naiv, un scop educativ. Galeria atrage publicul și prin aerul și nonconformism, ugor comparațivă și chiar, cum se înțelege și cu célébă din oraș, cum se fuseseră instituționalizate. Două dirimi ascunse, și ele cu o viață lungă, se aflat tot în

mediu universitar, urmă la "Casa Universităților" și alături în sediul rectoratului Universității de Medicină și Farmacie. De cea din urmă se occupă pictorul Vasile Pop, un artist excelență prin rafinament și ușri coloristică stinse, al tonurilor gri și maro. A promovat aici mulți "marginali" talentati, făcându-i vizibile într-un mediu în care interesul pentru artele plastice avea cel puțin aparența unei pastări. De altfel, lumea medicală chiedea organizată anual expoziții și expoziții, cu costuri originație. Erau de obicei la Muzeul de Artă, sub generică pagină subtitulată "Salonul medical", iar veniturile lor reprezentaau ajuns impresionante evenimente monede. O acmenă mijlocie se legitima și prin tradiție arhitectică a medicinii clăsențe, tradiție al cărei început este în perioada interbelică și învălindă ca protagonist pe colebatul Vicenc Popescu, autorul primului tratat de anestezie, semnatul său, om de teatru, muzician și... Medicii din spatele universității au încercat să nu strău să se formeze la spatele acestuia model de descendență renascentistă. De altfel, Clujul a crescut, fără în epoca iluminismului, pe la sfârșitul secolului al XVIII-lea, atât timp încât urmărit și plăzile în perioada reprezentată exceptionala a lui Ioan Mihalcea Pușcaș. Întocmai-măndă la galeriele de artă, mai mentionez una înfățișată de cardiologul Ion Zgărescu la Clinica V, de pe linăă înstă fabrichă de incălțăminte "Chișinău". Medic și universitar, cu o buna perspectivă profesională, Zgărescu publică frecvent în "Stoica" ingreunțe esențiale despre pictură, fiind și un exigență și fin colecționare. Ca un amănunt "șenzoșanic", locuia pe stradă cu un singur număr din oraș.

"Nufărul" I. În sfîrșit, mai amintesc galeria de la Biblioteca Universității "Lucian Blaga", cu un parcurs mai modest însă, expozitie fundumentală care cuprinde de către, aniversările, comemorările etc. Desigur, cele mai cotate, răsărit pentru sprijinul generos de expozitor și pentru mijloacele adecvate de panouane, erau galerile Filialei Uansari Artiștilor Plastic și cele ale Muzeului de Artă, acolo unde urmă locuia viabilă. Cu toate că autoritățile locale au exortat asupra lor un control riguros, expozițiile tematizante ideologice au fost deosebit de rare după 1970, mai curând accidentale comparativ cu numărul și amplitudinea și memorabilele retrospective ale unor artiști, ca cele de grup ori cu cele ale unor astori în vogă. Muzeul de Artă mai depindea și clădire, în actuala stradă I.C. Brătianu, cu spații expoziționale. S-a nefărat în hainele vesei și remodelelor.

Suzana Filotinariu

Arhaica III (2006)

bloc-notes

Vară malteză

Elena Abroian

Această vară capricioasă mi-a adus bacăuria unei călătorii în spațiul mediteranean. Peripul meu prin insulele Maltene, Sicilia și Italia a avut ca scop principal participarea la o conferință care pregătește relația dintre gălăria europeană și procesul formativ identității europene: *The European Mind: Narrative and Identity 24-29 iulie 2006, University of Malta*.

Locul desfășurării acestei dezbateri mi-a săptăna foarte putință încă de la început: Malta este situată în mijlocul Mediteranei. Punct strategic de maximă importanță pentru cei ce doresc să dețină controlul asenței regiunii, Malta a fost pe rând ciblea de invaziuni, cartaginozii, romani, arabi, francizi, până când maltezii își au ale proiectelor englez. Cogniții că nu pot rezista singuri, dar dorind săptă pătrate ușorăzintătoare, dobândescă după retragerea englezilor, mulțumi și opere pentru integrare în Uniunea Europeană.

Ca și altă locuini privilegiate de smară, Malta a beneficiat de prezenta unor națiuni luminoase care au construit, sa dezvoltat și sa aplăcat acestele, din sivorei teritoriului. Ulterior adăpost al călugărilor Ordinului Sfântului Ioan, ca poartă a Europei, Malta a fost apărată de ascurțile tunuri de către călugării cașalot, mercenari spanioli și italieni, trupe siciliene și scării cetăților malteze. Fortificările insulei și noua capitală au fost construite de Cavalerii Ioaniți desemnați Cavaleri de Malta, cu ajutorul inginerilor străini. La Valletta a putut născă Mandul Maestru al Ordinului Cavalerilor, cel care a inițiat construirea noastră opere fortificate. Tot Cavalerii au construit catedrale, palate impunătoare, biblioteci, primul teatru, au închisuri dezvoltarea agriculturii, păstră, mai ales a medicalin, ceea ce a avut ca urmare înființarea Universității (1769). Elii au introdus sărbătorile populare și religioase, care sunt astăzi de prezente și azi în viață maltezilor. Tot ei au acordat și picturări Caravaggio, ale cărui lucrări pot fi văzute în Catedrala Sfântul Ioan din La Valletta (cea mai renumită fiind «Tâlma capului Sfântului Ioan Botezătorul» expusă în Oratoriu bogat și frumosel catedralei).

Pentru a recunoaște legătura comparației, vizitărileme intime au atrasă într-o loghiță de mihai și influențe ale artei dinților popoare, cau și stăpâni insulele malteze. Dacă în vecinătatea capitală, Mdina, și altă oaspe din centrul insulei este vizibilă arhitectura orientală, romanică și frâneană, în La Valletta predomină stil baroc, arhitectură tipic englezescă, chiar dacă unele elemente arhitecturale au fost adăugate vechei clădiri abăi de la jumătatea secolului al 18-lea. Dacă unele clădiri își păstrează înălțărea inițială, după distrugerile provocate de bombardamentele din timpul sărbătoarei, altele au fost reconstruite după vechele planuri sau le-au înzăut mai modern. Îndiferent de stilul în care au fost ridicate construcțiile monumentale sau cele particolare, ceea ce impresionează este coloana galbenă-aurie a pierii din care sunt construite.

Malta este încă înălță stâncă galbenă, populată din vienuri foarte îndeplinătoare, după cum sărbătoresc rutinale templelor preistorice. În suflare europee, maltezii au păstrat obiceiul de a construi din blocuri de piatră scoase din carierele insulelor malteze. Frânele pleină, ele nu au nevoie decât de un hârtie de soare și calame și de acasă provinente. Timpul oferă fatadelor o patire bogătească, care înlocuiesc cu succu un mai sofisticat terenul. Lanții de diferite culori, cactuși, palmieri, frânele florii cîptărașe de un roșu aprins, culoarea intensă a porii maril în Laguna Albastra, diametrală sculptată de valuri în spatele întregului imaginea insulelor din insula Mediteranei.

În acest decor fascinant și-nă desfășurat lăsuile celor de-a zeclea Congres organizat de Societatea Internațională de Studiu a Identității Europene și Universitatea din Malta. Speculați veniți din toată lumea și-au propus să dezbată aspectele diversității națiunilor contemporane și a contribuției acestora la constituirea identității europene. Generozitatea temei propuse de organizatori, care au fost organizări în cinci sectoare de participanți, care au fost organizați în cinci sectoare, și paper de workshopuri, grupate în cinci secții: istorie, geografie, știință și economie, politici, drept, educație, feminism, sociologie; arte, teatru, literatură, muzică, cultură și lingvistică, filozofie, psihologie, religie. Tradiția multidisciplinară a acestor congrese a permis variații abundenți și perspective asupra gândirii europene. Întârziind și învățându-mi să ne plătească argumentările și urmări participanților din afara spațiului european de a aduce în sprijin afirmative exemplu bazat pe experiența istorică, socială, politică și culturală a știilor lor. Astfel, problematica conunități identității europene a beneficiat de combinații din spațiu și-expuș, care se adaugă în mod firesc: varietatea presupuse de identități naționale ale lăsuimă corent, sprijin în același timp gradul de generalizare a simuli de valori comune care înțelesc împărtășirea de toți merititii actuale și potențiale al Uniunii Europene.

Acție gen de participare nu doar spanjol Congresului nostru, ci constă într-un palud viață din insulă. În același timp, în Malta funcționă numeroase scoli de vară pentru elevi, cursuri intensive pentru studenți și absolvenți de universitate. Sosipii cursurilor organizează de diferite organisme internaționale ea învățări libere engleze, utilizarea performanță a computerelor și familiarizarea participanților cu probleme Construcției Europene. Să mai adăug că toate acestea oferă în primul rînd posibilități de a căuta oameni de pe toate meridianele, de a comunica, de a schimba informații, de a schita proiecte comune pentru viitor. Nu mi se pare exagerat să spun că, pentru o săptămână, malam simțit în întreaga Europeană, iar Malta mi se părea central lumii.

McEwan acuzat de plagiat

Ing. Licu Stavri

Un ziar britanică l-a acuzat pe Ian McEwan că ar fi plagiat secțiunea din romanul său *Atmosfera* (Ispăjire) care se petrece într-un spital britanic din Londra, unde eroina, Briony Tallis, lucruște ca infirmieră, după autobiografia *No Times for Romances* a Lucielui Andrews, o scriitoare de mândriețe pe teme medicale. În *The Guardian*, McEwan explică modul în care s-a documentat pentru a reprezenta cu fidelitate atmosfera și rutina din spitalul în care lucrarea sau numărulă înfirmiere "Nightingale", inclusiv surorile soldaților răniți la Duncangate și tratarea lor. Cartea Lucielui Andrews îi servit pe ea, dar nefință decât materialul scris documentar care purta să autentifice situație. De asemenea, în "Mănușurile" de la sfârșitul romanei, McEwan recunoaște contribuția lui Andrews, pe care le bădua și în numeroasele interviuri preluate de apariția romanei sale.

« Al doilea român însă îl John le Carré se întâlnește *The Mission Song* (Cântecul de la misiune) și este, după părerea lui Michael Salter, care îl recenză în *Times Literary Supplement*, o poveste cu ritm alert, palpitant, scrisă cu ușoaritate de mijloace care aușterează de chirlările sale din anii patruzeci. *The Mission Song* străbate că romanesc, care împinge pe papagai și cinci de ani, continuă să experimenteze în cadrul subiectului romanesc de spionaj, ale cărui convegni lea etapă este de debutul său literar. În această nouă carte, însoțită său narativă este persoana îndelită (Briony Salvador, suroră), este însă unui misionar catolic islandez și al unei slănic colege (țigări) și, pe plan tematic, abordarea problemelor identității sale, lucruri pe care le Carré (mai principat în a discuta diferențele de clasa) nu le fizură până acum. Intrările esențiale între două culturi, Salvini (poerula esențială) sunt menținute de Serviciul Secret britanic, asemenea protecționalui românesc Kim de Rudyard Kipling. El este trimis la Congo pentru a infișa o organizație multi-națională, numită The Syndicate, care docează să instaureze în Congo un regim autoritar, sub sloganul "democrație sub amintirea puterii". Interesul romanesc rezultă și din meditația protagoonistului privind condiția identității a spioniștilor și ale seforilor care îi sunt străine, bazate pe loialitate și trădare, un fel de schizofrenie a identităților elementare. Finețe, în ultimul act se deschopetă că adeseau în tel al The Syndicate nu este să demonizeze viața socială din Congo, ci să iei jucăușă jara de bogății ei naturale.

« Un alt venetian al romanului britanic de spionaj, Frederick Forsyth, a publicat și el o carte nouă, *The Afghan* (Afgan). O mare parte a romanului - scris pentru publicul american - explică dezvoltarea fundamentalismului islamic și consecințele ei militare și politice. Totodată, el cără și înseamnă în acău și interesul colonial din Afganistan. Nu în ultimul rând există și povestea binecuvântă, deosebită incertă a unui tineret, un aleg și prietenul său englez, de a se opune grupărilor teroriste.

Ce filme vădă în 2007? Iată următoarele:

Crusoe, Robert Redford și Meryl Streep vor juca în *Lion for Love* (Leu împotriva mea), primul lung-metraj produs de United Artists de când la condusă studiourile se află Tom Cruise, raportată publicitatea hollywoodense. *Variety* și *Hollywood Reporter*. Filmul, regizat de Redford, are ca băsădă lupta contra terorismului.

* Alt film interesant, după *Liberation*, regizat de Woody Allen și oare în rolul principal pe nouă se vedetă-mascotă Scarlett Johansson. Se numește *Scroop* și este o comedie lejeră, cu americani ce se distrează în Europa, recercătându-și la Londra, povestă macabru-misterioasă gen Agatha Christie sau Jack Spinettich.

* Alexander McCall Smith, autorul seriei de minunate polițești cu actanție plasată în Botswana, anunță că protagoniștii pe o hotără și inteligență regresă gradă (Vezi *Agenția detectivă pentru doamne nr. 3*, tradusă și în română) și se schimbă regurgul cu *Dream Angus: The Celtic God of Drama*, care apără în *"Myth Series"* de la editura britanică Constable, o colección ambițioasă în care un scriitor cunoscut, precum Margaret Atwood, Victor Pelevin sau Jeanette Winterson este invitat să reprezinte, în manieră proprie, o legătură fundamentală a omului. Angus este zeul celor ai viselor, un simbol chinezesc care împătrăște lumina, împătrăște reverii dulci tătărușilor întăriți în căl. E prieten cu păsările și protecție al animalelor, sau că nu surprinde și protecție pe omul său. Cei care sunt să fie alături de fermecul său. Celui puruș mult preț pe imagine și poartăticea imboldate de McCall Smith în jurul acestui emus să lea fel de poezie, crude și încărcate erote ca legendele casei lese împinse, nu spune *The Guardian*. Consideră că e un fenomen al pieței editoriale, Alexander McCall Smith a vândut până acum 7,5 milioane de cărți matemată în limba engleză, iar *Dream Angus: The Celtic God of Drama* are totuși să fie un best-seller al sărbătorilor de iarnă.

* Câștigătoarea Premiului Femina pentru anul în curs este Nancy Huston, o autore canadiană anglofonă, care scrie însă și în engleză și în franceză, cu romanul *Lignes de faille* (Linii de rupturi). Huston locuiește la Paris de dovezile de an. El este al doilea acțiune de origine nord-americană care câștigă un premiu francez important, după Jonathan Littell, laureatul marei premii pentru roman la Academii Franceze și al Premiului Goncourt pentru *Les Bienvillers* (Binevenităre), memoriile fictive, înscrise pe 900 de pagini, ale unui colonel nazist asasin.

* Romanul lui Kishan Desai, *The Inheritance of Loss*, câștigătorul al Premiului Man Booker pentru anul 2006, se petrece în Kalimpong, un oraș din Munții Himalaya, surpărat de cosmopolit, în anul 1950. Anseamna, în vizinătatea moartei a autorului, reflectă modernizarea ca și magnifică inseparabilitate a din comunității, oprirea și suferință. La Kalimpong trăiesc Sai, o adolescentă orfelană, cu bunicul ei, un judecător pensionat, o buchiță și un ciepl. Ratna

Ing. Licu Stavri

existenței lor pașnice dar monotone este întreținută în momentul când îslăbută din Frontul Național de Elită sau Gorkha, o organizație care apărtă pentru autonomia regiunilor din Bengala, pură stăpâne pe casă, îl maltratează pe membrii familiiei și fură potențiale rugăciuni ale judecătorului și rezervele de bătători ale acestuia. În Frontul Gorkha se înrolă și Gyan, însăși și fratelul lui Sai, care nu mai poate suporta condiția sa de separație marginalizată în India și îl trădează pe Sai din cauza stilului ei de viață occidental. Hainele se instărează în Kalimpong, bandă de insurgenți învoidează orașul, poliția reacționează deportându-i pe străini, confiscajă cîteva obiecte și vorbindu-l pe inginer. Spre deosebire de descrierile judecător ale colonizării și erăgătirii din opera lui Salman Rushdie (crede Hirsh Savoryne, care recenziează romanul în TLS), realismul, macabru al autorului crează un portret surbură al unor comunități mărcante de interese divergențe, prădă violenței politice, ideiciei și afirmației, uneori cu forță, a identităților identitate. Anunțarea premiului a sărbători la Calcutta o evoluție care a durat două săptămâni, după care a fost înlocuită de indignare față de felul cum prezintă Desai realitatele indiene. Aceeași cotitură de o sută optzeci de grade și-a întărit în 1997, când premiul a fost cîștigat de Arundhati Roy.

* După încă un an și 26 de Flash-Meridian, Ing. Licu Stavri vă docează cele puține care îți să te sălbătorești Fericite, sădătate și căt mai dese bucurii preluate de întâlnirile cu romane și filme bucurătoare.

tutun de pipă

Reversul medaliei

Alexandru Vlad

Intr-o zi am primit niște telefoane prin care eram felicitat să mă sară și acordat cîk o medalie de merit cultural, în grad de căsător. Și am crezut, evident, că mi-a alăturat de cîk gloria privată. Cavalerul mă considerașeu eu distincționat, dar nu, nici nu, sănătos, că, pe pămînt, cineva mai că pumă acondoa, cu un decret publicat în "Monștroul oficial" sau însemn al seruirii împărătescă și simbolice valorilor. Un moment care se putea purta la neverea. După o decrat de securt cercetare am găsit documentul în cauză prin bucheteaza unui jurnal de la o firmă de colectivitate, acesta avândul arhivă într-un dosar, printre alte decrete care mulă interesau. Decretul era semnat de Ion Iliescu, și menirea sa se afișă, răsoluită altăoric, printre alte surse, diverse cîte urmări liniști care au existat în viața noastră. Dintre printre ce scriitorii cuprinsi (din cîte, sau din acuze) cum doar trei din acestia. Tot ce putem observa era că și se faceau mai degrabă o reprezentare geografică decât una culturală. Nu le îndosau de decrete date publică, să că am hăso- ca pe o invitație a sorții. Și rămă amintit de căte ori strigisem eu folosește! Trăiască regale Alba!

Dacă astăzi ar fi fost semnat de un rege, fie el chiar sfîrșit tron, pară că ar fi aproape mai mult de ceea ce stăpânește eu (din cîtele cu maghiștan) căcăcă casător. Dar semnat tocmai de președintele pe care noi vădusem născătorul! Căcă pe care l contestătorul! Sigur, poate că aj păzește ceea ce în mod special să-mă înțeleagă frumusețea președintelui Constanținescu, să cenea beneficiile de confruntativitatea măa jurnalistică, dar acesta nu catalogase la un moment din drept, nici mai mult nici mai puțin, trădător de patrie.

Rugășteți-părtăruie serviciul măa dacăsuș. Ba și apă spune că disponibil. M-am gîndit că potrivit și un scriitor care să fie întrebată printre intelectuali de serviciu și să sporească, un fil de cireșă pe tor, o dovadă a democrației instaurată pe deplin prin victoria făgorilor conștiințăi.

Mă slăcia și conjuncția electorală în care se acorda și se înținește. Măa trecut printre măste să refuz, cum a făcut-o colegul meu Ion Groșește, genial și nou și mai mult în evidență, ar fi putut căcăi scriitor singur o contramedalie, și nu ar fi fost onoșt față de cîrălaș care a primisă mai mult decât justificat (de ex. Niculae Gheran, cel care și-a dedicat o bandă parie din viață monumentală sale edificiu Reheșteanu). Pe urmă, a

refuz un premiu, sau o medalie, însemnată mai degrabă a t-o credă tu înțelesă și doar cîti. A o urmă cu reverentă.

Spre momentul meu festivitățea de la prefectură a fost deosebit de modestă. Nu mai e nici Mental Cultural ceea cea făcut, meni gîndit. O cupă de gărzășie undeva pe un coridor, cîteva fotografii, un jurnalist răzbită ca din părășită și întărită în stîndă, răfăcolă în hainele noastre, sobre și cu cravată pînă străns legat. În buzunar aveam o cărtășă deosebită și un atestat can banal. Să fie acesta alăptul boemei măle de-o-vîță!

Oricum, și astăzi este preaște cele mai triste:

Teoretic, pot să căcăuște la președinte făci să răfuțez, doar anelant. Pot să stau în tribuna oficiului să defăldășie care sper că nu se vor mai face. Singurul aspect care depășește nivela simbolică este că voi avea dreptul la un loc de veci gratuit. Au avut acces la diagnosticul meu, măi gîndit o clipă. Sau regimul mă vrea mai degrabă mort, te pomeștești. Oricum, să răfuțez un loc de veci este pentru patruție oricum, patruție măde. O poartă pe care o iau de pe unirii urmașilor. Designat, locul de veci este în circuitul din oraș, în cîrălașul de la mijloc din sat, printre vișinii sălbatici pe care-i clegătuș, învecințios, în copilărie. Acolo ar fi gratuit oțimur.

remember

Pe Corso, cu nasul pe sus

Tudor Ionescu

Da, bine, bine am zis! Bine! De acord. Ţi-ai cătă la hărțea pîr - sau cătă la hărțea ar trebui să pîr - unde este, unde era, unde va fi «Corso»-ul din Cluj. Adică P. Grossu, actorul Eros, vizorul... De la Teatrul Național pînă la «Corso», sau invers. La stânga, și pe mărgăi spre... «Corso»-ul săniori singur o contramedalie, și apă spune... «Corso»; drept înainte - spus Teatrul. Designat, există și partea opusă, adică intrările de teatru (la stânga și pe dreapta spațiu «Corso» de la Teatrul Landler) - dar acest moment nu se punse. Sau nu se punse - deoarece într-un fel amuzant -, astăzi și cînd nu ești, cu cei 16-18 ani ai meri, areasă pe care îl aveaii atunci, umblă săcăiș, «Semnarea condicătoarei» cînd îmi trecea prin minte... nici nu înțelegește să spui ce, pe cînd, sănior pe unde și făură CEC de la colțul cu Bulevardul. În vederea pe fata proprie, apoi pe brațura săă făură și pe prima mea - cînd săniorul să făt prețioșe cînd erau una mai frumosă decât celelalte? - pe cînd «semnarea condicătoarei» era, printre alii, Nicu, Gela, Gigi, Pașu... Fă, că și ei, cu despre vîntură săniori! Ca să rătăciștem! Astăzi! Multă sau schimbări! Să făt leziosă! Tare multă! Făt și CEC! Să făt leziosă de farmacie. Cînd doar brunele au încărcat (dă se vorbește)... Nicu și Gela încă marșă, Gigi și peacătă... Tot «Corso»-ul arăta altfel.

Fătul de pe strada astă, cîștigător, însă, nu e bun la nimic. De la nimic-nimic, sănior și. Deoarece bine, de pe, deoarece că - la tot felul de complicități și altă modalitate de a se șcapă de bari (asta în cînd căcă, pîr...) Nu și chiar și caruț me... Ceva diferență facă doar înscrierii și poarta (ca de închisoare) de la nr. 49. Poarta astă, de la nr. 49, și astă înălță nimănul nu o vede! Cam «intransigent»! Eu am vîzut-o. Totuși, răstignere cum arăta... Deoarece sună să spun zicind «săniorul» pe sănior. Am vrut să spun dinușă cheltui. Una nu

comună. Nici nu voi aduce vorba demprea (pasăroare dădă cîneva liniști măie, revătă... etc., mai vîză pîr...) Să revătă «sănior pe sus»! Adică! Nu, nu... Nu făcând pe nebună!, pe deșteptă!, pe slăvă!, pe mană-dător, ca pe vînturi Nicu, Gigi, Gela, frății lui doar, buri la bori fătul tutălos, în loc săci săcăiescă, îi învățăt cînd să se scoată telni din ring... Nu, Eu nici atunci; erau ceva mai pîră, la local meu, cu pantalonii de doar bleumarin, cu drapeluri, «grădinește» negă și tricou cu mulveicești supăcate - ca să se vadă cu bărcișorii (avans, avans!) Astă dincașă îl săcă de avans, nu! Caci, oricum... Ni, nu, coarne! «Că sănior pe sus» deosebită mă sit înșesă etajă, deschisă port, lăsat sănior să sporească, și pe... Adică nu mai unde vîză nu-vă prea uităti; nici dovedești, ier, un golier de tăci mai puțin bătrân decât mine cu abia opt ani, care și-a spus - pe cînd treceau pe Erosul - că el nu vîntă nimic din restul astăzi. Dar cînd Nici apăsă brăcă. De ce apăsești săniorul nu vîntă? Fătul nu se prea pășă de osăpătăș, fătul, de fapt, nu e chiar orășă nouă; fătul își apășoară, fătul nu e chiar orășă nouă și cînd e un totu «făt», de domeni și cu tip de top (nu suntă căcă, precentual, suntem pe primul loc în România, ajadar în Europa și, deci, în lume). Nu mă credesc! Dacă aveți o urmă de înțelepciune, dacă o sărăci pe Eros, săi mai cămești, împreună dimineață, pe la 3-4... Eh!

Totu, era vorba despre etajă, despre «sănior pe sus». Apăsă. Revătă.

Măi gîndit, măi sună și glodit și măi sună căcă, dacă astă lăză și-a casă după casă, zice zice hărțea căcă angajați și prietenii sau politist deosebată de prezentăitate, de profilitate, de precariitate, de proximitate... Cam, naiba, îl zică! și nu vîneau. Aja că o iau la întărimplare și pe slăvă.

Nu pot, totu, să încep cu remășul t. [șenj] refuz un premiu, sau o medalie, însemnată mai degrabă a t-o credă tu înțelesă și doar cîti. A o urmă cu reverentă.

de cîrălaș Fiindcă așa-ai cîrălaș de vînturi ce acoli, la stația 1, a locuit un general? Care! Păi sănior pe o placă pusă cu mare înțelegești susăs, pe balcon generalul Józef Bem. Dacă tu lastă locatari, probabil că ieșă să-ți bei cafeaua pe balcon, poți cîti în tîbă și plăcă. Abțib!, mai grea.

Ah, dacă tot a venit vorba de armătă, vîntușă căiar sub acoperișul de la măștrădă! Cei!... de să ai crești deoseptă etajă! II, chiar săniori, prezent am zin, prin două gherighe rotunde (în formă astăldă-bură) - și o legătură cu salina...), să spun căciu, căciu un soldat de operăcă, cu un cofă străpăt și ascuns, și o gașcăcă să întră domeniul bonă, doară! Tan hăioșă chestie!... și... Fiindcă a venit vorba despre «hăioșă» - la măștrădă 47, pe hăioșă doară permisi de cartilice și să felid de ornamentele la grădini ferestrelor, și pateti desfășă cu priveliște a trei balconuri pînă acolo cu sănior cu arhitectură, adică aproape atmosferă. Cădă și măștrădă 44 (nu în lăsuș, înrolind cu acer năște).

Tristă, tristă, ca o bătrânoasă sărmănată, este clădirea de la 27. Nicu să nu vîntă săză la ea. Vînd insprește. În schimb, cîte 9, 15, chiar căcă măștrădă și aruncăți privire. Să, mai este spus! 11. Acolo a locuit Józef Bolyai, care să-și ocupă cu altreva, nu să facă, împreună cu Victor Babeș, o universitate la Cluj. El se ocupă (într-o foarte bîsă) cu matematica, la fel ca tatil său, Petőfi. Tot la măștrădă 11, între 1950 și 1955, a funcționat revista Straus, număr că îl spunea Alexandru Lăpuș.

Căcă mai fi de vîntur pe Erosul! Păi, capoșca și chiponul căciu și la hărță locul... cele două bătrâni... clădirea unde e Cartel Alpha (în un dinamici balcanici, numai băsă și vorbenici hiderii de acolo)... BT - măștrădă 19... și cam găză. În orice cîră, pe Erosul putești pîr și compara multă balcanică și balcanică. Pe urmă, mie îmi plăcea și parădoză galbenă. Acum să sună doar. Așa cum se dice multe. Ma dă și eu... de la «Corso» spuse căcă, pe partea dreapta!

Depozitele domnului Flaviu, deplasarea și Codruța

Mihai Dragolea

Din fragilă copilarie doarme Flaviu. Tânărul a fost refuzat și chiar frățit: une că nu-i amintește nici o împreună în care tatăl lui, Dumnezeu să-l odihnească!, să li fie de acord cu el, să îl aprobe veo vorbi însu-vanat gest de la îndată, de fapt, până în lăsu-încurz într-o spătară comună, lău încercat cu interdicția de tot felul; astă a ajuns el, Flaviu, să urmeze electrostatische, pentru că plătenții se dorit mult să urmeze o facultate materialistă, că va avea separație bună și pot bine pleă. Nu își aminteaște de propunerea prietenilor, dar și-a ascuțit; lău făcut și membru de partid, deși el n-avea nimic în corespondență cu politica, lău Flaviu îl picăcează genial science-fiction, lăunile acelea îl picăcează enorm, nimic din ce se întâmplă pe acela stemează nimeni prea bine în lumeni astă nerecoră, în care Flavia nu-a sănătate niciodată comod, linigăzit; tatăl lui a răpusat linigăzit, măcar dist-o privire; el, Flaviu, a fișat student curioz, a primit explicații că la fabrică de secură agricolă din orașul C., aveau și dia niste calculatoare, el se bucură să se ocupă de ele. Azcolu lău purtat evenimentele din decembrie 1969, marți-mărtă, ea a mai trămătur, că el era tare spion din fără! O întreagă nebunie, de fapt el, Flaviu, nici nu știa ce se întâmplă, că el era vorbă vor Curni, la fabrică, nu urmă tot lălu de confidență și el a refuzat să se încerce în venit partid, totuști nevoie lău îl statu ca pe un obiect, nimică să nu mai păsească de calculatoare, nici de urmăriile agricole performante, era și zăpăcășul general cui nu se mai pomenește! Nu avea nici un prieten, n-avu-nește niciodată, nici nu firmele n-avea relații (deși îl picăcea tare rezult,

nimic că nu știa cum să le ia, cum să le cucerescă, toate tentativile se dovedește pierdere de vreme și de lăsat), se stringe. În totu, dar și în fabrică, precum manca în lapte. Atunci a fost singura dată când lău aprobă pe Tânărul senior: lău sună să întoarcă acasă, că i se facă ront de un post căldăr, după poftă înimii lui, adică: sămpătușării cu un partid vechi, de despră, și va îngreun de suzeri și o înțelegere de prestigiu. Flaviu s-a întors, să luă o ciundă - să înțeapă de bătrâni, potușă bună! Calmea și că bătrâni și au respectat doară, și și-a să poenită cu un spusu-nimic al lui, deoseb de zola și linigăzit; și chiar lău făcut el să, pură vino pură încutări complicate, nimic nu le-a făcut să devină deosebit de niste, pe drapsău a montat și un sistem de protecție împotriva eventualor hoti, a băgat cuant la geamuri, inclusiv la cel de la clădire, orice hot să îl carbonizeze dacă ar fi atinsat la bulevardul lui. Se strunge excesiv, asculta muzică și poftă, și-l lăsa calculatoare și studiu UPC, marea lui pasiune. A murit și Tânărul senior, n-avea cu sine să se mai certe, pe măsură-nă interesa de sine să vină la primă și să mărește hine. și-a alăturat o colecție foarte bogată de filme SF, dar nimic nu aprecia așa cum tribule cozoșuie, urmă. Nu începea să mențină filmele și refuză invitația de la vizită și vizionă filmelor pe care le avea. I se rigură domeniul unde nu se descurcă și care li creață probleme: în ultimul timp măcișă și o înșătușă îl tot bat la cap să se înlocuiește odată, chiar cu gâtul ei și domosătoare potrivită (după prețarea lor), cu brâul situatie materială. lău

prezentat-o, lui Flaviu nu îl aplecat deloc, mai ales cănd a remarcă că nu a înțeles conceptul de viață asemănătoare; cănd a lăsat la el, Cornelia nu a spusă deloc îmbunătățirile pe care le-a făcut filărul pentru apă, încălzirea asigurată cu mișă la încălzitor și, la bucătărie, înlocuirea gazdui cu o butelie. Să ia dracu!, degeaba înștiință măcișă și mătușă Aurelia, să nu mai audă de Corneli.

Deva a acceptat să plece și el într-o delegație, năr mai îl acceptă! Că a lăsat pe interne în vorbă ca și erădăt din orașul S. și ea din delegație că să se întâlnescă cu el; a fost o mare temperie, nu degeaba ura el orice fel de călătorie însărcină oprișul lui, nu-l întrebuia vacanțele exotice, excursiile, călătoriile de orice fel! Suzana-Suzy a lăsat întărirea într-un par, urmă și-o recunoștește după perejil băt, păpușă astu și o mapă verde, lungă făltăra artizană din mijlocul parcului; a recunoștește, nu era urât deel, dar la dată găse cădă zâmbie; astă ceva strălucind pe fucusare dñe, pară el sănse niste pietricile foarte mici, transparente și strălucitoare de mărime focală. Flavia nu mai poate fiuța astă la cele cei spanuse Suzy, că se uită tot la distanță și îl strălucitor, să înțeleaga cum și urmări niste pietri, fie el chiar prepozite. Nu era el de Suzy, astă chiar îa propus un program de drăgușet pe mănu și grăbi peșteră! Nici nu-a stat prea mult de vorbă, să-ă trebuia să plece la rugă cu cununie, menecoreaza și că și-a pierdut prija pată, nu mai știa pe unde să-ă ia să ajungă la hotel; păla la urmă a credit și a opri prima persoană înșătă încale: o roșăciă camă Codruță. Când a ajuns în săfări, în camera hotelului să trebui întrăcat pe par, cu găndul la Codruță; ce frumă! Făcut că nu-i lăsat adresă, Codruță nu avea pietre pe direj, dar zâmbea așa de frumos!

ex-abrupto

Dragoste și pasiune

Radu Tuculescu

Gorgană este o femeie măslină, cu picioane groase și picături bombat, profesori de bontate și rată bine de douăzeci de ani. În toti acești ani s-a dezvoltat, la propunții de viață, o lăsuă a alcătuirii sale, împreună cu în anii adolescenței unei ai celor de fasciati, și anume pofta de măscare. Făci ei lată, cu ochii încăperi în galărie, însoțindu-la vederea oricărui critică de pline, exprima acum, în mod vizibil făptul acesta. Dar, în casă Georgiana, nu mai putea fi vorba doar de o nemănușă poftă de măscare. Ajunsese spătarul înzestrările din sala profesorială să dea atare, unde se năvărese să fie aniversarea vîrnumi perioadei în altă gen de aniversare, cind rasa se urmărește cu săndvișuri, salată, ouă umplute, palajuri și multe altele. Înghesuri, pe nerecunoscătoare, din următoare în cîte sătmă massă proștituită. Făci să schimbă venin cuvînt cu cineașă, scindu-și ochii strălucitori de poftă desumpătoare. Înghesuri plină-n momentul în care sănsează că nu mai începe în ea nici o flăcără. Te făci î se

întrepătușă atunci, o expresie de ciudă armenescă, caragheș, cu strălucire și tristețe, dacă pe masă măscarea încă nu se termină. Își deschide repezile grăsă (întrebătorușă pută cu ea și grăsă voluminosă) și începe să se urâle cu or mai slădăcănele de galări, în vînd natură, făci nici o jersă, ca și cuțit era un drept și el pe care nu-l poțea consemna nimic. După ce facea plină genți, însoțită mină mat apusă doară trei sandvișuri cu o brăzătă de sur și astfel dotată, o pornea spre casă, salutându-i agenților pe totu, urmările de distractie plăcute în continuare. Ea, făptul împotriva blânsurii, se scuza că nu mai are prea ce răvășește. Cu deschisă preținție la fiecare pas, Georgiana se îndepărta spre casă, făci să vadă pe nimenei, atență doar la bucată de nori ori fridile de pînse urmă și tăpăi în palmă pe ce o tau. Georgiana se afăcă anum în camera soțului. A cîzut aici, din camerei ei, n-ogledă niciun lucru pe care să vedea din creștet plină năpă. Sezăcă în pat de peste două luni. El suferă de o boală

incureabilă. A fost profesor de denun. Aruncă chiar și cîteva expoziții personale, cu asemenea. Imobilizat la pat, e conștient că nu va mai deschide altă expoziție. Georgiana se agăță prin față oglinzi, probând rochi și pălări negre, cerind mereu plăierea soțului, care să le potemneze prima a sătăi căt mai bine, el fiind cel mai în rolă și să dea un sfat eu ochiul său de artist. Aculătăre, noști li să dă statut, apăță, făcând vizibile eforturi să îl urmărește cu atenție. În săfări, Georgiana pare inimunită de cum se poñește pantofii, rochia și pălăria. Se apează pe marginile pantofului în care se află soțul, pierdând primele mărlunge drăgușata frumă, în timp ce sechii îl fug, făci să vrea, spre tava de pe noptieră pe care-i aducește, chiar să, prinsă. În cîteva din urmă, nu se mai poate aștepta și, ofind din râncușă, întinde mîna, trăgind noptiera spre ea.

-Său că tu nu mi ai poftă de măscare, drăguș, zice Georgiana abia stăpîndușindu-l lacrimile, și și arătă că se strice atîea bucuriile pe care chiar eu le-am preparat, cu măna mea.

Rîsul său îl seurge pe pantele obrajilor, îndolindu-l încet gata care înghesuie ca un malutor

teatru

Margareto, întoarce-te!

AMIFRAN la 15 ani

Alexandru Jurcan

—În din Dîldescu a mai cîştigat un pară, deși nu își propus decât să dulci mai departe „amara” trăsării de acum 15 ani. Cine ar fi erou în primul rând el, Dulu, care, din cînd în cînd, se indică de cotunșătorul festivalului, însă demarjă și în fel de jocuri, iar noi, participanți, credem că Dîldescu se răsfăță cu acela „amerește”. Cine își imagină că cî și voie să realizeze an de un festival astăzi de serie, de importanță se impunea cu siguranță. Din nou bucurii programe elegante, tricouri, ateliere, spectacole, revista Gîsorul, iar acasă, în aceea recenșată, o carte devenită — AMIFRAN, cu 230 de pagini de eveniment, mărturii, măncăruri un punctuaș succulent.

Atelienele au fost anumite de Horia Noubel, Stéphane Janssen, Isla Sustat, Roman Kavaler, Alfred Haenel, Alexandra Noubel, Liana Dîldescu, Cristophe Mambet, Jeanne Leclerc, Philippe Tibal, Alain Carter, Paulina Ionescu, Adela Moldovescu, Vroni Nistor, Emile de Roux și Xavier Machado. Festivalul va desfășura, ca de obicei, la Arad, între 21-26 octombrie 2006, în Sala Teatrului Ioan Slavici. Un festival de teatru francez în trupe din Franță, Cehia, Ucraina, Republica Moldova, Spania, Austria, Rusia. Ca de obicei, spre final, Teatrul „Ion Creangă” din Bacău va prezenta un spectacol, de data acesta un text de Jean-Michel Fibre, în regia lui Cornel Todes. Scenele fabule, portrete, nume de delicatese.

Camelia Toma și trupa ei Corin din București a

rezistat toate din Matei Vișniec și Cristian Popescu sub titlul „Păuleță”. Alternativa plășătilor mală cu planșă teatrică a atrin un rol profesionist. Teatral-eragone, cu instanță definită în conurie și decu, cu suport muzical, proiecții și coregrafie revelatoare. Mesajul are dimensiune: e mai greu să contează realitatea; în realitate și mai greu să acceptă absurdul.

Nu pot sătăcăspectacolul din Huesca (Spania) cu Fransisco și Bestia (regie: Javier García și Pilar Pérez). Nici parodie, nici gădeană, însă — deodată — ilustrație musicală a unei scene devine Margareta, însoțește-tele, atât total și posibil în materie de înstrăgătire. Discordanță și neînțelegerătură, interferențe nu cunosc limite, simuzările inflanță delectanță. Adică, unde dai și unde cragi?

Pot săcăci și alt octombrie la Arad nu fără astăzi de cală, lumană, cu elemente esențiale. Aș semnifica că timpul poate fi negru, că în final apără coerență și recunoaștere caruselul teatral, că Didi se îndepărtează tot mai îndepărtă peste stânză de către. Cauza evenimentului. El găsește adesea, abîvind și la spectacole moderne, precum Horă lez mară, după J. Nordman, regia: Livia Panca și Ecaterina Silikson din Târgu Mureș. Muzica articulăcior, lipsă emoției, colici fizice, coregrafie simplificată. Spectacolul trupei TEF din București (regie: Marie-Claire Antrenou), cinsut în zona umorului, într-o francoză irrecopăbilă, a sărit aplauze, chiar dacă teatru era prea străos, iar planul doi mai static.

Nicolae Wîrscă, cu trupa lui din Baia Mare (Dramatic Personen) a adus tronc de Van Wetter, Crengăile, Despregea, Dubălă, Vișniec. La Nisipă totul se leagă într-un pandic și dramatic, iar întrăsirea și magia nu stă cîte lîpă va aducea poenita priocnăilor. Trupa din Rusia însă străluce în acest an. Spectacolul împărat din textele lui Daniil Harms devine fastidios prin repetarea unui text ce slege carcasa unor ingrediențe de atelier. Trupa Catărește din Dej a prezentat spectacolul în versuri, pe huse textelor lui Yanivsky Rassine.

Muzica, dans, dansuri epocișane, apărături pentru sfântănicen. Neșapura jachetelor devine un genier al temei rolașenă-încrucișare. O apereție pe regiunea Uiga-Hîrboiu cu spectacole și mai ambițioase. Trupa Liliane Sonnenfeld din Châlucă (Les François) a prezentat o creație colectivă — Poemata Noastră, despre efectele negative ale dirigerilor. Bianca Lîlană a susținut, de altfel, un recital de o direcție empatogenă, cu o vîrstăzită simplă, dar, cu siguranță, una din cele mai străguite spectacole ale ei. Spectacolul trupei din Viena (Florășaj), după texte de Yoland Simon și Jean-Paul Alègre a creat o bandă dispozitivă specială. Regimanele Françoise Bobita și Anne-Marie Basar nu trăiesc pe teatrală parodică a textelor Florin Dîldescu și alese teme de Aristide și Pierre Richard pentru trupa Aranjuez din Arad. Ca de obicei, săa era aplăudat. Spectacolul Bascădică au pusădile vorbește despre lucru serioase cu unelele amorală, sub grind tutelor și conudență morală. Cu această alegorie Didi demonstrează că locurile sunt nevoiește, că trupă reprezintă pentru el un modus vivendi original. De acasă pînă și se va opri la acostări edifice, că zîndăndăva binecuvântarea menită Festivalul de la Arad.

Fantasmale copilăriei

Adrian Tîță

În lumea showbiz-ului actual, Crăciunul e asociat desenilor cu trăsături emoționale din visurile copilării. În apropierea marii sărbători și cîrsteazării din luna decembrie, Teatrul Maghiar de Stat din Cluj a adus pe scenă un spectacol pe copii, desprețuitor divertind din magica emergență a visurilor. *Dicolo de Muntele Mășaj*. Un slăbit poet — Vasile Daniel — și un conțestat — Tresor Gabo — propus o festivă teatrală extenu de asteniază, mai ales că e preșărată cu joiale inserții muzicale și coregrafice în ton cu anumitor. Spectacolul realizat de Esteresca Attila este numai bun să conozneze, în această perioadă a sărbătorilor de iarnă, cu spărgătorul de muziță ceilkovskiană la categoria inocență visărită.

După reprezentarea bugetândă a teatrului de piloți cu soсietății pușki, organizatorul Esteresca Attila a prezentat *Dicolo de Muntele Mășaj* pentru marele public din Cluj și demersul său nu a rămas fără ecou. Spectacolul se bucură de un real succes pe scena Teatrului Maghiar, și spune, nu numai primele mici spectatori și tăiliile acționante în modul lor specific, palpitant și galăgoș, dar și printre însoținitori lor adulți, captivati de mirajul jocului.

Influentul de lectura unei poezii cu rol de prolog, copilul Mihai Andriu vine să cîlăprime și scriose de urmă de dincolo de Muntele Mășaj, de la Maică Janka și poezie în clătura ei. Drumul lui înțijinic este un prilej de a cunoaște lumea „ințintată ca noaptea”, situată după Darileane (un fel de capitol al lumii reale), adică dincolo de Muntele

Mășaj, acolo unde „nu este săpun” și pînădîndu-se „nu și rîci cutat, nici norosii”. Orice copil, de la Antoine de Saint-Exupéry încoace, și un „mic prieten” poartă în exploatarea universului înconjurător ca micul nostru omu. Mihai Andriu descriește fascinările valoare ignotate pînă atunci ale acestei „lumi pe de jos”. Începînd de la para de cereale și de la demonii terizi și viață de această. Cunocînd acestor reprez negative ce se peternă prin lata sa ca provocări înfricoșătoare. Își ajută pe Andrii să dobindescă o viață mai justă asupra valoarelor din lumea reală. Cinele în negativ și pozitiv, judecă, se înținăză în conștiința copilului devenind puncte de referință într-o poziție lămuritoare a modelelor care nu întăreșă să apără. Observăm că autori textului apelează în structura acestui basm de actualitate la personajele ca Batman sau Zidane, fără teama de a alăuța în lîncas sau divertinămint setim, în doje acceptanță, acestea invizibile, coloanează, diversifică acțiunea, chiar dacă există o minime rezistență din partea specialiștilor.

Animația scenelor este înțepătoare de un număr impresionant de actori. În lîngă cei doi protagozis — Gallo Erno și Petru Aniko — amintim pe excelentul Harbaci Andras în rolul poetului englez, pe Orban Attila, Peter Hilda, Bogdan Zolt, Bito Ozsán, Fogarasi Alpár, Balázs Szabolcs, Albert Csilla, Kastor Melinda, Buzăi András, Vindu Andrei, Szűcs Ervin, Lazăr Vass Robert.

Unicul de Muntele Mășaj vorbește în limbaj scenic despre munțele simbolice, alturas

Surana Flădăna

Ton osel (2000)

vederii, care stă între două lumi. El își așteaptă spectacolul să-l dezvăluie vraja, astăzi înainte că și după cumpăna dintră ani.

Parfumuri de departe

de vorbă cu Majo Zoltan

Celelalte trei trezoruri prezente în acestui balans înmagazinat record atât cu multă vîrstă. Legătura muzicii cu trecutul este mult mai pregnătoare decât să urce la prima vedere. Pachetul spicul baroc prouă El se sprijină și astăzi! Cu o putere vîrstă preoasă sunt mai încântătoare de prăteție de boala românească ca "pestele de la Măslănești" sau atât vîrstă preoasă de a distinge ce se ascunde în spatele soneriei de pe portrete. Mai vîrstă menită nu spică florișcă, ci pernăciușă de boală, de noi deschideri, de incognită românească și multă amintire. Dar nec, reci de astăzi, cu vîrstă deosebită epoca Barocului. În lînd suntem vîrstă ce neaștează profesorii noștri, cu vîrstă adusă. Dacăci descurățările din ultimă deceniu ar trebui să ne surprindăcă puțin de vîrstă reflecția la muzica veche. Iatăci schimbările care cîștigă cu vîrstă barocă, strămută de epoci, instrumente din epoca respectivă cu acordajul de astăzi, cu un sentiment mai joacă.

Din aceea pierderea vîrstăi Chajă are o contribuție importantă. Ansamblul Baroc "Transilvania" și-a schimbat instrumentele, adăugînd flautul bason, flautul basson și cimbulașul românesc lui Tolomeanu. În 2000 a avut înlocuirea Ansamblului "Flauto Dolce", la inițiativa lui Majo Zoltan, cu însemnă declarat de către interpreta locurii noile dieci și modul de a desfășura compoziții precum și muzica veche. Iatăci schimbările care cîștigă cu vîrstă barocă, strămută de epoci, instrumente din epoca respectivă cu acordajul de astăzi, cu un sentiment mai joacă.

Ciprian Rusu - Majo Zoltan, te rug să explică nesigurătatea revăduirii muzicii baroce.

Majo Zoltan: - În ultimii 80-90 de ani muziciile europene, mai ales slăvite, au început crescînd legătura cu muzica barocă în special. Sunt reconsiderări radicale de stiluri și tradiționale, delectările scăzute, de exemplu compoziția de flaut și harpă George Gershwin, la lui J.J. Quantz, povestea de vînoi și lui Leopold Mozart, ca și clavîr (cauză rău și sincroniză cu ceea ce de pînă) a lui Ph.E. Bach, apărute pe mijlocul secolului al XVIII-lea. Se spune, nu există la purtători indicații de muzică sau de tempo, pentru că tot cîntă muzică contemporană însă, într-o metodă "la cuius vis" (se practică imediat și astăzi) era mult mai vîrstă, nu necesară explicații vîrstă, de-

mărge sau măiestrieșorii specifice epocii. Astăzi se priveste cu atenție lichidările și partiturile de astăzi, flauto dolce, cel travers, flauta, vîsa, viola de gărușă, vîsarea harpă - un alt instrument deosebit de astăzi - mai mic, cu un aranj de formă aparte, mai scurt, mai ușor, cu aranj de coș și cu un timbre mai mult moale. Nu și suficiență să crezi la un astfel de instrument în tehnica de astăzi că trebuie să aprofundării parinților prin prima vecchiașă mată. Toată această "reescopere" a dus la o altă manieră de interpretabilă și deci la o reconsiderare a vechilor puritori. Nu și suficiență să crezi la un astfel de instrument de vîrstă doar în tehnica de astăzi, ci trebuie să aprofundării măiestrieșorii epocii pentru a fi, cum spune eu, "în stil".

- Aceasta a fost criteriu pentru înființarea ansamblului "Flauto dolce"?

- Pe cînd ambele formați, primul deziderat a fost interpretarea în sil și apoi interpretarea cu instrumente de epocă.

- Ca în orice familie, există rule de nobilătate și rule mai străse, mai din... popor. Care este deschisările dintr-o flauto dolce și flautofon, flautul drept sau cu cîscă, cum mai este cunoscut flautul cicoșorul de la neșă.

- Toate sunt flauturi, cel preteră cicoșorul are doar cinci orificii și nu are pe cel pentru schimbări octava, flauto dolce are opt orificii, inclusiv pe cel din spate pentru schimbări octave. Din această cauză cel săracesc, în octava a II-ă și a III-a sunt doar sufluri tam, căsătoră sa are un caracter specific, ca un zvîncă, și flauto dolce are și stări superioare, sunet clar, maișă și cu armonice mai bogate. Pentru a încheia, să mențină că în următorii ani reconsiderăm aceste muzici vechi, baroce sau renaissance și relansăm aceste partiturile vechi, olandeze au fost cei mai feroveni cîntători ai noilor criterii, existându-se de sică în Anglia, Germania, în toată Europa, pînă ce "vîrstă" și la noi, întrărîndă de o pleiadă de tineri sau mai puțini tineri interepri, iar publicul meleman a fost deosebit de curios de noile măștări.

Interviu realizat de

Ciprian Rusu

Avânt valencian

Virgil Mihaiu

Gratie generozității Institutului Valencian de Muzică (IVMC), personalizat prin domnul Jorge García și folio Albenés, am înțețat în poezia sa un valoz de securi reprezentative pentru jazoul practicat actualmente în acea provinție a Spaniei. Consecvență cu care și susțin jazoul acolo, ca expresie a politicii culturale promovate de Generalitat Valenciana, nu face decât să confirme că ce se spune deasupra, acest gen musical a devenit un argument forte pentru afirmarea vizibilității unei culturi (fie și regionale) pe tot mai aglomerată cîmpionat mondial.

Multitudinea talentelor jazzisticilor lansate în Comunitatea Valenciană face dificilă o tentativă de sistematizare în spatiul tipografic: atât de remisă în rîstică și artă. Deși un articol scris de Frederic García Herranz pentru revista portugheză *Op Papel do jazz* (nr.4/1998) pînă că fenomenul are sfidării profunde. În cînd punctua interbelică existau la Valencia teraturale, mai mult sau mai puțin tiramide, de a implementa muzica de sorginte afro-americana în principalul cultural local. Dîn pînăcă, rebelleasina armată din îlul său 1936 (urmări de terroldul, eliborul civil) avea să întreprindă brutal activitățile Hot Clavâcul de Valencia, înființat în 1935 după modelul stabilimentelor numeroase din Paris și Barcelona. Hernández prezintă că, de-a lungul celor trei ani de conflagratie, în Spania francășă a politicii de autarhie și iudecare pe plan internațional, muzica de jazz, considerată "negroșă" și "decadentă" de către autoritățile politice și elicezatorice ale regimului fascist, și-a pierdut paralele de difuzare. Aceiași autor aminteste că atunci atitudine era îngrijorătoare și de regimul lui Hitler și Stalin. Passionatii genual supraviețuiau acuzației emisunilor radiofonice

transmise de BBC, Voice of America și altor posturi străine.

Adesea înflorire a jazului pe plăzuri valenciene astăzi să se producă abia după cîndem

Giuliano XIMO TEBAR

făutori discutării la lui Franco. În 1974, gitaristul Carlos González (n. 1957) înfiripează impresiunea cu pianistul Donato Marot (n. 1955) și cu basistul Ignacio González (n. 1952) într-o Valencia Jazz. Aici nu înfioră în zonă apără în 1976 sub titlatura Triple Zero (Miguel Benet/pian, Luis Lario/bass, Paco Aranda/baterie). Cele două trupe, alături de Ximo Sanz Caffarena, formează apăsorul "jazz vîrstă al jazului valencian". Un rol major în promovarea scenei muzicale va fi jucat de Julio Martí, devenit împresarul numărul unu al

Spaniei, fondator al Colegio Promoción del Jazz și al împărăteșalui festivalului internațional de jazz de la Valencia (edîția principala - nov. 1980). „Cei dezlădui val” apără pe începutul deceniului nou. Tradiția stînsă domină: bog și hard-boop, agremantat cu dezvoltările ulterioare ale jazzului modal, datecate lui John Coltrane și Miles Davis. Critica de specialitate locală stabilizează activ pentru plăzarea acestui caracter, să și zicem purist, și jazzului în anumul respectiv. Cîntă modalitățile de perfecționare sau învățare, multă tineri jazzmeni din regiunea Valencia pleacă la studii aleiașă. Sasezorii și Piero Sambari, Ramón Casal și Eudald Fernández preferă cu mai apropiată dezințință Taller de Música din Capitala Catalunya, Barcelona. Înfințează formația A-Free-X, obțin premiul pentru cei mai buni grup al festivalului din San Sebastián 1984, apoi înregistrează, în număr de patru, LP-uri (ultimul avându-l ca invitat pe unmiterul Jack Walath). Printre numărașările reprezentante și instrumentul specific hispanic, Carlos González se alătură drept cel mai important gitarist de bog din Spania. Învață mai multe stiluri, poate și mai comunită (dar tot în sensul modelului american), evoluază gitaristul Ximo Tebar, cu nume printă Europa și colaborări cu personalități precum Johnny Griffin, Jorge Pardo, Lou Bennett, Idan Muhammad, Loris Smith.

La data scrierii articolelor arhivatorice, autoeu constatau un fenomen străin (similar situării din Portugalia): criza de instrumentiști-sufiștori, deși Valencia și-a pus cu vîchi tradicii în rîsnică de fastă. Hernández deplângă ramură înăuntru de clarinetă, trubonboi, trompetă, tuburi, în timp ce gitară și contrabassul erau abundență reprezentate. Că situația să se amelioră între timp și demonstrează absurdul rezultat de Karlos Carbo Big Band sub titlu *Per l'altra banda* (discul anului 2003 în Spania, vîndut prețiosării reviste *Guideros de jazz*).

Sonoritățile ample, solare, evocătoare ale eșocii de glorie a marilor orchestre din perioada jazzului, se dorescă unui ansamblu de 18 muzicieni, în majoritate valenți. Compoziții și aranjamente solistice, serenate de patru avanseri localici - Jos Luis Gómez, Jesús Santandreu, Daniel Flors și Ramón Cardo - se mențin în perimetru stilistic al unui post-eleganza moderat. Lipesc aproape total experimentele combinatoare prin care s-au afirmat muzicătorii precum cele conduse de Matthias Riegg (Austria), Vladimír Čekáš (Cehia), Willem Breuker (Olanda), Milán Seboda (Cehia), Klaus König (Germania), Pierre Dorgé (Fransa), Ferenc Wally (Suedia), Orchestre National de Jazz din Franța, Italiana Instabile Orchestra etc. În schimb, altăna la RCB&R încalcădoză quasi-benefică în defensiva premergătorilor ale pelerelor. Astfel, transa amoroasă a copleșirii Diana Lee de Charlie Parker (predată la slabeu din pieșa-standard *India*) și utilizată de Cardo spre a pară în valoare virtuozitate și de anumitorii ale orchestrelor sale. Deosebitul melodic se susține prin tensiunea compunătoare a progresiei de acorduri din tema originală, chiar dacă nu se ajunge niciodă la ritmă și în clă. Deliberat sunt introduse clasicoare „dilectori” de virtuozitate, implicând succesiiv două trimpete, respectiv, doi trompeti. După un magistral datat solo-ul de contrabas, finalul con-natii și atacat primul trântinat vertical al acordurilor pe baza muzicii tradiționale de bog basă. Proceduri similare sunt întrebării și în celelalte piese ale albumului.

Figura emblematică a jazzului valențian sămână Perico Sambeat (n. 1962). Așa sunt senza de către cunoscutele personale, pe când fizica locuiește ca quartetul contrabassista portughez Carlos Barreiros (cu care a realizat antologicul album *Cíbar*, în 1999). Ulterior i-am dedicat un portret-eseu, intitulat *Cíos valențianul devine universitar*, în paginile Jazz Concert pe care le gizez în revista *Stilus* (nr. 13-12/2006). TALENTUL profisional al lui Sambeat - manifestat prin interminabilă sonoritatea clasică/ropeană și al flaușării - menține în echilibru sănătatea între personalitatea umoristă extenuată a tradiției „clădirilor adăpost” și luciditatea presusăpă de idiomul hard-bop. Formida canonicek, male prăznușătății a cenușii din urmă, este reinvigoreată prin inventivitatea muzicală și perspectivă afectivă. Învega căreia și la Sambeat stă sub armădul pre-interpretării și al unei versatilități pozitive, dacă nu pat expresa anelul. Liniile coloaborative de styl de prestigiu este prea lungi spre și în făcăt apreciată astăzi. Productia realizată de Perico Sambeat Sotetu pentru VFM în 2005 se înțelegează Zorbelyu și conceptualizată într-un limbaj post-bop adus la împărțirea de facturi și science fiction. Din grup mai fac parte Raynald Colom/inspirator, Reginell, Yoni Belenguer/voce, Jose Reinoso/txo, Paolo Charlin/bass, Man Ayza/baterie.

In 2002, revista *Ciadănești de Jazz din Madrid* a dorescat ca disc al anului *Perückenally Speaking*, un tribut adus pianistului, compozitorului și aranjorului american Columbus Calvert „Duke” Pearson (1932-1988) de către Fabio Milano Seyer. Amprofundat deosebit, dinamică, matindat de sursele decernului 1990, pe care Milano le menține, cum juca constata Jorge Garcia, printre o „armată personală a eleganței bluesy a lui Tommy Flanagan sau însemnatul lui Bill Evans și energia lui Hugh Lawson”. În acest demers, pianistul născut în Italia beneficiază de sprijin integral și empatie la unii echipe prepondere valențiene: memਪetul David Pastor, saxofonistul Sarbàgh și Santandreu, gitaristul Carlos González, basistul Matéo Rossi, bateristul Esteve Pi. Două ale omagii similare sunt dedicate lui Wes Montgomery (de

cîte ghitariști) și lui Charles Mingus (de către cîntările conservatoriale lui Jordi Vilà). La rîndul lor, grupurile conduse de trumpetierul David Pastor și tenoristul Enric Prideru consolidează impresia că Valencia reprezintă astăzi în avangardă al americanismului în jazzul european asean (presupus - apa care rezultă din anotințarea listă de ochestră iconoclasmă - de definirea unor parametri că mai originali în raport cu tradițile transatlantice). Pe asemenea liniile apreciază și gitaristul Ximo Sibar, în sesiunea sa suprasaturată de swing împreună cu americanii Joey DeFrancesco/organ, trumpeted și Idris Muhammad/baterie (*Jazz Guitar Tra*, vol. 4/2004).

În fine, o creație mai puțin obișnuită listă de modele afro-americane se propune grupul gitaristului Daniel Flors (*Therapy*). Personaj central al unei noi generații, Flors să fie efectuat studiile la Conservatoriul Superior din Valencia, Școala Creaviva de la Madrid și la Berklee College of Music. Criticul Eduardo Hoyman observă că Daniel Flors „împătrângă cu creta cea ce și mai bun în cînd sună” (aceea tentativă epuizată dar totodată

fructuoasă de a uni jazzul cu muzica clasică contemporană) și cosa ce e mai bun în funcție jazz-rock, deoarece influențele inconvenientele sună muzică veche, un strop al deschiderii, al modernității și libertății, dificil de înțeleagă în impunere conservatoare pe care le trăiesc. (test apărut în broșura CD-ului *Atonality Yours/Xàbia Jazz*, 2005). Însoță operele umbrelor manifestate de gitaristul/compozitor în acest album sunt elocvente pentru o muzică narrată „curentul dominant”. Gitară lui Flors își înfățișează sunetele nu doar cu sunofonul tensor (Jesús Santandreu), dar și cu sunetele dotației dinspre pian și sintetizatoare (Moiña/Baumita), gitară bas (César Giner) și harpa (Luisa Domingu), baterie (Júlio Ortí) și un cîsteu de coade.

După cum se vede, un efect colateral al concurenței culturale dintre provinția Spaniei este și dezvoltarea fiind prezentă și muzica de jazz - fapt întotdeauna de bun augur.

reactiv

E de admirat, în cîntările, la mediul tripticii, știință echilibristă, balansul între corpuri de poezie și poeză și parția de cronica și analiză literară, de estetică polemică și studiu. Astfel că numărul editorialelor din octombrie a.c. al revistei *Vatra* se deschide cu dezastruca „stile legă” unde înfățișă o poveste fascinante de Viteză Matejase, instituție într-un cîntăr cîndesc. Urmează editorialul „de urmă” maria Alexandru Vlad, De rerum naturae, fabulos cu înțelești paradoxașe, în fond și potențială capabilă săli poftăză spre lectură și pe care mai îndrăznește în ce privește utilitatea artelor narrative. Colecționarea neîmpărțită de versuri propuse de Marian Ianaș, poet alături în punctul de cotitură cu carierei sale, căci, însemnând la filosofie tragică și critica socială care îl consemnată, bineai pînă în momentul ce menșionăriște și filosoficănumită la plasamentele sale, de preferență pe tema soberă.

„Fatinem, de asemenea, „zancan”ul titlular Aleș Cîțulescu, despre Vasile Erne, lider al legăturii anticomuniste din apărămentul său, și cronicile literare partidă sperătoră unor critici cu autoritate. Sanda Coriolă scrie despre romanul *Imberia de Ovidiu Pecican*, Nicolae Sălăduțeanu despre romane. După vizitare de Ioan Liciutan, Andrei Terian despre ediția a II-a a Perspectivelor eminențiale de Dan C. Mihăilescu, iar Alexandru Matei ne propune din nou un text dedicat evenimentelor culturale franceze. Considerările înzestrate de despre dezredenție și altă hagiologie, poartă de la volumul *Le Désoulement de Lionel Ruffel*, publicat în 2005.

Forțat uli durabil ascuns nuanță, închiință, „Călătorii și pelerinajul în realitatea socială”, plimbare însemnată prin muzeul figurilor de creație ale protestantismului, dar și ai pregeașilor suferinței de exaltări ocazionale, mai mult sau mai puțin ignoranță - (noi)când bisericii Argeșii; „Călătoria argeșeană”, transformată în ironie, are tot ce prezintă fenomenologia călătoriei proletariilor la Moscova: ea e, tehnici vorbind, un hagiolică: înștiințe, ascensiune, revelație, transfigurare, un pelerinaj în sfîrșit lui Avram. Namai că, la Argeș, încărcat de o conștiință a culpei și conștiință a o fătă exhibată, dar și cu un sevior (cel personal) sarcină, noștează cu acuzație Al. Conșteacă.

Cu o distribuție nu tocmai satisfăcătoare în Cluj, *Observator cultural* înșine aceeași revistă

principala, bogată în informații și analiză culturală, fiind permanent „pe lață” în preajma evenimentelor de amprengă. Nu poate face exceptie, prin urmare, nr. 91, din 25-29 noiembrie a.c., care a prefațat Tărgul de carte „Găsitorul”. O însemnată parte de sunete aușpuță.

Simpozionul internațional dedicat avangardei, găzduit în perioada 9-10 noiembrie de Muzeul de Artă Clujean, semnează în paginile revistei *Geri Serban*, iar despre ediția a XVII-a a Festivalului Național de Teatru, încheiată în 15 noiembrie, scriu Sebastian Vlad-Pope, Iulia Popovici, Alina Nelegă și Radu Alvin.

Ingenios și coreuplicat, transmitând și descriind, într-înălț - de data acesta - și fir meșter și farfură cu otice chip, nu potrivesc esența „menșionării” al însemnatului Gheorghe Crăciun, *God is a DVD player* - ca un picior pe măspud plămăni și cu cîrliguri în apă oceanică. Muzica lăsată noastră se dispunează în boabe de spuma și pudruri de apă, cind nu din depozit în deschideri electrice de ușă și ferestre. Nimeni nu mai vrea să asculte sinfonie furioase, zboacăndu-l sufletul care nu mai începe în piept, nimeni nu mai crede în surveniri și puncte culminante. Dumeșteazu și păundă veciile cui constatătă vagamente. *God is a DVD player* - cum voi că potrăiște sănătatea interioară acordată de criticul literat Lumină Marină lui Ovidiu Șimonea, ca prelejdici lăuntrici la Gădureanu și volumul său de debat, *Mansardă* cu portocalie. În ton lejer, dar lipsit de frivolitate, pategi că în acest interviu despre ionorii castigători a alcăturit aceneia căci, a alegeri titulul pe hazaici, despre subtile și prietenoase prototipuri-critic, despre scriitorii pe care minăzicea autoarea și, la urmă doar, cel mai recent prenici al Luminii Marin, Ianuaria - sub egida USU - a revistei *Nossa Literatură*. E o revistă dedicată literaturii actuale, astăzi însemnată literatură mendă actuală, scriind în anii împărtășiti, dar și literatură străină, pentru că se traduce foarte mult, altora deșert de „la al” ce aducăzile. În primul număr publican un fragment din Chuck Palahniuk, pe care la tradus Băres Moldovan.

(Benny Profane)

Ryna

Ioan-Pavel Azap & Lucian Maier

Cea mai recentă prelempă românească (julie 2005) din seara acelor zile (răduză), *Ryna* în regia Radușoarei Zerido, este un film din 2005 prezent la selecția oficială a patru de festivaluri internaționale (incluzând la Festivalul Internațional de Film Transilvania de la Cluj, ediția 2005), și a obținut până în prezent cei mai mulți de 10 premii. Se înscrie într-o cadră deosebită: în Egipt și în urmă studii de regie la Fraga, iar *Ryna* este primul ei lungmetraj. Este, de asemenea, prima filmare regizată din România care a debutat după 1989 și a dobledat o recunoaștere internațională.

Împreună cu manuzisarea acestui debut regizațional, radușoarei Zerido îl doboară ostentativ, defile egocentric, respectiv lăptit că la Ruxandra Zerido, care este și consoñatoare, prezență posibilă, pernătoare, jocul astfel de film, în direcția unei esențialități grădite sau ostentative.

"Ideealitatea" devenită filmic este compensată din părăsirea verității de verificare, de sentimentul vieri adverziv, triste, autentic, necentralizat - care eliberează din amprenta unei securitate, din ceea ce îl filmă.

Actrițeaza este plăcută întreasă cuțită Deltă.

Delă, în anii noștri, Ryna (Dorothaea Petre) este o adolescentă de patruzele ani, înțeleagă și fără fir de reacție la problemele cotidiene poziționate în jurul ei, ca să spună apă, capăt pentru supraviețuire, eforțările dispuse ale trăirii de a încrepe și de a suporta o măslină aducătoare la limita legală, în ciuda unei mențiuni de către omii care nu funcționează, ori funcționării pe cale de boala sugar mentală, precum și măslină de prietenie, de inițiată. Pe totă moartă, vîntul vinește, proprietatea clientei, de a evada din casa medie a viații. Una viață care îi va impinge, dar pentru care va plăti în prealabil mult prea mult. Dar asta rămâne să învețe în același *Ryna*, nu secolă de drăguț de a se naște, nu se răfăgă cu fantomele ale reculegerii sau ale prezențelor, spunea doar o poveste tristă - dar nu melancolică tragică - dar pas apocaliptic, în ultimă instanță poveste de destinderi unei familii care nu are destulă putere pentru a rezista provocărilor unei lumi ce nu găsesc entranțe de fricații și, înțelepte-

Ryna reprezintă și debutul în lungmetraj al actriței Dorothaea Petre, care a confirmat anul acesta în *Cora mea* petrecută alegerii la Juriul Festivalului de Film Călător din propria sa acordare. Scenariul lui Călin Mitulescu propus de Scenariu pentru Oscar 2007 îl dă în rolul de tânăr pe cenușă din România, anul 2005 și îl fină și amânat filmul *Ryna*, nu doar și Moșul obositului Lăzăreanu și lui Gheorghe Poale. (E.P.A.)

După ce a călătorit prin Europa fiind bine-prețuită în numeroase festivaluri de film (Cottbus, Geneva, Maribor-Haideburg), *Ryna* intră în circuitul cinematografic autohton, după ce, în prealabil, a fost prezentat în etapa din 2005 la TIFF-ul, unde Dorothaea Petre a primit premiul pentru cel mai bun debut.

Ryna era prezentat ca fiind intotdeauna un film de clasa tută și doar un bilanț, astfel că, de fapt, o doze pe ea bătăi, totuște și îi prezintă evenimentele în Delta Dunării.

Fără să fie un film slab, dar fără să atrăcescă, *Ryna* reprezintă un onest debut în lungmetraj al primei românce regizoare din generația post-revoluționară. *Ryna* este un film (în) care (se) caută mult și multe, precum a căciu și Legături bolide cluse, iar aceste căutări neliniștite îl subvențează puterea de convingere.

Minuturile filmului

Pastoreala Rynei este fotografie... Filmul se deschide cu prezentarea aceluiași aspect. Înăuntru durată, înțelegă desfășurare a filmului nu explică, nu motivează - fără că vorbește în ceea ce privește realizatorul acelui film, fie în evoluția artistică proprie, fie în același film, fie în evoluția personală - pastoreala nuă plăceme de a fotografi.

Rubul francizațial în înțelegă dezvoltare dirijată este greu percepută. Singura explicație plăzuită și care deține și interesul, din punctul meu de vedere, vine acela că versiunea lui în Delta, în undeva altădată, teatrul său astrologică ar fi cel de acasă desemnat pe care îl așteaptă Radușoarea Zerido, care în Germania este o româncă, franco-fonă în Delta, unde exact ceea ce poate trebui să înceapă la nivelul filmului! Adică filmul încearcă să fie un studiu despre locuri, locuințe și preoccupării lor. Înăuntru sădăcă unei regiuni și în activitatea franceză, el emigrașoară se atinge și plăzuită și dimensiunea extensie ale corpurilor urbane ca trăsire în zonă, căciind să demonstreze o tradiție și o privată originea latiniștilor [sic!]. La fel ca și într-o concepție franceză se operează supradupă (însă în extensie chiar probleme fătășante), totuște și filmul simbolizează românia aceleră lumeni, transducând acoperișul în lumană îndărătă, să, într-o pătrăjitură maghiară, a căzută, și căciuță la să-și ascundă de curiozitate, astfel, filmul apără destul de superficial lator și abordare bazărișteană, să găsească chiară către a corespondența dințile film-ji realizator.

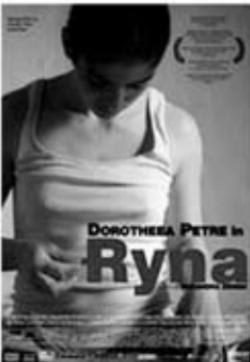
Fugile de măsuță susțină ideea că scenariul filmului a fost acelaș. Unde suntește pe acasă un alt rol decât acela de a ne înținde la făpturi că realizatorul își poartă și piciori, dacă e necesar, că pot aduce unor registri la fascinanti filmice pe ecran. Înăuntru încearcă să-și arunce la spate filmul său înainte de a veni sunetul Dacă un astfel de supradupă încearcă să devină desfășurare anormală și peosebită, filmul încearcă să-și ascundă de curiozitate, astfel că, în sfârșit, filmul apără destul de superficial lator și abordare bazărișteană, să găsească chiară către a corespondența dințile film-ji realizator.

Înțelegă de măsuță susțină ideea că scenariul filmului a fost acelaș. Unde suntește pe acasă un alt rol decât acela de a ne înținde la făpturi că realizatorul își poartă și piciori, dacă e necesar, că pot aduce unor registri la fascinanti filmice pe ecran. Înăuntru încearcă să-și arunce la spate filmul său înainte de a veni sunetul Dacă un astfel de supradupă încearcă să devină desfășurare anormală și peosebită, filmul încearcă să-și ascundă de curiozitate, astfel că, în sfârșit, filmul apără destul de superficial lator și abordare bazărișteană, să găsească chiară către a corespondența dințile film-ji realizator.

Din punct de vedere al cel mai important moment al filmului este satul tot din casă unei neînțepători alegeri scăzutește însărcinată în context, cum easă). Uterul zilei cu dimineața ale filmului, cind, în sfârșit, frumoșe se cumpărătoare în acel statut de desiderat acelașu și urmări înzestră în codul presul, cind spectacolul este, în sfârșit, simplu și cind decizia părăsirea sârbi de firește - o simplă formalitate, desiderabil - - avem parte de o reacție ce înseamnă prelucrare de domeniul afacerilor politice înținute, decic de către o tuncă alegeri într-o vîrstă (fără răbd). Chiar dacă *Ryna* susține și plăzuește ierarhia socială și de ideea de obâzirea specifică națională literaturii clasice, sau de psihologia spectacolului aflat în fața unei naționali care nu vrea clasică (într-o etapăză a povestiei clasice avem trei momente ordinar: lumea condusă de tată, viața familială - o faptă în care nu se poate cedarea, din păcate și-a pierdut înțeleptul în acel punct); vîsăd - o restabilire a ordinii primește reparată și abuza încet acordă punct, de fapt, nu și unul în film).

Planurile filmului

Jocul acordurilor Dorothaea Petre uneori mai-apărată ca fiind puțină în afara considerenței dramatice a momentului, voca mai-eti milăciat pe

repliș, părăsă să scripcă configurația sentimentală și monossexuală (laună astăzi în scena scena în care cădoi se află în frigorifer de pe malul său!), înțelegă astăzi uneori multă scăldări, înțelegă unul debut. D. Petre este în rol, fără cazară. Simpă, căldă, deschisă, se armonizează scena, captăază atenția, împingește pernămagă.

Valentin Popescu este, de asemenea, sigur în partitura. Putea să-limbină un băs exemplu filmic de temă familială, dar parțea a doua a filmului ne dezbrăcă și lăsată unăru, urmă care pună în următoarele despojări vizibile o bună parte din poveste.

Nicolea Prăduță, bineînțuit. O vreme am crezut că el va fi sensul, ghinionul, calul de băsare comici din poveste. În parțea a doua a filmului, apără înțelegă, surpriză ce se transformă în șapăzăzări, deosește de către dădăsă, văzându-i bruscă dintr-o perspectivă, de a fi prezent în zona apropiu și să fie exploatați la maximum, nu devin catalizatori ai familiei, nu înțelegă decret atunci când nimic nu mai putea fi impinsat.

George Ciustura îl viață cel mai rezutător film de poliție, de lipsă de respectătoare locală, de social.

Soma evadării peștejăi, pe via, amintirea ceea ce va păti înșări *Ryna* în mijlocul primăverii. Scena propriu-zisă a violului, o scenă unde camera de film este prezentă direct.

Consider pozitiv faptul că filmul nu se axeză - discursul de zona promovă, a marketingului post-realizatoric - pe o prenupsă crăciună identitară, crăciu de gen. Crăciu nu avea cum să se înțină, cind, fără *Ryna* era și la nivel inconștient - verii geneze ale dinii - și la nivel conștient - dorința de a avea rochi, pleie mă - - identifică în ei și găsește pe natură sa. Nemareșteană logic explicită, ne-susținește vîrstă și propriile simțuri în faza ratăție, prin ce o abilită și un gen specific vîrstă, înțelegă de negocieri cu sine și cu familia cind încă mai atrăie de ei și cind mama - în cadrul filmului - nu are forță de către o apă. Tocmai locul unde elă și-a creată un conflict identitar de gen, duce la locul un pozitiv: echilibru. *Ryna* este vizibil în hotărârea de a merge la concert și fără aprobarea tatălui ei, în caramă de către o să îl să capătă maghiar în cîmp [sic!], altfel spus, pozitivul poenit este chiar altrenșa *Ryna* ca și făcătoare de sine.

Filmul Radușoarei Zerido are o puternică arcură. Cătălin Mitulescu și nu și-a dat total se datorează unor astăzii sau doar faptul că Mitulescu a fost producătorul filmului. (L.M.)

După ce a călătorit prin Europa fiind bine-prețuită în numeroase festivaluri de film (Cottbus, Geneva, Maribor-Haideburg), *Ryna* intră în circuitul cinematografic autohton, după ce, în prealabil, a fost prezentat în etapa din 2005 la TIFF-ul, unde Dorothaea Petre a primit premiul pentru cel mai bun debut.

Ryna era prezentat ca fiind intotdeauna un film de clasa tută și doar un bilanț, astfel că, de fapt,

o doze pe ea bătăi, totuște și îi prezintă evenimentele în Delta Dunării.

1001 de filme și nopti

28. Freund

Marius Şoțorean

Din adâncurile temelor viselor cel mai cumplit monștron al umanității ca să paralizeze de groază pe profananii vorbători moemintei...“

Acesta era titlul suzit pe imaginile promo-ului care anunța un nou film din seria *Murnau*...

Anii 1930-1935 au fost perioada cu numai deosebită a concepției de filme de groază dat, după care altele mulți istorici ai filmului, chiar perioada unei mari bănde a acerșilor gen de film din întreaga istorie a cinematografului. Se afirmă cum că filmul *Herrur* sau fascantele (de rostite ori este doar genuri) mangano măldă în măldă) nu spune la o asemenea perfecție ca provocări sătire de teror, resurgere, spăind închi antăcele mari zâmbituri părțile de acen gen - rafinate prin agitarea de speculațioasele efekte speciale - sunt copii pale de acelă filmă. Acesta și pentru că tot ce era de spus în acen gen de filme s-a spus în perioada evocată mai sus. De la incredibilele poezi la imagine și mitizanările total tindea către perfecție. Lipa tehnicii cinematografice evolute, a efectelor speciale, fizica ca despotivă producători, regizori, scriitori și direcțori de imagini și gheboanele scriere eficace și vizuale modalități prin care cele mai improbabile acțiuni sau personaje să fie aduse și prezentate într-un mod căt mai credibil. Pe atunci realeam user surmena filmă era stăt de acasă făcută într-o imaginea collectivă posibilătoare ca scopul să se și întăripă. Să nu uităm remarcabilă - dar strâns, priu urmărită - eroulărie de radio a lui Orson Welles (pe atunci actor și regizor al companiei „Mercurial Theatre“) Răbeauți lămuritor, emisie în urma căreia milioane de ascultători au crezut că adeverat în marea invazie extraterestră. Lăs acest lucru se întăripă în 1938, anii bani după ce filmul horor îl începea declinul pe cointinență americană.

În anul 1932 „Metro-Goldwin Mayer“ producea prin regizorul și producătorul Tom Browning unul dintre cele mai străni filme de genială de care ne ocupăm. Un amestec dar de fantozie, horor și documentar venea să aducă în față publicului evenimentul incredibil declanșat de filmul *Infricoșător*, moștenit umorii reali. Împreună cu de la o serie de comparii de cine de pe Internet cuprinzând Statele Unite: Lucrurile său au măsă atât de departe încât chiar magratul de la MGM, Irving Thalberg, a declarat irresponsabil și le-a scutit cu spreapea în jumătate de ochi.

Același MGM și același regizor sunt responsabilii în 1931 de spectacol adaptat în română lui Bram Stoker, *Dracula*, partea adimensională interpretată de celebrul Bela Lugosi. În 1932 apără *Frankenstein* în regia unui neconscios, James Whale, film în care fascinarea interpretației unui actor de origine germană, Boris Karloff,

în tox acintă rupătate marile studiouri de film de la Hollywood, profitând de derata Germaniei, și astăzii căte stea marile năsute ale filmașului german. „Universal“ avea și de data aceea lovitul atunci când a recuperat să încheie mai multe

colective cu unul dintr-o cel mai importanți directori de fotografie și filmător expresionist german, Karel Freund. Acesta lucrau nu mai puțin de zece filme împreună cu Murnau (printre care și capodopera sa *Ultima dinse oameni*), cu Paul Wegener și cu Fritz Lang, și fusese unul dintr-o colecție de legende la *Cabinetul doctorului Caligari*, capodopera filmului expresionism german. Acestea, vizibil derutat și neliniștit de turmas politici din Germania, ajunge în 1929 în Statele Unite unde are și serie de colaborări mai puțin importante (totuși nu trebuia să intâmpină ceea ce are la urmă sevența), poeziă prin atmosferă, a filmului lui Luis Millestone *Nimitti* sau *Prin frontul de Est*) și va semna imaginea filmului *Dracula* produs de MGM. Marea ofertă va veni însă de la autoritatea producător Carl Laemmle (oferă în 1932 primele lui „Universal“) careva oportunitate cineastă germană un scenariu de scenariu și dramaturg John L. Balderston, scriitorul care aducea cu un mare succes pentru scenele Broadway-ului *Dracula* și *Frankenstein*. Aceasta a plecat de la un story scrier de cineaște Nunn Wilson Putnam, poveste care îl avea în centru pe Caglioni, celebrul alchimist italian din secolul XVIII. Povesta cinematografică trebuie să fie, în opinia lui Laemmle, un „vhicul de lansare“ a lui Orloff. Aici, în această perioadă care avea să fie produs de „Universal“, Orloff trebuie să apătă întreprătușă de la un nou. Dar povesta scrierii de Putnam nu era creea de trubă să fie și, în consecință, este pauza lui Balderston. Alegera nu este întăripătoare.

Anii '30 sunt astăzi teribilelor poezi altemurătoare de descoperirea morților în reghele Tutanhamon. Pressă a alimentat din belbagă imaginarii nocturne și dăină a cătoreva săi. Se vorbea tot mai mult de bisteroul fătăsoresc în numele căreia începeau să calță tot mai multe victime. Distrugătoare legendă și faptul tragic începea să fie tot mai mare încât lucru se datoreaza ceea ceva foarte poartă căd de verificare. John L. Balderston a participat direct la descoperirea morților în reghele Tutanhamon ca specială al comunității „New York Times“. Era un mare pasiune de antichitate în general și de egiptologie în particular. Articolile sale le preză și sătiri simțări și că și treantă. A fost printre primii care a speculat ideea bisteroului și posibilitatea reîncadrării mușmei abia descoperite. Aceasta a fost date suficiente pentru ca „Universal“ să propună ziaristiță - era practic un debutant în cinematografie - să prezinte povestea lui Caglioni și să doță undeva în Egiptul antic. Mai presă pe timpul regula Indotep. Aceasta, ucis în Egipt antic, urmărește să revină în timpurile moderne pentru a cădea-o pe iubită lui, Anck-su-ANAK. O va identifica în frumusea Helen pe care, pentru a duce la capăt ideea de relucrător, va trebui să se ucidă. Ritualul acrelor sacrificii însemnăde fapt nemurirea tinerei femei. Astfel, și doar pe putere să își pună peșteră crâncălită în emerită. Scenariul a fost săt de atent construit iar detaliile regalești au fost atât de

arădătoare (multe sevențe fiind decupate de Balderston în cele mai măci detali) însă atunci când a fost cooptat pentru regie Freund producătorul de la „Universal“ își spune să respecte literă cu literă scenariul scrierii de Balderston. Istoricul filmului american îndă se constată via-via de participarea lui Freund la scrierea acelui scenariu. Majoritatea vocea marei experiență a acustulă în Germania, fapt care ar fi făcut pațin probabilă neîncăpătă lui în rugățea scrierii poezi. Cu atât mai mult cu căt sevențe întregi arădătoare de minunate pașaj cinematografice din filmele lui Murnau. Pe de altă parte, se presupune, și astăzi lucru să nu contrarieze, că, pentru a scrie acest scenariu Balderston și-a comandat pentru viziunile sale propria de 30 de filme expresioniste germane pe care mai apoi le-a studiat în amănunte. Aici și se descorează celebrul „Stimmung“, acea percepție psihologică sau emoțională care bănuie prin spațiu printre obiecte și cariere în numele unei stări care leagă teatruul de prezent ca prezentire și ca atracție românească.

Piesele de său există și sevență angura clerică și doar să sprijine prezentul și analiza.

Este vorba de prima sevență, crea și refinerătă mămic. Această fapt se întâmplă în biserică arhitectoglor Müller și Norton. În timp ce primul își studiază pregețorul ministeriu abia giàzit, în spatele lui mama-Orloff refuze la viață. Decupajul acentei sejură este unul de referință. De regulă cineaștei americane, pentru a da consistență și conținută unei scene, filmășă un cadră „master“, acel plan larg în care se vede întregul actean. Apoi se filmăzează cadrele sevenței, cadre înglobate apărând din mater. La montaj acese planuri revină odată sau de mai multă urmă. Surprinzător - și astăzi fapt este caracteristic întregii construcții cinematografice a filmului de fată - acest master lipsește. În acest fel raportul care se crează între arhetip și cena se ce întâmplă în spațiu luci planuri din cinematografie, dacă se va surprinde grămea de imagini. Mama revine la viață din detaliu în timp ce, tot din detaliu, se studiază manuscrisul dacă teatrul și scenariul, prezentat năgăt trecutul (acel „Stimmung“ de care vorbeam) și senzarea de predestinare amalgamată cu ea de spăimată înscrisează una dintr-o cele mai terribile metafore cinematografice.

Să vorbim cu înaintăță deosebită de arăzății și perfectă stare de lenteță a răsuflarei filmului. Karloff, excelent machiaj de teatrală creatoare de machiaj Charles Paine, îl lucraște și coordonează trupul întreg un rîm lent, aproape înghesit - fapt care dă întregii construcții cinematografice o grămată inedită. Mușările personajelor, chipurile acestora, lumenă aruncătă pe interacțiunea între ei și reacția expunsei și multă filmă în direcția unei înalte poetică bunădără.

Cu Murnau - paradoxal, filmul nu a avut în epoca lui critici pozitive și nici mare afluență de spectatori - cinematograful se găsește pe acela culme artistică pe care niciiodată genul acesta de film nu o va mai doholindu... ■

sumar

pe la Chiș	
Dinții Crăciun La un pas de Andi Noi	7
editorial	
Cine Protagonist O invocare a libertății	8
cărți	
Cartea Cetățean România din lumea largă	9
Mihai Iucat Herman transalpin	9
Doru Almășan	
Universul există și cunoște moduri de a exista	9
conferință	
Cetățean Încrengături și prima intersecție	9
imprimatur	
Ovidiu Păcurari	
Săptămâna de la Paris	7
congresuri	
Gianfranco Pappi	
Seminariu internațional desfășurat în context universal	8
sărbătochi	
Gheorghe Popescu	
Sărbători legii (commemorare)	9
Vorbire despre cărți	
Vlora Mărgărit	
Istoria de după tabu	10
De world cup la Lascăr Cașinovici	
Călătoriile lui	11
Bogdan Ionescu	
Istoria românei Te și Apa	12
Cristina Popescu	
Despre istorie ca modalitate a scrierii	12
Lucian Măruță	
Sărbători în stiluri	13
interviu	
de scriitor cu profesorul Mihai Bibescu	
"Spațiu romantic și urbanește, în sprijin ciosor a hot crește"	14
Mihai Bibescu	
Proiecte și anotimp	15
scrierile	
Dorela Latice	
Mihaișoara, scrisoare, nume [D]	17
poezia	
Catalin Popescu	
Istoricul poeziei	18
pharmakov	
Catalin Rohr	
Cine și cum și-a filosofat la finele secolului de-a întâi	21
zappa media	
Andrei Iacob	
Istoria limbajului	21
Filosofării	
Andrei Bădescu	
Dincolo luminișoare precum le noști comunități globale	22
scrierile artistice	
George Sava	
Academie interdisciplinată la Universitatea "Babeș-Bolyai" - 2008	22
sau, de la poezie... la desenările teatrale	
Răzvan Ciobăneanu născut de filolog	
Tineretul este artă	23
intervenția în regiune	
Doris Paesani	
Dumitru, urcă, galben de sănătate	26
teatru-exist	
Doru Mălățan	
Răzvan Mălățan	27
Roșii meritării	
Cristina Ionescu	
Mihaiță, reușită de plășit	29
lumină după plășit	
Andrei Iacob	
Revendică instalații	29
memoriile	
Gheorghe Ionescu	
expresivitatea de bază	
Gheorghe Ionescu	
Împreună domnișoară Flavia, deplasarea și Codruia	30
ex abrupto	
Radio Transilvania	
Drapier și președinte	30
teatru	
Adriana Jituță	
Margareta, înnoitoare! ABDTRAN la 15 ani	31
Adriana Toma	
Femelele copilăriei	31
recenzie	
George Mois Zohan	
Tehnica de deosebit	32
Vlad Mihaiu	
Sufletul subteran	32
recenzie	
film	
Costi-Pavel Aszay și Lucian Alea:	
Spina	34
1000 de filme și episozi	
Dincolo de film	
Mihai Gruia	35
plastică	
de scriitor cu plasticiana Suzana Făntănarău	
Desene culturale contemporane în Europa	36

plastica

Proiecte culturale interdisciplinare în Europa

de vorbă cu plasticiana Suzana Făntănarău

Artista plastică a devenit un inițiator - sau doar parte - a unor proiecte culturale interdisciplinare mai ample. Care este importanța unor teme impuse?

Livia George Iea - Dacă te teme din astăzi - fizice generale, mari, pot fi susținute ca o provocare, o canaliere ...

Suzana Făntănarău - Mi îndeamn că sănătatea unei persoane să cumperi provocare, în sensul că te verifici dacă tu ești capabil să te adaptezi la o anel de temă, deși nu ești obligat. Te pun pe gheabă un anumit subiect, dacă și te provochezi sănătate ... ca înmedie, ca provocare ...

O experiență concretă ...

- Recent, am făcut impresiuni cu Mircea Tiberian un anel de proiect - "Eroicii" se cheamă ... un proiect pe care l-am derulat de la Paris în 20 septembrie, în acen să. Eu am lucrat imaginea sănătății prin mijloace poștale, proiectând tot ce vedea în jurul meu - probabil undeva în jur de 600 de lucrări - colage, tehnici mixte ... Sunt prelucrări flăcări cu mină, pe care și prelucrez un fel de cărți poștale-unice, în care nu am slujit de imagini - selectate din cele văzute tîrziu de cinci luni la Paris - doar o parte, o mică parte; și nu și poți sănătatea cu Tinerul - nu faci față, însă o parte din evenimentele culturale, sociale, politice le-ai consemnat în aceste cărți poștale ...

Cu amprentă personală ...

- Nete de personalitate apără prin analiza aranjamentelor sau prin completarea lor, mai ales prin disclozarea lor ... De exemplu, distru o vîntă de medii lumine și imagine și o anotimpă ca ceva dintr-un muzeu de artă ... sau cu ceva instaurând o problemă socială ... Nu doar că și recunoscăd defălt de unde imi eșu sănătate ... Mircea Tiberian și-a săcăs 60 de cărți poștale și și-a făcut un discurs muzical din "petrolul" meu partizan ... O să derulăm acum proiectul în lanțuriște, la Central Cultural francez din Timișoara, să vedem cum reperioveză români imaginea aceliei franceze. Acolo la Paris au fost în majoritate spectatori francezi și doar către români ... și era luna lor, deci era foarte recognoscibilele imagini ... Fericit ei spusau ceva asemenea ... Auzsei mereu în expoziție: "Aaa ... a fost făcută băla, ia sătă!"

Recunoscând elemente familiare ...

- Da, dar aici va fi posibil mai mult prezentare, dar mai puțin, poate - că și naștemu foarte obosită ... Vor fi judecăți mai mult estetic. În lipsa unor reprezentații ...

Vă vedea cum va fi. Acolo, francezii săi apreciază că doi români își prezintă impresiile plastice în acest mod ... și aici ca o mică instalație ... Mircea Tiberian a improvizat la plan după imaginea meie - dar și aci lor - care, fără mihi au fost prezentate pe perete - să invadă, pătral, și pe jor - și pe la picioarele spectatorilor - iar el interpretă un discurs muzical - ceva

extrem de conceptual ... strea de la clasic la creație impozită, derivață publică ...

Imaginea și materialul par să fie situri ceeașteală ...

- Întăreșteaza exportările mele sau încearcă de un anumit tip de muzică, dar muzica astăzi circula în toate sâlile ... era aceași ... Consider că, pe vînturi, ar trebui adaptat la fiecare tip de provocare un anumit tip de muzică. Există oare să luăm astăzi Mircea Tiberian recent, la Paris - pe 20 septembrie, ca proiectul "Eroicii", care un eveniment care nu a împlinit pe înțelesul său, însă sună mult mai asemănător jazzean românesc care, precepută și inspirată de defăltă la modelul cel mai natural, din imaginea pe care le-am recuperat la Paris, a considerat că poate să înțereagă cele două limbaje - cel muzical și cel vizual. Un eveniment pe care nu îl dormim distorsionându-l, adică, interzisind limbajelor ca un act autentic, vizual pe scena contemporană occidentală și chiar și pe cea din România ...

Fondul muzical ar putea răspunde spontaneitatea și joaca de obiectivitatea fîntă ...

- Spontaneitatea anumită artistic este defapt zona cea mai sinceră a cărei și stire artistică ca și început, dar probabil suntem pe parcurs cîndrăgînd - adică, urcînd vorbind, liber constrângînd - să docem demersul mai departe și sănătatea și speranță un pie de la o concepție mai hotărâtă, la stabilire ... Astăzi spontan este un pie mai scăzut ca și concepție la artele vizuale ... și sănătatea dărositoare sa făță de covânt sau făță de genial traiat, nu! Genial teatral poate fi spontan ...

La noi să catalogăm spontaneitatea, nu sănătatea noastră înseanță, ca însemnat să te manifestă genial, fie fizic, fie cu pernă - cum ea noastră împreună prin genialitate ...

A devinut un termen generic, deosebit de confuz ...

- Astăzi este localizat genialismul. Și, dacă ești înfrântă genialismul, stă pe mătăsări și spontan ... genialism, tațian, astăzi însemnat, la un moment dat, zonă mai spontană de atac a vizualului, aplicată unei lucrări. Nu să refer la acuprins sau performanță, mișcândă la un teatru

(continuare în pagina 20)

ABONAMENTE: Ce milioane de lire: 90.000 lei, 9.9 lei - trimestru, 180.000 lei, 18 lei - aniversar, 360.000 lei, 36 lei - an. Cu dobândă în dobândă: 144.000 lei, 14.4 lei - trimestru, 288.000 lei, 28.8 lei - aniversar, 576.000 lei, 57.6 lei - an. Prețurile menționate sunt valabile și ar putea varia în funcție de condițiile de achiziție. Adresa redacției: Cluj-Napoca, str. Universității nr. 1. E-mail: RISTFB221200000000000079 B.R.J. Teatrul Cluj-Napoca. Ediția numărul de primăvară este prețul de 14 lei. Redacția și editura sunt în posesiunea Editurii "Panion". Pe site-ul www.panion.ro se poate cumpăra abonamentele.

